ENIGMA

56

ENIGMA Z ENIGMA Z

Ross MacDonald

NOAPTEA RAZBUNARII

Ross MacDonald

NOAPTEA RĂZBUNĂRII

Traducere de Nicolae Constantinescu

(cartea este de fapt
My Flesh is Sweet – Day Keene)

Editura Z
1998

Cuprins

I FUGARII

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

II ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

III ULTIMA ŞANSĂ

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

I
FUGARII

CAPITOLUL 1

Mexico aproape că se sufoca din cauza căldurii toride. Ploaia nu putea să mai întârzie; era vremea ei.

După ce ploua oraşul parcă renăştea.

Dar acum, exact înaintea siestei, străzile se goleau de pietoni. Pe Avenida Juarez, strigătele cerşetorilor se potoliseră. Micii negustori căscau în pragul uşilor, nerăbdători să tragă perdelele. Câţiva indieni dormeau, prăbuşiţi în iarba peluzelor sau pe băncile răspândite la umbră pe Alameda.

Ad Connors grăbi pasul ca să traverseze strada. În faţă, la poştă, îl aştepta cu siguranţă un cec de şase mii cinci sute de dolari, plata foiletonului pe care îl scrisese pentru *Saturday Evening Post.* Dacă nu, încă mai avea timp să amaneteze ceva.

„De data asta, gata, îşi zise Connors. Oricum plec de-aici. Şi nu mai târziu decât azi."

Ad Connors era un bărbat bine făcut care nu arăta deloc cei treizeci de ani împliniţi. Sudoarea îi umezea costumul alb, ultimul pe care îl mai avea curat. Mâncarea de la dejun – *frijoles*– îi căzuse greu la stomac.

Deodată îl cuprinse un dor nestăpânit de ţară. Tânjea să revadă Broadway-ul, să respire aerul lui, să muşte dintr-un sandviş cu *corned-beef* şi pâine de secară. Dacă va reuşi să se întoarcă la New York, niciodată nu se va mai aventura mai departe de Strada 42.

Suma pe care ar fi obţinut-o lăsând la casa de amanet maşina de scris şi ceasul, ar fi trebuit să-i ajungă pentru plata călătoriei.

Tocmai ocolea palatul artelor frumoase când auzi

zgomotul ciocnirii. Până să ajungă la colţ, mulţimea obişnuită de gură-cască, şterpelitori de ceasuri, bişniţari şi vânzători de bilete de loterie se strânsese deja în jurul celor două automobile la intersecţia străzii Tacuba cu strada Teatro National. Una din maşini era un Ford de culoare cenuşie, înmatriculat în Illinois. Cealaltă era un Cadillac al armatei, condus de un soldat.

Pe bancheta din spate a Cadillacului trona un *generale* cu faţa buhăită. Cu gulerul de la cămaşă desfăcut, grăsanul se scobea în dinţi admirând cu un ochi de cunoscător anatomia brunetei care tocmai sărise din Ford.

Connors admise şi el că spectacolul merita să fie văzut. *Turista* era drăguţă foc! O figură de aer de la el de-acasă, îşi zise Connors.

Cu picioarele goale în sandalele indiene din pai împletit, tânăra purta o pereche de pantaloni din pânză albă atât de subţirei, încât conturul slipului se ghicea cu mare uşurinţă. Iar boleroul asortat, cu un decolteu adânc în formă de V, descoperea cu generozitate pielea bronzată de deasupra centurii.

Deocamdată era cuprinsă de o furie atât de mare încât părea gata să dezgroape rămăşiţele cuvioasei Santa Anna şi să reînceapă războiul cu Mexicul.

Connors se folosi de ciocate, şi se apropie ca să o poată auzi.

Eleana făcea eforturi ca să se calmeze. În fond, un accident i se putea întâmpla oricui. N-ar fi folosit la nimic să dea curs primei porniri şi să-i tragă şoferului şuturi în ţurloaie.

Cei doi poliţişti, care o copleşeau cu vociferările lor într-o spaniolă volubilă şi colorată, purtau pe mânecă ecusoane americane. Dacă i-ai fi dat crezare ghidului de la *Automobile Club,* asta ar fi însemnat că vorbeau limba engleză.

Tânăra luă aerul unei profesoare pentru a-i înfrunta.

— Ia să nu mai strigaţi! I-me-diat! Mă auziţi? Şi dacă vreţi să vă ascult, vorbiţi englezeşte. Nu eu sunt de vină. Aveam prioritate.

Poliţiştii se opriră din strigat, ba chiar tăcură de tot. Orice cunoştinţă de limbă engleză părea a-i fi părăsit brusc, în ciuda micilor ecusoane cu *Estados Unidos.* Nu aveau niciun chef să-i creeze necazuri generalului. Doreau numai ca mica *turista* şi maşina ei să elibereze intersecţia.

Şoferul găsi de cuviinţă să protesteze. Poate că semaforul se schimbase, era foarte posibil. Dar claxonase, şi generalul Esteban se grăbea. Cu siguranţă că *señorita* conducea cu o viteză mult mai mare decât prevedea regulamentul, altfel ar fi putut să oprească. Apoi dădu dispreţuitor din umeri. După cum era îmbrăcată, puteai constata că nu era decât o fandosită de *yanqui.*

Connors nu avea niciun amestec în toată povestea asta, dar nu a putut să suporte epitetul dispreţuitor cu care şoferul eticheta naţionalitatea accidentatei. Îndepărtă oamenii din faţa lui şi ajunse în primul rând, lângă cele două maşini.

— Hei, militarule! Ai face mai bine să-ţi măsori cuvintele!

Eleana îl prinse de braţ.

— Eşti american? Vorbeşti spaniola?

Connors încuviinţă. Degetele tinerei îi strânseră şi mai tare braţul.

— Spune-i, te rog, poliţistului că aveam prioritate şi că cer să-l aresteze pe ofiţerul căruia îi aparţine această maşină, dacă nu acceptă să plătească stricăciunile.

Connors încercă s-o convingă că nu trebuie să-şi facă iluzii.

— Domol, micuţo! Aici te afli în Mexic şi tipul e general.

— Te rog!

Connors îşi puse maşina de scris pe şosea şi repetă

în spaniolă ce-i spusese ea.

Poliţiştii se întoarseră spre general. Acesta îşi scosese scobitoarea din gură, se sprijinea cu amândouă braţele de portieră şi o dezbrăca pe Eleana din priviri.

Şi arăta o mostră de farmec spaniol.

Domnişoara avea perfectă dreptate, de vină era acel şofer idiot. Îi va face o deosebită plăcere să-i redea automobilul nou-nouţ. În plus, dacă frumoasa *señorita* avea bunătatea să-i indice şoferului adresa hotelului unde locuia, el, *generale* Esteban, va fi încântat s-o conducă până acolo, unde vor putea discuta despre cele întâmplate mult mai comod, bând ceva răcoritor.

Cei de faţă rânjiră cu un aer lămurit.

Eleana întrebă ce spusese.

Connors îi aduse la cunoştinţă:

— Recunoaşte că a fost greşeala şoferului şi vrea să plătească reparaţia maşinii.

Cu un zâmbet larg pe faţa buhăită, generalul Esteban deschise portiera Cadillacului. Connors luă iniţiativa s-o închidă. Avea palmele umede. Poate că se înşela. Poate că micuţa nici n-ar fi vrut altceva decât să fie „şifonată” de un *generale* mexican. Dar, la dracu’, el nu consimţea să fie intermediar!

— *Señorita,* îi zise el lui Esteban, vă mulţumeşte din adâncul inimii. Dar, neavând pe nimeni căruia să-i încredinţeze maşina, se vede obligată să refuze oferta atât de amabilă de a o conduce la hotel.

Ofiţerul îi aruncă o privire plină de venin.

— Întreabă-l cum îl cheamă şi unde trebuie să trimit factura, zise Eleana. Şi spune-i că mă numesc Eleana Hayes şi că locuiesc la *Flamingo.*

Unul dintre agenţi scrise numele şi adresa pe spatele unui formular de proces-verbal. Generalul Esteban îl puse într-un buzunar al cămăşii, apoi ordonă şoferului să pornească maşina.

Connors examină bordul. Cu excepţia unui ornament rupt şi a barei de protecţie îndoite, alte

stricăciuni mai grave nu păreau să existe. Răsuci cu putere, smulse ornamentul şi-l puse în portbagaj.

— E OK. Poţi să conduci?

Eleana zâmbi.

— Bineînţeles, răspunse ea strecurându-se la volan.

Tânăra opri de trei ori motorul încercând să ambreieze.

Connors se uită la buzele ei. Tremurau. Reacţia!

Cu o circulaţie atât de intensă, era sigur că nu va trece de colţul străzii fără să se ciocnească din nou. Îi zise că va conduce el şi se aplecă să-şi ia maşina de scris. Dispăruse. Oftă şi se instală la volan în locul Eleanei.

— Nu aveai ceva în mână adineauri? îl întrebă ea.

— Ba da. Un bilet de retur Mexico-Texas şi un sandvici din pâine de secară cu *corned-beef.*

Când demară, liota de gură-cască scoase un fel de exclamaţie. Eleana era intrigată.

— Ce-i distrează atât de tare?

— Dragostea, mărturisi Connors.

În faţa Palatului artelor frumoase mai era un loc liber pentru parcare. Connors opri motorul, apoi se întoarse spre ea.

— Ascultă, domnişoară… Cum…

— Hayes, Eleana Hayes.

Zâmbetul era la fel de îmbietor ca întreaga ei persoană. Connors se prezentă.

— Mă numesc Ad Connors.

Făcu o pauză. Poate că numele lui îi spunea ceva. Dar nu, era evident că numele lui nu-i spunea nimic. Continuă:

— Sunt un cetăţean american cunoscut şi, să zicem, destul de onorabil. Eşti încă sub impresia şocului. Dacă nu ai nimic împotrivă să mă aştepţi un minut, cât să-mi iau corespondenţa, voi fi încântat să te conduc unde doreşti.

Zâmbetul Eleanei deveni şi mai strălucitor.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, domnule Connors. Şi, dacă nu vei avea nimic împotrivă, te voi lua în serios. Să ştii că am trecut pe verde. Mă crezi, nu-i aşa? Dar după ce treci toţi munţii ăia, după Laredo, ca să ajungi aici…

— Da, ştiu ce vrei să spui, o întrerupse Connors.

Urcă treptele poştei fluierând uşor. Sosiseră trei scrisori pe numele lui, dar niciuna nu-i aducea ce aştepta el.

La sfârşitul scrisorii prin care revista îi refuza romanul, agentul literar al lui Connors scrisese câteva vorbe de consolare. Shad rămânea convins că acest roman era cel mai bun pe care îl scrisese şi luase hotărârea să-l trimită unui editor. Nu avea motiv de descurajare. Tot ce avea de făcut, el, Ad Connors, era să se apuce imediat de treabă şi să înceapă o nouă carte. Făcea parte din clasa celor mai buni scriitori. Mai devreme sau mai târziu nu putea să nu aibă un best-seller.

Connors aflase toate astea cu plăcere în timp ce-şi cântărea ultimii trei pesos din buzunar. Celelalte două scrisori veneau de la nişte amici care mâzgăleau hârtia pentru reviste populare. Nici lor nu le mergeau prea bine afacerile.

Aruncă scrisorile într-un coş de hârtii şi se înapoie la Ford. Eleana îşi dădea cu ruj pe buze.

— Tocmai mă întrebam, domnule Connors…

— Ce anume?

— După tot ce-ai făcut pentru mine, nu ştiu dacă mai pot să-ţi cer un serviciu.

Scotoci în geanta de pai împletit, scoase o scrisoare şi i-o întinse.

— M-ai putea ajuta să găsesc această adresă? La drept vorbind, asta e mai urgent decât reparatul maşinii.

Connors citi adresa. Era pe strada Tacuba, la mai puţin de cincizeci de metri de-acolo.

Încuie maşina şi o prinse de braţ ca să traverseze strada. Eleana spera ca prezenţa unui însoţitor *yanqui,* cu o talie rezonabilă, să scutească partea posterioară şi foarte atrăgătoare a persoanei sale de omagiul indiscret al numeroaselor degete de culoare ocru care aveau mania să ciupească tot ce admirau.

Adresa de pe Tacuba nu era exactă, dar nici falsă. Biroul procurorului Caesare A. Sanchez se afla la etajul doi în cealaltă parte a clădirii. O mexicană rotunjoară, care părea să fi plâns, bătea la maşină în spatele unui grilaj lăcuit. Femeia se ridică şi veni la ghişeu când Connors deschise uşa Eleanei.

— *Si, señor?*

— Spune-i că sunt domnişoara Hayes şi că am întâlnire cu procurorul Sanchez.

Connors repetă în spaniolă, dar numele nu păru să-i amintească ceva secretarei. Îi părea rău, dar procurorul Sanchez nu era la birou. De fapt era plecat din Mexico. Chiar în dimineaţa aceea, la orele patru, procurorul Sanchez primise un telefon de la un vechi *amigo* din Uruapan şi plecase imediat la el. Secretara nu ştia când se va întoarce. Nu spuse mai mult nici despre motivele care o făcuseră să se afle acasă la patronul ei la orele patru dimineaţa.

Connors traduse:

— Procurorul Sanchez nu e în oraş. A plecat azi dimineaţă la Uruapan.

— Uruapan?

— Da, Uruapan. De partea cealaltă a munţilor, pe coasta vestică. Ba nu, nu chiar pe coastă. Lângă Paricutin. Ştii, vulcanul acela care a răsărit într-o bună zi pe un câmp, în 1943.

Crezu că Eleana va începe să plângă. Dar ea strânse din buze şi o sclipire verde şterse o clipă culoarea cenuşie a ochilor ei.

— Dar e imposibil. I-am telegrafiat că vin. Nu poate să lipsească. Trebuia neapărat să-l văd.

După ce ascultă traducerea, secretara se mulţumi doar să dea din umeri. Connors nu ştia dacă dezaproba în totalitate punctul de vedere al domnişoarei Hayes. Dar era vizibil că nu era de acord cu criza de nervi în pragul căreia se afla Eleana.

— Întreab-o dacă ştie adresa domnului Donald Hayes.

Mexicanca nu cunoştea pe nimeni cu acest nume; ba chiar era pentru prima oară când îl auzea. Când auzi una ca asta, Eleana se repezi la grilaj şi-l lovi cu pumnii.

— Minte. Îţi spun că minte!

Vocea îi devenise stridentă.

— O să-mi dai imediat adresa tatălui meu!

Secretara începu să ţipe şi ea la fel de tare. Apoi, recăpătându-şi demnitatea, îl asigură pe Connors că el era un adevărat gentleman. *El* îşi scosese pălăria când intrase în birou. *El* vorbise calm, pe un ton corect. *El* nu se îndoise de spusele ei. Îi părea foarte rău că trebuia să-i spună să plece. Dar dacă n-o lua imediat de-acolo pe scorpia de *yanqui,* se va vedea obligată să cheme poliţia.

Connors o întrebă dacă Sanchez era într-adevăr la Uruapan. Ea confirmă din nou acest lucru şi Connors îşi zise că spunea adevărul. Îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Eleana.

— Eu habar n-am despre ce e vorba. Şi nici n-am de gând să-mi bag nasul în treaba asta. Dar e sigur că ceva o sâcâie pe secretara procurorului Sanchez. Spune că, dacă nu plecăm, va chema poliţia. Ţii neapărat să-i amesteci şi pe poliţişti în povestea asta?

Eleana scutură din cap.

— Nu, e vorba de o problemă strict personală.

Ieşiră din nou în stradă şi Connors o duse într-un mic restaurant, unde cheltui doi din ultimii trei pesos pentru cafea şi prăjituri. Eleana spuse că nu-i era foame, ceea ce n-o împiedică să devoreze trei prăjituri şi să bea două ceşti de cafea.

Tânăra reveni la scena din biroul procurorului şi

întrebă cât de departe de Mexico era Uruapan.

Connors credea că sunt vreo patru sute de kilometri.

— Cum sunt drumurile?

— Bune. Adică nişte drumuri de munte bune.

Eleana luă o ţigară din pachetul întins de Connors.

— La dracu, la dracu şi iar la dracu!

El îi dădu să aprindă.

— S-ar părea că nu-ţi prea plac drumurile de munte.

— Numai când mă gândesc şi mi se face pielea ca de găină!

— Şi totuşi vrei neapărat să dai ochii cu procurorul Sanchez?

— Cu procurorul Sanchez sau cu tatăl meu. Nu e o călătorie de plăcere. E vorba de afaceri. Asta ar putea să însemne o întreagă avere pentru mine.

Connors făcu o socoteală plăcută. Chiria camerei era plătită pe încă cincisprezece zile. Dar asta nu rezolva problema cu mâncarea. Maşina de scris îi fusese furată, aşa că nu mai avea bani să ia trenul sau avionul până la New York. Dar dacă ajungea până la Laredo, era convins că va găsi ceva de lucru la un ziar, măcar o lună-două, ca să câştige o sumă care să-i permită să aştepte până va plasa câteva poveşti poliţiste bune, scrise în vechiul lui stil. Dovada exista. Romanul serios era prea greu pentru el. Dar pentru reviste ieftine rămâne în continuare un as.

— De ce? îl întrebă Eleana. Adică, te interesează?

— Mă întreb dacă n-am putea face în aşa fel încât să tragem foloase amândoi. Cât timp ai de gând să rămâi în Mexic?

Eleana trase din ţigară.

— Doar atât cât e necesar, niciun minut mai mult. De fapt, speram că pot pleca mâine dimineaţă.

— Îmi convine de minune.

Puse ultimul peso pe masă.

— Vezi acest peso? El e toată averea mea. Trebuie

să te duci la Uruapan ca să stai de vorbă cu acest Sanchez. Dar eşti înspăimântată la gândul că vei conduce maşina pe drumuri de munte. Când ai avut accidentul, tocmai voiam să-mi amanetez maşina de scris ca să-mi pot cumpăra un bilet de întoarcere în Statele Unite. În timp ce te ajutam, cineva mi-a şterpelit maşina şi acum sunt lefter. Vreau să-ţi fac o propunere.

Ochii ei se făcură mai mici.

— Ce fel de propunere?

— Te conduc la Uruapan ca să-l întâlneşti pe acest Sanchez şi, în schimbul serviciilor şi cheltuielilor, ajungem până la Laredo.

Chelneriţa crezu că moneda era bacşişul ei.

— Gracias, señor.

Eleana îl întrebă dacă vorbea serios.

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar nici măcar nu te cunosc.

Connors îi atrase atenţia că foarte puţini patroni îşi cunosc oamenii înainte de a-i angaja. Apoi se prezentă în câteva cuvinte:

— Sunt un autor destul de cunoscut de cărţulii populare, şi m-am crezut în stare să scriu un roman serios. Am venit aici crezând că voi putea să trăiesc mai uşor. Chestia cu romanul a căzut şi am rămas lefter. Dar pot prezenta referinţe bune. Îl cunosc pe secretarul doi de la consulatul american. Ce zici?

Se uită la Eleana cum îşi umezea buzele, cu vârful limbii şi îşi închipui la ce se gândea. Chestiile astea nu prea se fac… Totuşi îi era frică să conducă maşina pe drumuri de munte. El se purtase foarte amabil cu ea. Părea cinstit. Luminiţa verde i se aprinse din nou în ochi atunci când îi zise:

— Dar ne vom limita strict la afaceri.

Connors ridică mâna dreaptă la înălţimea umărului.

— Strict la afaceri!

Dar în gândul lui spera cu totul altceva.

Eleana fumă un moment în tăcere. Apoi se hotărî.

— S-ar putea. Trebuie neapărat să-l întâlnesc pe procurorul Sanchez şi sunt sătulă până-n gât de condus maşina pe drum de munte! Ce-ar fi să-i facem o vizită funcţionarului de la consulat care zici că te cunoaşte?

Secretarul doi se numea Demming. Diplomatul îl recomandă cu căldură pe Connors. O asigură că Ad Connors era un gentleman şi cel mai bun autor de romane poliţiste de pe tot teritoriul Statelor Unite. Apoi îi arătă domnişoarei Hayes un teanc mare de reviste populare pe coperta cărora apărea cu litere mari numele lui Connors.

Marele autor se strâmbă amuzat.

— Ceea ce ar dovedi că, deşi lefter, nu sunt deloc o nulitate.

Se întoarseră la maşină.

— Dar dacă ai atâta succes, cum se face că nu ai bani? îl întrebă ea mirat.

— Păi tocmai asta e! îi explică Ad. N-am succes. Nu sunt decât unul dintre cei treizeci-patruzeci „ocnaşi” ai romanului poliţist pe spatele cărora se sprijină redactorii-şefi, pentru a împăna cu suspans cele şapte intrigi de bază şi a le reda puţină prospeţime.

Eleana acceptă o nouă ţigară.

— Şi care sunt de fapt cele şapte intrigi de bază?

Connors se strâmbă din nou.

— În privinţa asta îmi ceri prea mult! Dar ştiu că am citit într-o cărţulie că nu sunt decât şapte.

CAPITOLUL 2

Agenţia Ford era închisă, dar Connors găsi, nu departe de hotelul său, un atelier care acceptă să se ocupe imediat de reparaţii. Hotărî să rămână acolo până când maşina va fi gata.

Domnişoara Hayes găsi că ideea era bună. Încasă două cecuri de călătorie în valoare de cincizeci de dolari şi îi dădu bani pentru reparaţie, precum şi treizeci de pesos pentru cheltuielile personale. Connors se simţi îngrozitor de jenat dar îi luă. Se înţeleseră s-o ia pe Eleana de la hotel a doua zi de dimineaţă la orele şase şi să plece împreună spre Uruapan.

Cu speranţa că îl va suna pentru a petrece seara împreună, Connors îi dădu numărul lui de telefon.

Mecanicul mexican se uită după ea cum se urcă în taxi şi exclamă cu un entuziasm sincer:

— Grozaaavă!

Connors se văzu nevoit să-şi vâre mâinile adânc în buzunare ca să nu-i tragă câteva. Nu avea niciun drept să fie gelos. Era doar în serviciul ei. Cu excepţia celor câteva minute petrecute la restaurant, când aerul devenise dintr-o dată parcă mai greu, nimic nu-i permitea să spere că lucrurile ar putea fi altfel.

Totuşi multe se puteau întâmpla în cursul unei hoinăreli de o mie de mile, mai ales în Mexic.

Pe la şase, bara de protecţie era uscată. Mecanicul făcuse treabă bună. Dacă nu te uitai de aproape luminând-o puternic, bara de protecţie părea nouă. Plăti factura, ceru o chitanţă şi duse maşina în parcarea împrejmuită cu grilaj de lângă hotelul la care locuia.

În jurul orei şapte, valizele erau făcute şi închise în maşină. Apoi se aşeză în fotoliu şi aşteptă să sune telefonul. Se făcu zece fără să se întâmple nimic. Atunci îşi zise că nu va mai suna şi coborî la *Louie's* ca să

mănânce şi să cumpere o sticlă de rom.

Eleana sună la orele două. Ad se ridică în capul oaselor, mahmur.

— Ad Connors la telefon, reuşi el să articuleze.

Tânăra părea să aibă necazuri şi lăsa impresia că e puţin cam exaltată.

— Vino imediat la hotel, te rog, cât poţi de repede, îl imploră ea.

Connors înghiţi de câteva ori în sec.

— Vin!

După ce se întorsese de la *Louie's,* Ad se întinsese în pat fără să se dezbrace. Se încălţă şi-şi puse haina. Când ajunse în hol, îşi aduse aminte de sticla de rom golită doar pe jumătate şi se întoarse s-o ia. Nu se ştia niciodată; un strop de rom putea să fie preţios.

Hotelul *Flamingo* se afla pe Bulevardul Revoluţionarilor, foarte aproape de *Paseo de la Reforma.* Connors opri maşina lângă trotuar şi intră. Recepţionerul din schimbul de noapte se uită la el mirat, apoi se cufundă din nou în lectura ziarului.

Camera 2A dădea spre faţada principală a clădirii, la capătul unui culoar lung. Vocea generalului se auzea de-afară. Eleana fusese inspirată când lăsase uşa întredeschisă. Connors o împinse cu umărul şi intră. Era un apartament de două camere, dormitor şi budoar.

Eleana era cu spatele la el. Stătea în picioare în cadrul uşii şi încerca să-l lămurească pe *generale,* a cărui voce o acoperea, răguşit şi vehement, cu un val de cuvinte spaniole, întretăiat de sughiţuri. Rochia de seară îi lăsa spatele gol, iar după poziţia coatelor, Connors avu impresia că-şi acoperea sânii cu palmele.

Eleana se întoarse spre el când îi auzi paşii. Avea rochia sfâşiată în faţă.

— Ad, scoate-l de-aici, te rog, imploră ea.

Connors aruncă o privire înăuntru. Generalul Esteban se făcuse comod de parcă ar fi fost la el acasă. Aşezat pe pat, cu tunica şi cămaşa scoase de pe el,

musafirul nepoftit se chinuia să-şi tragă una din cizme.

— Scoate-l de-aici, repetă Eleana.

Connors o întrebă dacă a încercat vreodată să dea un general mexican afară dintr-un budoar la două dimineaţa, în Mexico.

— Te implor, Ad. N-am ştiut la ce mă expun. Tocmai voiam să te sun ca să luăm masa împreună, când a telefonat generalul Esteban şi…

— OK! Am înţeles, o întrerupse Connors. Voia să-ţi vorbească despre stricăciunile de la maşină!

Soldăţoiul trăgea întruna de cizmă, reluând cu satisfacţie marile lui isprăvi amoroase, fără să-şi dea seama de vocea discordantă care-i tulbura intimitatea.

Eleana începu să plângă.

— Nu pot să ies de-aici în ţinuta asta, şi mă prinde în braţe de fiecare dată când încerc să mă îmbrac.

Connors o întrebă de ce n-a sunat la recepţia hotelului.

— Mi-a fost teamă că vor chema poliţia, şi nu pot să-mi permit un scandal!

Connors intră în dormitor şi se aşeză în pat lângă Esteban. Generalul nu păru prea încântat că-l vede. Deschise gura să i-o spună dar, mai înainte de a putea să scoată vreun sunet, Connors scoase sticla de rom din buzunar, trase repede o duşcă şi i-o întinse.

— *Saludos.*

Generalul se simţi în încurcătură. Un om de onoare trebuia să răspundă unei urări. Şi îi era şi sete. Aşa că trase un gât zdravăn.

— *Saludos.*

Nefiind încă foarte sigur că cel de lângă el era favorabil intenţiilor sale, generalul mai trase o duşcă pentru ca prima să alunece mai bine pe gât. Apoi, privirea lui bovină care făcea naveta între Connors şi Eleana se lumină brusc. La dracu! Pe pământ totul se plătea, şi mai ales „bucăţelele” cele mai bune. Mica *turista* făcuse pe înspăimântată pentru ca protectorul ei

să aibă timp să vină să discute afacerea.

În privinţa asta Esteban era cât se poate de corect! Scoase din buzunarul de la spate un portofel burduşit, din care aruncă pe pat o mulţime de bancnote de zece şi de douăzeci de pesos.

— *Quanto?* îl întrebă el pe Connors trimiţându-i în faţă răsuflarea puţind a rom.

Connors ar fi dat tare mult să ştie cât de bine înţelegea burtosul limba engleză. Riscă totuşi şi o întrebă pe Eleana dacă mai avea o altă sticlă în apartament.

— Nu, nu am, răspunse ea printre suspine.

Eleana profită de această diversiune şi îmbrăcă un halat de casă, lăsându-şi o clipă sânii descoperiţi.

Connors fu nevoit să se resemneze în privinţa sticlei. De altfel, n-ar fi servit la mare lucru. Nu era sigur că ar fi reuşit să-l îmbete pe Esteban. Rareori se întâmpla ca un tip de teapa lui să cadă mort de beat. De obicei devenea mai respingător şi, după toate aparenţele, cam asta le pregătea şi Esteban.

— Cât? repetă generalul în engleză.

Connors încercă să câştige timp.

— Reparaţiile maşinii fac două sute patruzeci şi cinci de pesos.

Aşeză factura pe pat.

Esteban numără două sute patruzeci şi cinci de pesos pe care îi puse peste factură. Apoi, după o scurtă cugetare de beţiv, adăugă teancului încă cinci bancnote de douăzeci de pesos.

— OK?

Generalul reuşi în sfârşit să se debaraseze de cizmă şi începu să-şi desfacă centura.

— Acum, cară-te.

— Te rog, nu mă lăsa cu el! îl imploră Eleana.

— N-am nici cea mai mică intenţie, răspunse Connors.

Ar fi dat mult să ştie ce trebuia să facă. Atât de departe de frontieră, militarii, şi mai ales cei cu un astfel

de grad, puteau să-şi permită aproape orice. Răsuflă adânc, luă din grămada de bani cele cinci bancnote de douăzeci de pesos şi le puse la loc în portofelul rămas deschis. Apoi îşi drese glasul şi, cu toată diplomaţia de care era în stare, îi anunţă vestea cea proastă.

Era dezolat că felul în care se îmbrăcase tânăra doamnă şi faptul că acceptase fără ezitare invitaţia la supeu făcută de un străin, chiar dacă era un ofiţer foarte distins ca el, a putut să-l inducă în eroare. Era o eroare regretabilă dar, firește, se putea întâmpla oricui! În ciuda oricărei aparenţe, această mică descreierată de *señorita* nu-şi vindea farmecele.

Esteban nu era dispus să înghită o asemenea minciună gogonată. Se ridică de pe pat şi făcu câţiva paşi spre Eleana clătinându-se. Crezând că vrea să pună mâna pe ea, Connors se aşeză între ei şi strânse pumnii. Dar soldăţoiul nu se mai gândea deocamdată la Eleana. Căuta revolverul pe care îl lăsase cu toc cu tot pe comodă.

Generalul luă arma şi o îndreptă spre Connors.

— Ieşi! Ieşi că trag!

Era destul de beat ca să apese pe trăgaci. Connors dădu din umeri şi se prefăcu că părăseşte încăperea.

După ce-şi îmbrăcase halatul de casă, Eleana se ghemuise în colţul şifonierului. Plângând, tânăra încerca să se ţină după Connors. Ca s-o oprească, Esteban întinse mâna în care ţinea arma. În acel moment Connors se întoarse şi-l lovi puternic cu pumnul.

Imediat avu senzaţia că dăduse cu pumnul într-un zid de piatră. Esteban mârâi nemulţumit apoi, cuprins de furie, se năpusti asupra lui Connors servindu-se de armă ca de o măciucă.

Ad reuşi să-l prindă de mâna în care avea arma şi se rostogoli pe pat împreună cu adversarul lui. Revolverul se descărcă, împuşcătura fiind înăbuşită de cele două corpuri. Grăsanul deveni deodată flasc. Connors sări în picioare, lac de transpiraţie. Sângele

înroşea maioul alb al lui Esteban. Generalul zăcea pe spate cu gura deschisă. După aprecierea lui Connors, grăsanul era mort.

— Bine! şopti Eleana.

— Nu, nu e chiar atât de bine, o corectă Connors.

Pe meleagurile acelea legile erau expeditive şi nimeni nu ţinea cont de formalităţi. Te puneau la zid şi te împuşcau pentru greşeli mult mai neînsemnate decât asasinarea unui *generale.*

Connors merse în vârful picioarelor până la uşa care dădea în culoar şi privi afară. Nimeni nu părea să fi auzit împuşcătura. Se întoarse şi întrebă:

— I-ai spus că te duci la Uruapan?

Eleana scutură din cap.

— Atunci strângeţi lucrurile. Niciunul dintre noi nu-şi poate permite luxul de a se afla aici când va fi găsit.

Eleana fu gata în mai puţin de cinci minute. Şi ea îşi făcuse valizele din timp.

Cu mâinile umede de sudoare, Connors încuie uşa în urma lor. Putea să fie o chestie de minute! Poate de ore! Poate că nu-i vor găsi cadavrul decât dimineaţă!

În timp ce Eleana achita nota de plată, Connors îi zise recepţionerului cu subînţeles:

— Generalul e obosit! Nu vrea să-l deranjeze nimeni până mâine dimineaţă. *Comprendo?*

Recepţionerul o sorbea din ochi pe Eleana.

— Si, señor.

Connors duse bagajele tinerei la maşină. Apoi îl întrebă pe unul dintre şoferii taxiurilor staţionate lângă hotel cum se ajunge pe drumul spre Laredo.

— Eşti chiar pe el, *amigo!* Dar stai cu spatele. Drept înainte în direcţia opusă!

Maşina generalului era parcată în spatele taxiurilor iar şoferul dormea la volan. Connors îi ură să nu se trezească, viră scurt şi o porni spre nord.

După hărţile rutiere pe care le studiase la atelier, Paseo de la Reforma se termina la drumul ce ducea spre

Morelia, de unde ar fi putut s-o ia spre Uruapan. Nu că ar fi avut intenţia să se oprească. Nu era momentul. Deocamdată trebuia să se grăbească spre frontieră. Dar atunci când poliţia va bloca drumurile, existau mari şanse ca mai întâi şi mai întâi să blocheze calea principală Mexico-Laredo.

După ce trecură de castelul de la Chapultepec, Eleana vorbi pentru prima oară de la plecarea din hotel.

— Mulţumesc, Ad. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu te-aş fi întâlnit.

Connors râse amar. Omorâse un om pentru ea, şi ea îi mulţumea. Simţea reacţia abia acum, când pericolul trecuse. Clănţănea din dinţi de frig. Eleana porni sistemul de încălzire.

— Ad, ce l-a făcut să creadă că sunt o femeie uşoară?

— Tu l-ai făcut! Cine altcineva?

Altă fată poate că ar fi protestat. Eleana însă nu. La douăzeci şi unu de ani, seducătoare cum era, tânăra mai avusese deja necazuri de acest fel. Dar nu în Mexic. De cealaltă parte a frontierei, la nord, cele două litere N-U însemnau: N-ai ce face! Şi la fiecare colţ de stradă exista un poliţist care îţi venea în ajutor.

Căldura îi făcu bine lui Connors. Aerul nopţii era rece, dar în maşină era plăcut.

Merseră aşa fără să scoată o vorbă până când ajunseră destul de departe de munte. Apoi el o întrebă ce făcea la Chicago. Ea îi răspunse că era învăţătoare, şi Connors remarcă pentru prima dată accentul tărăgănat al vocii sale.

— Dar nu eşti din Chicago?

— Nu, sunt din Blue Mound, statul Missouri.

Connors aprinse două ţigări.

— Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba? Am intrat serios la apă pentru tine şi aş vrea să ştiu cum stau. Ce e povestea asta cu procurorul Sanchez? De ce trebuie să vorbeşti neapărat cu el?

— Încerc să-mi regăsesc tatăl. Îmi trebuie ceva de la el.

— Tatăl tău e acel Donald Hayes de care vorbeai?

Accentul tărăgănat deveni şi mai perceptibil.

— Da, el este.

Connors conducea maşina, aruncând din când în când o privire în oglinda retrovizoare.

— Şi ce este acest „ceva” pe care-l are el şi-ţi trebuie ţie?

— Certificatul de căsătorie al mamei mele.

— Certificatul de ce?

— Certificatul de căsătorie al mamei mele. E o problemă foarte complicată şi nu ştiu de unde să încep. La toamnă urmează să mă mărit. Şi trebuie să dovedesc că el şi mama au fost întradevăr căsătoriţi.

Farurile unei maşini care venea din faţă îi lumină un moment chipul. Vocea îi deveni mai aspră.

— Cu alte cuvinte, continuă ea, am nevoie de dovada oficială că sunt fiica legitimă a lui Donald şi Céleste, astfel încât să nu mai existe nicio pată pe blazonul familiei Lautenbach dacă voi da naştere unui moştenitor.

Connors se arătă tare mirat.

— Vrei să spui că te vei căsători cu bătrânul miliardar Lautenbach, magnatul conservelor de carne?

Eleana izbucni în râs.

— Nu vorbi prosti! Bineînţeles că nu. Mă căsătoresc cu fiul lui, Allan.

— Aşa da! zise Connors.

În timp ce conducea, Connors încerca să-şi amintească puţinele date pe care le cunoştea despre moştenitorul averii Lautenbach. Tânărul Lautenbach avea patruzeci şi ceva de ani şi două pasiuni în viaţă: poneii şi dansatoarele, acele creaturi care constituiau foarte frecvent factorul activ ce ducea la ruperea logodnelor. Fără să poată spune pentru ce, Ad nu o vedea deloc pe Eleana căsătorită cu acest tip.

— Îl iubeşti? întrebă el.

— Dragostea nu are niciun amestec în treaba asta. Ce importanţă are dacă nu-l iubesc? N-am de gând să fiu învăţătoare toată viaţa. Probabil că e singura mea şansă de a mă mărita cu un sac de bani.

Trase puternic din ţigară. Capătul incandescent îi coloră uşor trăsăturile.

— Şi pe urmă, reluă ea suflând fumul, nu cred că-i pasă cine ştie ce dacă-l iubesc sau nu. În realitate, el şi tatăl lui nu vor decât o femelă tânără, sănătoasă şi dintr-o familie cinstită pentru a ameliora rasa celor din clanul Lautenbach.

Connors începu să râdă.

— Şi în felul ăsta îţi cer să-ţi dovedeşti legitimitatea naşterii?

— Nu! Cel puţin deocamdată. Dar având în vedere suma de bani care e la mijloc şi scopul acestei căsătorii, îmi închipui că se va găsi un om al legii care să ridice această problemă mai înainte de a tăia tortul miresei, şi nu vreau să fiu luată pe nepregătite. Iată de ce trebuie să mă întâlnesc neapărat cu procurorul Sanchez şi să-i cer să-mi mijlocească o convorbire cu tatăl meu.

Connors nu înţelegea.

— Da. Tata şi mama s-au despărţit când aveam patru ani. De fapt, el a plecat cu o mexicancă. Era dansatoare pe sârmă la un circ ai cărui proprietari erau la vremea aceea tata şi fratele lui.

Connors era în continuare nelămurit.

— Dar ce amestec are acest Sanchez în toată povestea asta? De ce organizează el întrevederea?

— Pentru că nu cunosc adresa tatălui meu. Iar procurorul Sanchez o cunoaşte. E avocatul tatălui meu de ani de zile. Prin el, la puţină vreme după plecarea lui, tata a început să-i trimită mamei cincizeci de dolari pe lună pentru mine. Lucrurile au mers aşa până acum trei ani, când am început să lucrez.

Povestea era destul de tulburătoare şi Connors

avea deja destule necazuri.

— Nu cumva încerci să mă duci cu preşul?

Eleana scutură din cap.

— Nu, Ad. Deloc, crede-mă! Tot ce ţi-am spus e adevărat. Cu siguranţă că n-ai auzit niciodată de circul *Hayes Brothers*?

— Nu. Niciodată.

Eleana strivi ţigara în scrumieră.

— Mama mea spune că merita să fie văzut. Mama era prima călăreaţă.

— Adică se învârtea călare în jurul arenei?

— Exact. Şi avea trei piste, şi patru elefanţi, şi tot felul de numere cu clovni şi multe altele. Trupa petrecea iarna la Blue Mound când m-am născut. Tata şi unchiul John câştigau o grămadă de bani. Dar tata a fost obligat să se ducă în California după un om de afaceri şi să ipotecheze circul pentru cincizeci de mii de dolari. Am citit scrisoarea în care îi spunea mamei mele că obţinuse banii şi că se întorcea acasă... Şi într-adevăr s-a întors. A fost zărit de vreo cinci-şase oameni când s-a întors la Blue Mound. Dar ticălosul nu s-a dus să dea ochii nici cu mama, nici cu unchiul John. Şi-a luat mexicanca, au făcut valizele şi au fugit cu banii.

— Şi cu circul ce s-a întâmplat?

— Creditorul care avea ipoteca a luat circul. Vreme de doi ani mama n-a ştiut unde se ascundea tata. Pe urmă, cred că l-a mustrat puţin conştiinţa. Începând din momentul acela mama a primit scrisoarea şi cecul lunar prin procurorul Sanchez.

Connors aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Presupun că mama ta a divorţat?

— De multă vreme.

— Şi ai venit aici după certificatul ei de căsătorie?

— Da.

— De ce n-ai trimis mai degrabă o scrisoare?

— Am scris de vreo zece ori. Procurorul Sanchez mi-a răspuns de fiecare dată că se va ocupa de problemă

împreună cu *señor* Hayes. Pe urmă aşteptam degeaba.

— Înţeleg. *Mañana,* nu-i aşa?

Deşi era încă sub efectul tensiunii, căldura şi mişcarea maşinii începuseră s-o adoarmă pe Eleana. Se ghemui pe fotoliu, îşi aşeză picioarele sub ea şi îşi sprijini obrazul stâng de spetează.

— *Mañana,* da. Pe naiba! A continuat în felul ăsta luni în şir.

— Atunci de ce nu v-aţi adresat stării civile din oraşul în care s-a căsătorit mama ta, ca să vă trimită o copie?

Eleana închise ochii.

— Mama sosise din Franţa numai de două luni când s-a măritat. Nu-şi mai aminteşte decât că s-au căsătorit într-un orăşel din Middle West şi că pentru a ajunge acolo a trebuit să meargă toată noaptea cu maşina!

— I-ai scris tatălui tău ca să-l anunţi că te căsătoreşti?

— Da… da…

— Şi n-a cerut să fie invitat?

— Nu… nu… Adică, cum să-ţi spun… fata cu care a plecat era deja măritată.

— Şi ce dacă? După atâţia ani!

Eleana deschise ochii.

— Dar n-ai înţeles, Ad. Tata nu se poate întoarce în Statele Unite. L-a omorât pe bărbatul individei în noaptea în care au fugit. De asta face totul prin intermediul lui Sanchez.

Îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Mi-e frică, Ad. Crezi că generalul Esteban a murit?

— Tare mi-e teamă.

Vocea lui suna sinistru.

— Ce ne facem dacă ne prind?

Connors îi răspunse pe şleau:

— Nu ştiu ce-ţi vor face ţie. Eu însă sunt bun de spânzurătoare.

CAPITOLUL 3

Morelia nu ducea lipsă de hoteluri şi restaurante pentru turişti. Connors alese însă, înadins, un hotel-restaurant mai modest, frecventat mai ales de negustorii locali. În cazul în care poliţia n-ar fi înghiţit momeala cu falsa plecare spre Laredo, era mai bine să nu se arate în locurile unde ar fi fost căutaţi în primul rând.

În timp ce Eleana îşi aranja puţin toaleta, Connors făcu plinul la maşină, verifică uleiul, cauciucurile şi bateria. Apoi comandă dejunul pentru amândoi.

Când se instală în faţa lui, Eleana părea apărută dintr-o fotografie publicitară. Schimbase ţinuta de călătorie cu un taior care îi venea de minune. Puştoaica ştia să se îmbrace şi avea şi cu ce!

Connors se strâmbă amuzat.

— Mi-e greu să mi te închipui învăţătoare.

O durea spatele din cauza dormitului în maşină. Se vedea clar că nervii începeau s-o lase. Ceru o ceaşcă cu cafea.

— Ce-ai cu învăţătoarele?

Îşi scoase ochelarii din geantă şi consultă meniul pătat de grăsime.

— Oh, nimic! răspunse Connors. Am dat comanda pentru amândoi, adăugă el.

Ea îşi puse ochelarii înapoi în geantă.

— Ah! Înţeleg! Şi toate astea pentru serviciul şi cheltuielile tale.

Tonul era şi mai dezagreabil decât remarca.

Connors îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Să te ia dracu'!

Ieşi, urcă în maşină şi o porni spre centrul oraşului. Ea va crede că i-a furat maşina şi dorea tare mult să fie aşa. Totuşi, când se întoarse la restaurant, Eleana era tot la masă, ocupată să toarne un sos verde peste ouăle din

farfurie.

Eleana nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Scuză-mă, Ad! Te rog să mă crezi că nu aveam deloc intenţia să te jignesc.

Fără să-şi părăsească aerul plin de demnitate, Connors scoase un teanc de bani primiţi în schimbul ceasului. Părea să fie o sumă mare. În realitate nu erau însă decât treizeci şi doi de pesos, şi pentru ei fusese nevoit să renunţe definitiv la ceas.

Eleana îl întrebă de unde făcuse rost de bani.

El îi răspunse cu răceală.

— Am făcut ceea ce urma să fac când te-am întâlnit. Mi-am vândut ceasul. De acum înainte fiecare plăteşte pentru el.

De data asta, zâmbetul ei nu era jignitor, ci maliţios.

— Foarte bine, zise ea.

Apoi întinse mâna spre el cu palma în sus.

— Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, domnule, înapoiază-mi cei două sute patruzeci şi cinci de pesos pe care i-ai sustras generalului ca să-mi pot plăti factura.

Connors băgă mâna în buzunarul stâng al hainei şi scoase un teanc de bani de care uitase complet. Chestia asta nu avea nimic hazliu, dar amândoi izbucniră într-un râs irezistibil. Chelneriţa indiană se uită la ei ca la nişte ţicniţi. Începând din acel moment se înţeleseră foarte bine...

Reveniră la maşină. Connors ar fi vrut să se îndrepte direct spre Guadalajara. Dar Eleana îi atrase atenţia, pe bună dreptate, că în cazul în care Esteban murise şi erau căutaţi de poliţie, atunci alarma se va da în oraşele mari înaintea celor mici, iar la Uruapan ar fi fost mai în siguranţă decât oriunde în altă parte.

Connors încuviinţă.

— Fie, mergem la Uruapan. Poate că totuşi nu l-am omorât pe grăsan!

Pe drum, Eleana vorbea întruna.

Connors află că la puţină vreme după ce fuseseră părăsite, Eleana şi mama ei se mutaseră la Chicago şi rămăseseră să trăiască acolo.

— Cu excepţia vacanţelor. Vara ne întorceam la Blue Mound şi locuiam la unchiul John. Unchiul John s-a purtat tare frumos cu noi după plecarea tatălui meu. Cunoşti Chicago, Ad?

— Cum să nu! Mi-am petrecut acolo cinci ani din viaţă!

— Scriind romane poliţiste?

Connors se strâmbă.

— Nu. Compuneam scheciuri publicitare pentru umplerea intervalelor dintre două reclame despre modul cum să-ţi speli chiloţii şi cu ce săpun, şi „Alungaţi mirosul urât ascultând emisiunea *Viaţa lui Gertie s-a schimbat total,* şi nu uitaţi să trimiteţi o dată cu scrisoarea douăzeci şi cinci de cenţi şi ultima pilulă folosită pentru a primi o sticlă autentică de *Pasiune* pentru a vă parfuma subsuorile la fel ca cele mai încântătoare staruri de la Hollywood”.

Eleana se strâmbă de râs.

— Mama ascultă chestiile astea toată ziua. Nu ştiu cum nu se satură oamenii de ele.

— A venit o zi în care eu m-am săturat.

— Dar se câştiga bine?

Connors aprinse două ţigări.

— Timp de cinci ani, am primit în medie opt sute de dolari pe săptămână.

— Şi ai renunţat?

— Din păcate!

— Şi acum eşti lefter?

— Nu sunt lefter. Am o sută treizeci şi doi de pesos. Şi o slujbă bună. Şi viitor.

Se uită la ea cu coada ochiului. Probabil că avea sânge slav în vine. Sub pometii înalţi, obrajii i se adânceau uşor. Buzele cărnoase erau bine conturate. Din când în când îşi trecea mâna peste sâni de parcă ar fi

durut-o. Eleana îi surprinse privirea şi el se uită în altă parte.

— Eşti cam încrezut!

Pulsul lui Connors bătu mai tare. O catalogase imediat. Nu era nicio ingenuă, nicio femeie uşoară. Făcea ce-i plăcea şi cu cine voia, dar numai în formele şi împrejurările potrivite afinităţilor instinctive ale unei lady. Dacă generalul Esteban s-ar fi purtat ca un gentleman, ar fi avut şanse serioase să obţină ce dorea.

Uruapan nu era decât un orăşel ca multe altele. Găseai aici nelipsita *plaza* şi o grădină publică frumoasă traversată de râu. Poliţiştii locali erau la postul lor dar niciunul nu le acordă vreo atenţie.

Connors se simţea mai bine. Până la urmă, poate că doar îl rănise pe Esteban, iar generalul tăcea chitic ca să nu-şi piardă reputaţia.

Procurorul Sanchez nu se afla în niciunul din marile hoteluri, dar secretara lui nu minţise. Connors îi descoperi numele pe registrul de la *Morelas,* un hotel mic la care trăgeau mai ales mexicanii înstăriţi.

Connors parcă maşina în spatele hotelului apoi, cu gândul tot la Esteban, se înscrise împreună cu Eleana sub numele de *señor* Schmidt şi *señorita* Braun, din Vera Cruz, şi ceru două camere cu sală de baie comună.

Cele două camere erau mari, cu uşi din sticlă care dădeau spre o grădiniţă interioară plină de flori. Pentru a salva aparenţele, Connors îi ceru hamalului să ducă valizele în cea de a doua cameră. Apoi, după ce rămaseră singuri, o luă pe Eleana în braţe. Ea îi răspunse cu ardoare la sărut. Numai că se gândea mai întâi la lucrurile serioase.

— Nu acum, Ad, te rog. Am venit să-l întâlnesc pe procurorul Sanchez.

— La dracu’ cu procurorul Sanchez!

Ea scutură din cap.

— Poate mai târziu, Ad. Nu mai înainte de a sta de vorbă cu el.

Se întoarse în braţele lui, dar înflăcărarea dispăruse. Totuşi era al naibii de bine s-o poţi strânge în braţe!

Eleana îi atinse uşor gura cu buzele şi îi zâmbi.

— Îmi placi! zise ea ciupindu-l de lobul urechii. Acum ar trebui să dormi câteva ceasuri.

— Şi pe urmă?

— Vom vedea.

Connors o mai mângâie o dată apoi trecu în camera lui prin sala de baie. Ferestrele fuseseră deschise, dar aerul era încă greu şi mirosea a stătut. Îşi scoase haina şi cămaşa. Lăsă pe el numai slipul şi se întinse pe pat zicându-şi: „Am intrat într-o aventură grozavă!”

O auzi pe Eleana sunând la recepţie şi cerând legătura cu procurorul Sanchez. Presupuse că omul legii avea camera la parter, ca şi ei, nu prea departe, căci soneria răsună un timp în una dintre camerele aflate de cealaltă parte a grădiniţei. Apoi soneria se opri şi Eleana zise:

— La dracu’!

Connors o întrebă ce se întâmplase.

Ea îi strigă:

— Sanchez nu răspunde. Tipul de la recepţie presupune că a plecat cu maşina să vadă El Monstruo. Ai chef să vezi un vulcan?

— Nu, mersi. Am mai văzut.

Prospeţimea şi calmul grădiniţei umbroase invada camera. Patul era bun. Connors simţi o adiere uşoară mângâindu-i părul de pe piept. Orice sentiment de grabă dispăruse. Frontiera era încă departe. Aprinse o ţigară şi ascultă zgomotele înăbuşite care veneau din camera Eleanei.

Fără motiv, fără ca asta să aibă vreo legătură cu generalul Esteban, Connors se simţi deodată trist şi deprimat. Poate pentru că la treizeci şi cinci de ani încă nu ajunsese la nimic pozitiv în niciun domeniu. La vârsta

lui, alţii aveau un cămin, o familie, o meserie, ceva! Avea sentimentul că la un moment dat, undeva, ratase ocazia. Alergase după o himeră, risipindu-şi viaţa de parcă ar fi fost bani.

Auzi alături zgomotul unor papuci pe pardoseală. Eleana închise uşa care despărţea camera lui Connors de sala de baie şi trase zăvorul. După câteva minute, Connors auzi apa curgând, precum şi o mulţime de mici zgomote intime, discrete şi provocatoare ale unei femei care îşi face toaleta, pregătindu-se să meargă la cumpărături, să asiste la o reuniune la un club feminin sau să-şi ofere corpul frumos.

Imaginaţia lui Connors se amuza fără să se aprindă. Zgomotul apei continua netulburat. Închise ochii. Nu intenţiona să doarmă. Totuşi aţipi.

Când se trezi, în cameră era întuneric şi se făcuse răcoare. Apa nu se mai auzea. Uşa dintre camere era deschisă. Se sculă şi se uită în baie. Un prosop uitat zăcea într-o băltoacă de apă. În aer stăruia parfumul sărurilor de baie. Patul Eleanei păstrase forma corpului, dar tânăra nu mai era în încăpere.

Connors se întoarse în camera de baie încruntându-se. Atunci zări cele câteva cuvinte lăsate de Eleana şi se linişti. Fata scrisese cu ruj de buze pe burta lui goală. *Vai, sărmane Don Juan! Mă întorc la cinci.* În loc de semnătură desenase o inimă ruptă care sângera cu picături mari de ruj de buze.

Connors zâmbi destins.

„Ce diavoliţă! Ce diavoliţă adorabilă!”

Scotoci prin valiză după halatul de casă. Apoi se răzgândi, se îmbrăcă şi ieşi.

Piaţa de flori era la doi paşi. Cumpără cu doi pesos un buchet mare de gladiole; apoi luă un litru de rom şi câteva sticle de coca-cola.

Trecu prin faţa prăvăliei unui japonez care vindea suveniruri. Văzu un *rebozo* în vitrină şi intră imediat. Astfel de lucruri erau în general din bumbac lucrat

grosolan. Acest *rebozo* era însă din mătase neagră brodată cu flori mari albe. Japonezul ceru la început optzeci şi cinci de pesos. Connors îi răspunse cu tradiţionalul *esta muchos* al turiştilor şi îl făcu să coboare preţul la şaptezeci şi cinci. Apoi i se adresă în spaniolă. Japonezul se strâmbă şi coborî la şaizeci. Şi astfel cumpără Ad şalul pentru iubita lui.

Se întoarse la hotel şi-i ceru cameristei indiene să-i aducă vaze pentru flori, în timp ce el întindea şalul de mătase pe pat. Camera arăta cu totul altfel. Gheaţă era însă mai greu de procurat. Nu insistă, puse sticlele de coca-cola în chiuvetă şi lăsă apa să curgă.

O auzi pe Eleana mai înainte de a o vedea. Dar nu era nici în camera ei, nici pe culoar. Se afla în grădină şi îl chema cu o voce stăruitoare.

Connors deschise uşa dinspre grădină.

Afară era acum aproape întuneric. Lumina camerei cădea asupra Eleanei. Fata purta acelaşi taior. Avea braţele pline de pachete. Ba chiar îşi cumpărase un *sombrero* pe care şi-l agăţase de braţ. Se debarasă de pachete şi îi zise cu o voce neliniştită:

— O fi bolnav sau ce-o fi având? Am stat şi m-am uitat pe geam o bucată bună de vreme. Nici măcar n-a mişcat.

— Cine n-a mişcat?

Eleana aşeză pălăria pe scaun.

— Sanchez. Am aflat de la recepţie numărul camerei şi m-am dus să arunc o privire pe fereastră.

Arătă cu mâna spre cealaltă parte a grădinii. Connors nu ştia ce să spună.

— Şi e acolo, continuă ea, întins pe pat, dar nu răspunde la telefon.

Traversară împreună grădina. Deşi vizibilitatea se redusese mult din cauza întunericului, Connors reuşi să zărească silueta unui bărbat întins pe patul din camera arătată de ea.

— Eşti sigură că asta e camera procurorului

Sanchez?

— Sunt sigură.

Connors intră pe uşa de sticlă. Bărbatul de pe pat era înalt şi destul de bine făcut. Era într-adevăr Caesare A. Sanchez. Cel puţin ăsta era numele ce se putea citi în partea de sus a scrisorilor care ieşeau din valiza întredeschisă aşezată pe comodă. Dar nu era bolnav. Era mort. Încă mai avea înfipt în piept cuţitul care îi luase viaţa.

Eleana intră după Connors în cameră.

— Ce are, Ad?

Connors îi spuse adevărul.

— E mort.

Atinse corpul cu dosul palmei. Cadavrul nu se răcise încă.

— De puţină vreme, preciză el.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Eleana.

Connors cercetă camera. Patul era desfăcut şi în dezordine. Un scaun şi coşul de gunoi fuseseră răsturnate. Dar astea erau singurele indicii care ar fi dovedit că victima se luptase pentru a-şi apăra viaţa.

Părul lui Sanchez era pieptănat cu grijă iar hainele erau în ordine. Asta părea să indice că îl cunoştea bine pe asasin şi nu se temuse de el.

O lucire metalică atrase privirea lui Connors. În povestirile lui poliţiste folosise de zeci de ori chestia asta. Dar n-ar fi crezut că se poate întâmpla şi în realitate. Căzând pe spate în pat, Sanchez făcuse probabil un efort suprem pentru a se agăţa de ceva, şi încă mai strângea între degete un lanţ de ceas din aur de care atârna un breloc în formă de inimă. Connors aprinse un chibrit şi zări iniţiala D gravată pe o parte.

Mai înainte de a fi putut s-o împiedice, Eleana se aplecă peste umărul lui şi deschise cu unghia medalionul. Capacul se desfăcu lăsând să se vadă fotografia unei femei tinere şi surâzătoare.

Mâna tinerei începu să tremure atât de tare încât

scăpă medalionul care se legănă la capătul lanţului. La ultimele sclipiri ale chibritului, Connors putu să citească iniţiala H de pe cealaltă faţă.

— O cunoşti pe această femeie?

Eleana înghiţi cu greu înainte de a răspunde.

— E fotografia mamei mele când avea vârsta mea.

Picioarele îi tremurau îngrijorător.

Connors se ridică şi o cuprinse cu braţul de după mijloc. Ştia la ce se gândea. D.H. – Donald Hayes.

Connors o susţinu bine şi o scoase în grădină.

Un negustor mexican pântecos îşi fuma ultimul trabuc înainte de cină. Omul scoase trabucul din gură şi se înclină curtenitor.

— Buenas tardes, señor, señora.

Connors răspunse la salut.

— Buenas tardes, señor.

Intră în cameră, o ajută pe Eleana să se aşeze pe pat şi închise uşile de sticlă. Fata era albă la faţă ca florile şalului.

Connors desfăcu sticla de rom, turnă într-un pahar şi i-l întinse.

Eleana scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Connors goli paharul, apoi trase o duşcă bună din sticlă. Simţea nevoia. Îşi simţea picioarele la fel de slăbite ca ale ei. Ştia prea bine ce putea să se întâmple. De partea cealaltă a grădinii murise un om. Iar ei întrebaseră dacă se afla acolo. Acum aveau în cârcă doi morţi.

CAPITOLUL 4

Noaptea învăluia treptat grădina, făcând să dispară aproape şi trunchiurile copacilor. Mireasma florilor devenea apăsătoare.

Eleana se mai linişti puţin şi îl întrebă pe Connors dacă nu credea că e mai bine să anunţe poliţiei macabra lor descoperire.

— Păi da! răspunse el. Şi imediat îşi vor da seama că eu sunt tipul căutat pentru asasinarea lui Esteban. Mersi frumos! Nu-ţi fie teamă. Imediat ce se va descoperi cadavrul, poliţia va veni ea singură să ne caute. Primul lucrul pe care l-am făcut când am intrat aici a fost să întrebăm de Sanchez.

Eleana nu-şi putu reţine o înjurătură. Connors se limită să dea din umeri. Apoi îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

— Mă voi izbi iar de un zid. Iar după poliţie vor veni ziarişti. Ce-ai să le spui?

Eleana îi aruncă o privire răutăcioasă.

— La urma urmelor, tu m-ai băgat în situaţia asta!

— Eu n-am vrut decât un drum gratuit până la frontieră.

— Crezi că tatăl meu a făcut-o?

Connors îşi aprinse o ţigară.

— Habar n-am. Medalionul cu fotografia mamei tale ar sugera că el e asasinul.

— Dar pentru care motiv?

— Motive? Găseşti cu duiumul! Poate că Sanchez ştia ceva ce tatăl tău nu voia să afli cu niciun preţ. Şi atunci a trebuit să-l împiedice să-ţi spună. Mi-ai spus că tatăl tău e învinuit de asasinat în Statele Unite. Ăsta e un motiv suficient ca să dorească să nu-i fie dezvăluite identitatea şi locul unde se ascunde.

Eleana se resemnă.

— Te rog, Ad, dă-mi ceva să beau.

Connors amestecă cola cu rom, încercând să judece la rece situaţia.

În camera lui Sanchez era întuneric. Dacă nu avea întâlnire chiar în acea seară cu acel vechi prieten despre care le vorbise secretara lui, existau puţine şanse ca mortul să fie descoperit mai înainte de dimineaţa următoare. În momentul acela ei puteau să fie departe.

— Câţi kilometri mai avem până la Guadalajara? întrebă Eleana.

Connors luă harta rutieră de pe comodă.

— Trei sute cincizeci de kilometri. Şase sute nouăzeci de la Guadalajara până la El Mante şi cinci sute de la El Mante până la Laredo. Dar dacă vom fugi, după ce va fi descoperit cadavrul lui Sanchez, toată poliţia până la ultimul caraliu local va căuta o maşină Ford, de culoare cenuşie, înmatriculată în Illinois.

— Vrei să spui că poliţia va crede că noi l-am lichidat pe Sanchez?

— Poliţiştii mexicani sunt şi ei ca toţi poliţiştii, zise Connors. Ţin să-şi păstreze slujba. Vor trece imediat la acţiune pentru prinderea vinovatului. Poate că asasinul e tatăl tău; poate că e altcineva. Dacă poliţia din Uruapan descoperă vinovatul şi-l arestează, atunci e perfect! Dacă nu, vor face în aşa fel încât să pună totul în cârca cuiva care ar fi putut să făptuiască crima. Dacă plecăm, vom fi suspecţi.

Dădu din umeri apoi continuă:

— Pe de altă parte, s-ar putea foarte bine ca să fim deja căutaţi de poliţie.

Eleana îşi muşcă buza de jos.

— Atunci, fie că plecăm, fie că rămânem, totuna e?

— Totuna.

Eleana ceru din nou de băut.

— Şi o ţigară, te rog.

Connors îi dădu să bea, dar pachetul de ţigări era gol.

— Stai aici. Mă duc să cumpăr, îi zise el.

Ea îl prinse de braţ.

— Să nu stai mult, Ad, te rog.

Se temea pentru el. Connors îi fu recunoscător. Se aplecă s-o sărute.

— Îmi placi! îi zise el.

— Şi tu îmi placi, Ad, îi răspunse ea.

La hotel nu aveau ţigări, dar la câteva case mai departe, pe aceeaşi stradă, se afla o *cantina.* Connors cumpără ţigări şi se opri la intrarea în hotel pentru a-şi aprinde una.

Cadillac-ul negru parcat în faţă i se păru cunoscut, ca de altfel şi mutra şoferului. În timp ce Connors se uita aprinzându-şi ţigara, din maşină coborî generalul Esteban. Până la urmă nu-l omorâse! Când îl părăsise, Esteban nu era mort, ci doar leşinat. Fusese doar uşor rănit.

În urma lui Esteban veneau doi zdrahoni. Toţi aveau acelaşi aer pe toată suprafaţa globului: poliţişti în civil! Unul dintre ei se îndreptă spre hotel. Connors simţi sudoarea curgându-i pe şira spinării. Părăsi cadrul uşii prea luminat şi se sprijini cu spatele de zidul de chirpici de pe una din laturile intrării.

Esteban pornise pe urmele lor şi îi găsise. Salvarea reputaţiei i se păruse mai puţin importantă decât răzbunarea. Dar cum de-i găsise? Connors îşi aminti de factură. Vorbise despre Uruapan cu mecanicul în timp ce acesta repara maşina fetei.

Connors stinse ţigara de teamă ca lucirea ei să nu atragă atenţia asupra sa. Îl durea spatele. Simţea cârcei în pulpele picioarelor.

Nu ştia de ce-l acuza Esteban. Cu siguranţă că de tentativă de omor. Acum nu mai avea importanţă. Generalul avea un atu mult mai bun: un procuror mort.

Poliţistul îmbrăcat în civil ieşi din hotel rânjind. Se întoarse la colegul lui şi la Esteban şi în curând siluetele lor dispărură în noapte. Connors profită ca să se

strecoare în grădina cufundată în întuneric.

Eleana stătea tot pe pat şi învârtea nervoasă paharul între degete. Ridică imediat capul când Connors apăru în uşă.

— Esteban e afară, la vedere, îi zise Connors. A sosit adineauri cu maşina, însoţit de doi inspectori. A verificat şi a aflat că suntem aici.

Îşi îmbrăcă haina apoi continuă:

— Eu o şterg. Tu ai face mai bine să rămâi. La mine e viaţa mea în joc. Tu n-ai de ce te teme decât de avansurile lui Esteban.

— Vin cu tine, zise Eleana.

Connors nu avea timp de discuţii. Dintr-o clipă în alta se aştepta să vadă luminându-se camera din cealaltă parte a grădinii. Mai mult ca sigur că detectivii se vor duce la Sanchez ca să vadă ce treabă avea cu el Eleana.

Connors smulse cu un gest brusc şalul de pe pat.

— Atunci, haide!

— Dar valizele?

— Trebuie să le lăsăm. Şi să-ţi intre în cap că nu ştiu nici încotro şi nici unde vom merge. Poate că ai face mai bine să rămâi.

Eleana îşi luă geanta, îşi puse *rebozo* pe cap şi pe umeri, de parcă totdeauna ar fi purtat şal, şi ieşiră în grădină.

Ultima fereastră de pe partea lor dădea spre holul hotelului, îi puteau zări pe generalul Esteban şi pe cei doi detectivi stând de vorbă cu omul de la recepţie.

Connors strânsese mai tare braţul fetei şi o făcu să se oprească lângă un stejar uriaş, unde erau feriţi de valul de lumină galbenă răspândită de felinare şi de farurile maşinilor care treceau.

Sprijinit de aripa Cadillacului, şoferul supraveghea poarta principală a hotelului cu revolverul în mână.

Seara era călduţă. Pe aleea din faţă, ca în fiecare seară, grupuri de tinere se plimbau braţ la braţ râzând,

sub privirile pline de admiraţie ale băieţilor. Connors aşteptă ca trei fete deosebit de drăguţe să treacă în direcţia opusă celei în care dorea el să meargă. După cum sperase, şoferul le urmări cu privirea până la capătul aleii.

— Acum e momentul!

Se amestecară în mulţimea de pe alee. Sudoarea îi curgea în ochi şi muşchii spatelui i se contractau în aşteptarea unui ţipăt sau a unei împuşcături. Se forţă să încetinească pasul.

Până acum totul mersese bine. Ieşiseră din hotel.

Atunci îşi dădu seama că Eleana plângea. Lacrimile ei ar fi putut să atragă atenţia. Îi spuse să înceteze că altfel o va pălmui. Ea se opri din plâns şi întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Voi încerca să recuperez maşina, răspunse Connors.

Nu spera că va putea părăsi oraşul cu maşina. Dacă ar fi încercat, n-ar fi ajuns prea departe. Peste câteva minute avea să se pună în mişcare mecanismul poliţienesc. Dar dacă putea să scoată Fordul din ghearele lor şi să-l pună la adăpost, asta i-ar fi putut arunca pe urmăritori pe o pistă falsă.

Connors îi explică şi ei ce voia să încerce şi o lăsă pe o bancă din piaţă, sfătuind-o să nu se mişte de-acolo şi să nu vorbească cu nimeni. Apoi, dând ocol grupului de case, ajunse în spatele hotelului. Parcarea era cufundată în beznă şi tăcere, dar cadavrul lui Sanchez fusese descoperit. Lumina lanternelor dansa în grădina plină de voci emoţionate.

Connors scoase maşina din parcare. Se opri ceva mai departe, pe o străduţă întunecoasă, ca să se gândească la a doua parte a planului.

La câţiva metri de locul în care se afla, în faţa unei clădiri în construcţie, se afla o maşină cu o placă a districtului federal. Connors luă un cleşte şi un patent din portbagajul Fordului şi demontă cele două plăci. Puse

placa mexicană la Ford şi o ascunse pe cea din Illinois sub un morman de scândurele.

Apoi urcă în maşină şi plecă în căutarea prăvăliei unui telal. Connors găsi la preţul de douăzeci şi opt de pesos un costum aşa cum dorea. Era uzat şi de o curăţenie îndoielnică, dar părea să fie pe măsura lui. Mai dădu încă opt pesos pe o pălărie neagră cu boruri mari. Pentru Eleana cumpără o fustă neagră şi largă şi o bluză albă încreţită, cu decolteu mare. Dar trebuia să se mulţumească cu pantofii pe care-i avea pentru că nu ştia ce număr poartă.

Făcu un pachet cu toate aceste cumpărături şi se întoarse la banca unde îl aştepta Eleana. Fata urcă lângă el mai înainte ca maşina să oprească. Connors îi puse pachetul cu haine pe genunchi.

— Am să duc maşina într-un loc mai ferit unde să ne îmbrăcăm boarfele. Din acest moment suntem mexicani. Eu voi vorbi când va fi necesar. Şi fără discuţii!

— Nu discut.

Vorbea cu dificultate, de parcă cuvintele i s-ar fi blocat în gât.

Connors opri maşina într-un colţ pustiu, se dezbrăcă de haine şi îşi puse pe el costumul negru. Noile lui haine miroseau urât şi erau deformate la genunchi şi la coate. Dar în general nu-i veneau prea rău. Cu unghiile lui destul de murdare, Connors putea foarte bine să treacă drept unul dintre acei conţopişti care umpleau toate locurile publice din Mexic.

Eleana reuşi să se debaraseze de taiorul ei elegant. Tensiunea nervoasă începea să scadă.

— Dacă m-ar vedea acum elevii mei!

Connors ar fi vrut s-o poată vedea mai bine. Se apropie de ea s-o sărute.

Ea se lăsă în braţele lui şi-l întrebă:

— De data asta chiar nu-ţi mai e somn?

Connors se retrase în colţul banchetei. Apoi, după ce se îmbrăcă şi Eleana, reveniră în oraş.

Pentru a ajunge la staţia de autocar trebuia să treacă prin faţa hotelului *Morales.* În spatele Cadillacului staţionau acum două maşini ale poliţiei locale. Connors conduse maşina până la staţia de autocar.

— Şi acum? întrebă Eleana.

— Vom încerca să plecăm cu autocarul, îi răspunse el.

Satisfăcut de propria lui ţinută, Ad o verifică şi pe a ei la lumina unui felinar. Hainele acelea cenuşii făcuseră să dispară învăţătoarea şi *turista.* Şalul îi scotea în evidenţă culoarea verde a ochilor. Fusta largă era destul de scurtă pentru a-i pune în valoare picioarele. Iar decolteul bluzei lăsa să se vadă destul cât să atragă asupra sânilor privirile bărbaţilor şi în acelaşi timp să-i şi împiedice să remarce culoarea albă a pielii.

Connors o sfătui să-şi dea cu mai mult ruj pe buze, ca să aibă un aer mai obraznic.

Ad constată că rămăsese la fel de drăguţă, dar buzele exagerat de rujate o făceau să semene cu prostituatele postate în staţia de autocar în aşteptarea unui client.

Orarul indica o plecare spre Guadalajara peste cincisprezece minute. Autocarul aştepta la peron.

Connors luă două bilete şi o instală pe Eleana în maşina încă neluminată. Trebuia să-i ţină un loc, dar să nu vorbească cu nimeni.

— Mi-e frică, mărturisi ea.

Connors înghiţi de câteva ori de parcă ar fi avut un nod în gât.

— E ciudat, dar şi eu m-am simţit mai în largul meu în alte ocazii.

Se întoarse la Ford, scoase două bujii, le sparse porţelanul şi le puse la loc. Motorul începu să dea rateuri şi abia ajunse la atelierul pe care îl remarcase la capătul străzii. După ce intră pe uşa atelierului, Fordul fu cuprins de un tremur impresionant, apoi amuţi definitiv.

Singurul mecanic de serviciu nu păru prea încântat

că-l vede. Era sâmbătă seara. Dumnezeu îi era martor că tocmai se pregătea să închidă când a intrat Connors. Nu se putea ocupa de maşină până luni, poate chiar până marţi dimineaţa.

Connors îi spuse că nu era grăbit. Asta rezolva problema maşinii. Vor trece câteva zile, poate chiar o săptămână, până când poliţia se va gândi să caute în atelierele şi garajele locale Fordul care nu-şi va face apariţia la niciun punct de control.

Connors ajunse la autocar cu cinci minute înainte de plecare. Maşina era plină de femei, copii, beţivi şi indieni care aduceau de la piaţă găinile vii, fructele şi pepenii nevânduţi. Eleana îi ţinuse un loc, dar era ultimul liber. Avusese necazuri cu doi beţivi ce făceau la adresa ei remarci pe care, din fericire, ea nu le putea înţelege.

Autocarul întârzie peste ora plecării cinci, apoi zece minute. Connors începu să transpire. Se întreba dacă nu cumva îi subestimase pe cei doi poliţişti veniţi de la Mexico împreună cu Esteban. Dacă dăduseră ordin să fie oprită circulaţia tuturor vehiculelor care voiau să iasă din Urapan?

În maşină se înghesuiau din ce în ce mai mulţi călători. Apoi şoferul apăru nu se ştie de unde, trânti uşa în nasul altor călători care voiau să urce şi porni atât de brusc încât toţi pasagerii s-ar fi răsturnat pe jos dacă n-ar fi fost atât de înghesuiţi.

Eleana îşi crispă degetele pe mâna lui Connors. Ad îşi trecu braţul pe după umerii ei. Înainte de a ieşi din Uruapan, maşinile poliţiei depăşiră de două ori autocarul cu sirenele date la refuz.

La cincisprezece mile de oraş, în locul unde drumul principal se intersecta cu şoseaua nouă care duce spre vulcanul Paricutin, staţiona o altă maşină a poliţiei. Dar poliţiştii se limitară să se uite cum trec. Ei aşteptau un Ford de culoare cenuşie, înmatriculat în Illinois.

Timpul trecea. Din când în când, autocarul se oprea într-un loc întunecos – unde câţiva călători coborau

lângă un grup de cabane abia vizibile – sau la o intersecţie pustie.

În restul timpului, Connors trebuia s-o ţină strâns pe Eleana lângă el ca s-o ajute să stea pe scaun, căci hodoroaga se balansa în chip periculos la viraje şi cobora pantele cu mare viteză.

Căldura din interior era sufocantă, iar autocarul mirosea a jeg, a pepeni prea copţi şi a găini. Connors îşi scoase cămaşa şi slăbi nodul de la cravată. Eleana se descălţă şi îşi strânse picioarele sub ea.

La un post izolat, lângă un pod, zăriră o santinelă înarmată cu o puşcă. Maşini mult mai rapide îi depăşiră de nenumărate ori. Connors speră că nu erau maşini de poliţie.

Autocarul ajunse la Guadalajara la orele două dimineaţa. Un poliţist buhăit patrula pe aleea din faţa staţiei de autocar, dar nu le acordă nicio atenţie. Raza cercetărilor încă nu se extinsese atât de departe. Cu siguranţă că poliţia îi credea blocaţi în fundătura pe care o forma Uruapan.

Amândoi erau înfometaţi. Lângă autogară găsiră o cafenea deschisă toată noaptea şi mâncară fără să scoată un cuvânt.

Apoi Connors descoperi un hotel ieftin. De data asta nu mai era cazul să repete figura cu două camere şi sală de baie comună. Se înscriseră sub numele de *señor* şi *señorita* Gomez din Mexico.

O indiancă cu trăsături blânde îi zise Eleanei „copilă frumoasă”, luă cei opt pesos pe care îi cerea şi le arătă camera. Ai fi zis că e o celulă. Pereţii erau albi. Înăuntru era un pat, o măsuţă de toaletă şi un scaun. Un bec atârna de tavan. Firma luminoasă se afla chiar lângă fereastră.

Indianca plecă. Connors stinse lumina şi ridică storul de la fereastră. Firma de neon le procura destulă lumină.

Firma se stinse în momentul în care se întorcea

spre Eleana. Ochii ei verzi străluceau ca ochii unei pisici. Apoi firma se reaprinse. Hainele Eleanei zăceau la picioare. Nu mai avea pe ea decât rujul de buze.

Connors îşi auzi sângele pulsându-i la tâmple. Aproape că i se tăiase respiraţia şi trebui să facă un efort ca să-şi revină.

Eleana îşi mângâie sânii. La fiecare aprindere a neonului, sfârcurile tari apăreau printre degetele desfăcute.

— Vino, îi zise ea cu o voce mângâietoare trăgându-l spre pat.

Sub privirea ei hipnotizantă, Connors se dezbrăcă în treizeci de secunde şi se întinse lângă ea, cu pântecele chinuit de fierbinţeala dorinţei. Eleana se aplecă peste el şi Ad crezu că leşină simţind povara uşoară a corpului de femeie peste propriul lui corp. Parfumul trupului ei îl ameţea.

Îşi înfipse mâna în părul ei negru şi, trăgând-o spre el, îi cuprinse gura într-o sărutare interminabilă. Ea răspunse acestei chemări sprijinindu-şi pubisul pe sexul palpitând al bărbatului.

Connors îşi împreună mâinile în jurul taliei fine şi, ridicând-o, sărută pe rând sfârcurile întărite ale sânilor, înconjurate de aureole largi de un maroniu deschis.

Eleana scoase un suspin nesfârşit şi se lăsă să alunece de-a lungul trupului său.

Timpul se opri.

*

* *

Clopotele începură să bată toate deodată. Dangătul lor interminabil îi chema pe credincioşi la biserică.

Cu dorinţele potolite, Eleana se odihnea satisfăcută în braţele lui Ad.

— Îmi placi şi-acum, Ad.

— Îmi placi şi-acum, Eleana, îi răspunse el.

Consideraţia lui pentru Eleana crescuse în mod

considerabil.

Fără lacrimi, fără regrete, fără falsă pudoare. Ceea ce se făcuse, se făcuse, şi fusese minunat.

Dar nu puteau să rămână acolo. Trebuia să meargă mai departe. Chiar în ziua acea. Un om pe nume Caesare A. Sanchez murise la Uruapan. Fiecare poliţist din Mexic era, sau urma să fie, în căutarea lor. Connors considera că cea mai bună soluţie pentru ei era să-şi continue drumul cu autocarul. Avionul sau trenul aveau avantajul rapidităţii. Dar puteau fi luaţi la întrebări. Şi mai aveau de trecut şi frontiera.

O întrebă pe Eleana dacă avea ghidul rutier în geantă. Ea se ridică să-l ia împreună cu ochelarii.

Înainte de a se întoarce în pat, Eleana se opri să privească pe fereastră. Nu era mare lucru de văzut. Doar spectacolul unui oraş mare, dimineaţa devreme, din preajma tuturor staţiilor de autocar: clădiri vechi, pubele şi maldăre de gunoaie.

Eleana se aşeză pe marginea patului, îşi puse ochelarii şi vru să afle de ce râdea Ad.

— De tine! răspunse el. Este pentru prima dată când mă aflu în aceeaşi cameră cu o învăţătoare care nu are pe ea decât o pereche de ochelari.

Eleana se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Nu-ţi place cum arăt?

— Ba da! Cum nu se poate mai sexi.

Ochii ei, surâzători o clipă, deveniră deodată serioşi. Puse ghidul pe pat, îşi scoase ochelarii, puse mâinile de o parte şi de alta a pieptului lui Ad şi se aplecă spre el.

— Hai să schimbăm subiectul şi să vorbim serios. Ad, ce vom face acum?

Trupul ei aflat atât de aproape îl excita pe Connors. Încercă s-o mângâie, dar Eleana îi prinse mâna şi i-o aşeză din nou pe pat.

Era îngrijorată. Şi avea motive întemeiate. Chiar dacă ar fi reuşit să treacă frontiera fără să fie arestaţi,

tot ar fi avut o sumedenie de explicaţii de dat.

— Tot mai ai de gând să te măriţi cu Lautenbach? o întrebă Connors.

Regretă imediat că abordase acest subiect.

— Da.

Accentul tărăgănat se făcea din nou simţit. Eleana îi atinse uşor gura cu buzele, dar ochii ei deveniseră acum cenuşii.

— Asta, scumpule, e pentru ultima dată. Nu regret deloc ce s-a petrecut între noi, dar asta nu mi se va mai întâmpla niciodată.

— Cu nimeni?

— Nu după căsătoria mea cu Allan.

Connors luă ghidul de pe pat şi găsi drumurile principale numerotate. Se aflau mai aproape de Laredo sau de Brownsville decât de El Paso. Dar, din acelaşi motiv, supravegherea în primele două puncte de trecere avea să fie mult mai severă.

Pe cât era posibil, Connors voia să evite drumul naţional mexican nr. 1. Chiar dacă poliţia găsise maşina şi ştia că vor folosi transportul public, cu siguranţă că îi aştepta pe drumul spre Laredo.

Numai că, în afara acestei soluţii, ghidul nu indica nicio cale de legătură între Guadalajara şi Torreon, care trebuia să fie punctul de îmbarcare logic spre Ciudad Juarez şi El Paso.

Eleana îi luă ghidul din mână.

— Te-am întrebat ce vom face?

— Vom încerca să ajungem la Juarez, dacă va fi posibil, îi răspunse el.

În ochii ei apăru o sclipire verde. Răsuci între degete un smoc de păr de pe pielea lui Ad.

— Tu trebuie să găseşti mijlocul. Pe mine nu mă priveşte decât plata cheltuielilor. Îţi aminteşti?

Connors se gândi câteva clipe, apoi o întrebă:

— Câţi bani ai, Eleana?

— Nu ştiu. Adică nu ştiu exact. Dar la început

aveam cinci sute de dolari şi probabil că mi-au rămas mai mult de trei sute.

— În bancnote?

— Nu. În cecuri de călătorie. Bani gheaţă nu cred că mai am mai mult de câţiva pesos. Am cheltuit o mulţime la Uruapan.

Connors făcu un calcul mental. La început fuseseră o sută treizeci şi doi de pesos, plus două sute patruzeci şi cinci primiţi de la Esteban. Benzina, uleiul şi masa la *Morelia* făceau douăzeci şi patru de pesos. Cheltuise şase pentru flori, unsprezece pentru rom şi coca-cola, şaizeci pentru *rebozo.* Costumul lui şi pălăria costaseră douăzeci şi opt, adică treizeci şi şase. Pe bluza şi pe fusta ei dăduse aproape optzeci. Apoi trebuiau puse la socoteală biletele de autocar. Iar masa de la sosire costase şase pesos. La hotel dăduseră alţi opt pesos.

Adunând banii daţi şi scăzându-i din suma avută la început, trebuia să mai aibă, dacă nu greşea, înjur de nouăzeci şi şase de pesos, adică douăzeci şi şapte de dolari pentru a plăti masa, casa şi biletele de autocar până la frontieră.

Connors verifică banii din portofel.

Nu se înşelase. Aveau nouăzeci şi patru de pesos şi un pumn de centavos, plus puţinul din geanta ei.

Puse banii pe pat.

— Asta e tot ce avem!

Eleana protestă. Apoi înţelese ce voia să spună. Nu mai putea să schimbe cecurile de călătorie! În tot Mexicul, nicio altă hârtie nu era mai compromiţătoare pentru ei.

Eleana avea numele înscris pe cecuri.

CAPITOLUL 5

Connors se lăsă să cadă pe pat.

— Ascunderea adevărului nu ne serveşte la nimic. Suntem într-o situaţie afurisită. În momentul de faţă, numele şi semnalmentele noastre au fost transmise peste tot şi poliţia se află în alertă în fiecare orăşel până la frontieră. N-ai pe nimeni căruia i-ai putea telegrafia ca să ceri bani?

Îi întinse ţigara lui. Eleana trase un fum şi zise:

— Ar fi mama şi unchiul John. Dar nu vor trimite bani *señorei* Gomez. Şi pe urmă nu vreau să afle toată povestea asta.

Connors luă înapoi ţigara.

La Uruapan se înscriseseră la hotel sub numele de *señor* Schmidt şi *señorita* Braun. Dar Esteban cunoştea numele adevărat al Eleanei, iar în valizele abandonate se aflau o sumedenie de scrisori.

Atunci se gândi la Shad.

Dacă insista suficient, poate că Shad ar fi putut să-i mai trimită un avans prin mandat telegrafic. Ar fi putut folosi o linie telefonică directă. În felul acesta n-ar fi fost nevoit să-şi spună numele. Dar dacă Shad îi va trimite sau nu bani, asta era o altă poveste.

— Cred că am găsit, zise el. Îi voi telefona agentului meu şi-i voi cere un avans.

— Şi-o să-ţi trimită?

Nu era cazul s-o împovăreze şi pe ea cu îndoielile lui.

— Bineînţeles c-o să-mi trimită, răspunse el cu convingere.

Connors se îmbrăcă, coborî la cafeneaua unde mâncase noaptea trecută şi cumpără o pungă de *tacos* cu friptură rece de pui, un cornet cu *frijoles* şi două sticle pline cu cafea.

La întoarcere se întâlni cu patroana hotelului, căreia îi mai dădu încă opt pesos spunându-i că el şi *señora* vor mai rămâne acolo cel puţin încă o noapte. Indianca se arătă foarte mulţumită.

Mâncară tot, apoi dormiră.

*

* *

Se făcuse seară şi clopotele băteau din nou când Eleana deschise ochii şi, ghemuindu-se lângă Connors, îl sărută pe lobul urechii.

— Vrei să-ţi spun ceva?

Connors o lipi şi mai mult de el.

— Ia să vedem!

— Şi acum îmi placi!

Eleana îi muşcă uşor urechea.

— Ştii… începu ea.

El însă îi închise gura cu o sărutare şi începu s-o mângâie. În curând îi simţi unghiile intrându-i în ceafa şi în umeri. Eleana se arcui brusc, puse stăpânire pe el, gâfâind, apoi începu să se unduiască torcând ca o tigresă în călduri.

În clipele următoare, frenezia trupurilor lor părea că descoperise mişcarea perpetuă. În sfârşit, corpul ei se arcui impetuos. Eleana scoase un geamăt interminabil, îndepărtă braţele şi se lăsă să cadă pe spate complet inertă.

Când în cameră se făcu întuneric de-a binelea, fugarii se îmbrăcară şi ieşiră să cineze.

Connors considera că nimeni nu le va da atenţie atâta vreme cât vor rămâne departe de locurile frecventate de turişti şi Eleana nu va încerca să vorbească spaniola. Îi sugerase să-şi împletească două codiţe şi să le lase să-i atârne pe piept. Asta o făcea şi mai tânără şi „mai mexicancă”. Dar când deschidea gura să vorbească, era imediat trădată de accentul tărăgănat din Missouri.

După masă hoinăriră prin faţa vitrinelor. Apoi, pe la

nouă şi ceva, când ieşeau de pe o străduţă, dădură peste un bâlci şi Eleana vru neapărat să se dea în căluşei.

Connors îi cumpără mai multe bilete şi rămase în picioare, sprijinit de zidul unui depozit, făcându-şi vânt cu pălăria şi uitându-se la ea cum se bucura ca un copil.

Eleana nu se prefăcea că se distrează, chiar se distra. Bruneţica nu era imorală, nici amorală; nu era lipsită de reţinere. Era Femeia, goală şi candidă, fără ruşine în faţa bărbatului, femeia de la începutul timpurilor pe care şarpele o marcase cu pedeapsa lui stigmatizându-i apetiturile cât se poate de naturale.

Connors se simţi copleşit de acelaşi sentiment de tristeţe pe care îl avusese şi la Uruapan. La dracu' dacă ştia cine era mai de plâns, el sau Allan Lautenbach!

*

* *

În cabina telefonică mică era un aer sufocant. Se auzea atât de prost încât atunci când primi legătura, Shad crezu că era beat şi Connors fu nevoit să mai prăpădească şase pesos pentru a-şi convinge agentul că nu pusese în gură niciun strop de băutură.

Shad nu se arătă însă prea încântat. Îi atrase atenţia lui Connors că datora deja o mie patru sute de dolari agenţiei şi că ceilalţi băieţi începeau să murmure.

Vinerea trecută luase dejunul cu Jack Blade şi Maxie Fallow. Dacă Connors ar fi fost de acord să lase de-o parte noul lui roman, Shad credea că va putea să facă rost rapid de ceva bani. Jack şi Maxie declaraseră că ar accepta bucuroşi o poveste lungă scrisă de Ad pentru revistele lor dacă ar scrie ceva în vechiul lui stil.

Connors întrebă cât erau dispuşi să plătească.

— Doi cenţi şi jumătate de cuvânt.

Vocea lui Shad devenea mai slabă şi mai deformată.

— Îmi convine! strigă Connors în receptor. Voi trimite manuscrisele prin poştă cât voi putea de repede. Dar mai întâi am nevoie de ceva bani.

Shad se lăsă rugat, apoi acceptă în cele din urmă să trimită imediat cincizeci de dolari şi să-i dea un avans substanţial, minus comisionul lui, imediat ce va primi manuscrisele. Vocea lui devenea persuasivă.

— Dar, pentru Dumnezeu, Ad, să fie bune! Dacă băieţii le refuză, sunt terminat!

— Îmi voi da toată osteneala, îi strigă Connors. Acum notează-ţi adresa mea. Trimiţi banii lui *señor* A. Gomez, hotelul Navidad, camera 216, Guadalajara, Jalisco, Mexic. Ai notat?

Vocea slabă de la New York îi răspunse:

— Da, dar ce cauţi la Guadalajara?

— Asta e o poveste lungă, îi răspunse Connors.

Şi închise, ca să-i mai rămână destui bani pentru o sticlă de *tequila.*

Simţea nevoia să bea ceva.

Telefonase de la cel mai bun hotel al oraşului, frecventat în special de turişti. În timpul convorbirii, Shad îi spusese de câteva ori pe nume. Când ieşi din cabină aproape că se aştepta să fie luat cu asalt de un batalion de poliţişti.

Era lac de sudoare sub haina tocită. Plăti centralistei convorbirea şi traversă holul hotelului cu un pas ţeapăn. Avea mutra şi mersul unui om beat.

O grăsană din Iowa se feri să nu-i atingă fusta.

— Revoltător! E revoltător! exclamă ea.

Connors îi trânti un *turista* dispreţuitor şi ieşi.

Reveni în atmosfera toridă a străzii, cumpără un litru de *tequila* şi trase o duşcă bună. Băutura îi topi imediat blocul de gheaţă pe care-l simţea în stomac, dar senzaţia de plăcere pe care i-o provoca alcoolul dispăru imediat ce intră în primul magazin pentru a încerca să închirieze o maşină de scris.

Descoperi trei maşini cu caractere englezeşti, o Royale, o Uderwood şi o Oliver în stare proastă. Dar se cerea o sumă importantă sau garanţia a trei negustori locali. Mai încercă şi în alte locuri, dar şi acolo se lovi de

aceleaşi condiţii.

Până la urmă, un negustor de mărfuri de ocazie acceptă să-i vândă o Corona veche pentru şaptezeci şi cinci de pesos şi să i-o ţină până la sosirea banilor în schimbul câtorva bănuţi.

Apoi cheltui ultimii şase pesos pe hârtie şi indigo. Dacă Shad nu se ţinea de cuvânt, erau pierduţi.

Urcă în cameră şi o găsi pe Eleana făcând pe menajera. Îşi spălase ciorapii, lenjeria de corp şi bluza iar acum, după ce bluza se uscase, se întreba cum o va călca.

Connors coborî la parter, o informă pe indiancă că vor mai sta încă cel puţin trei zile şi împrumută de la ea o maşină de călcat.

Eleana îi mulţumi şi îl întrebă:

— Când plecăm?

— Abia peste trei-patru zile, răspunse el. Poate chiar o săptămână.

Îi povesti despre târgul pe care fusese obligat să-l încheie cu agentul lui.

Eleana se pregăti de călcat.

— Cu atât mai rău. Dacă nu putem pleca în seara asta, nu mai plecăm!

Situaţia părea că-i provoacă mai multă plăcere decât îngrijorare.

— Şi cât vei câştiga pentru povestirile tale? îl întrebă ea. Connors se aşează pe pat ca s-o admire.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât sunt de lungi. Din cauza preţului actual al hârtiei, majoritatea directorilor de reviste poliţiste şi-au scurtat articolele de fond de la cincisprezece la douăsprezece mii de cuvinte. Dar atâta vreme cât Jack şi Maxi îmi vor cere, voi încerca să le pasez povestiri de cincisprezece mii de cuvinte. Asta înseamnă că voi obţine înjur de şapte sute cincizeci, minus zece la sută şi cheltuielile de poştă.

Eleana îşi umezi degetul în gură şi încercă maşina de călcat.

— Şi ce-ai să istoriseşti în povestirile tale?

— Omul a murit, răspunse Connors. A fost înjunghiat, a fost împuşcat cu revolverul, a fost aruncat de pe faleză, a fost otrăvit. Cine să fie făptaşul?

Eleana îşi călcă bluza şi şalul. Apoi insistă să-i spele cămaşa lui Ad.

Connors îşi petrecu restul dimineţii bând *tequila* şi încercând să construiască două subiecte care să nu semene prea mult cu propria lui situaţie.

La unu mâncară cu patru din cei zece pesos pe care îi mai avea Eleana. Mandatul telegrafic de la Shad sosi exact la timp ca să poată ajunge la prăvălia negustorului de mărfuri de ocazie înainte de ora închiderii. Luă maşina de scris, puse deoparte banii pentru încă patru nopţi la hotel şi închirie o masă de bridge destul de solidă pe care să poată lucra.

Ieşi din prăvălie şi cumpără ziarul local.

Aveau onoarea să se vorbească despre ei pe prima pagină. Dar presa încă îi mai numea *señor* Schmidt şi *señorita* Braun. Poliţia din Uruapan se dovedea deosebit de şireată. Nu erau învinuiţi pentru asasinat.

În afara unei descrieri foarte vagi a semnalmentelor, nu se mai spunea despre ei decât că poliţia din Uruapan ar dori foarte mult să-i poată interoga în legătură cu moartea violentă a lui Caesar A. Sanchez, procuror din Mexico.

Totuşi adevărata lor identitate era cunoscută. Asta se vedea bine din paragraful în care se preciza că *señor* Schmidt şi *señorita* Braun călătoreau cu o maşină Ford, de culoare cenuşie, înmatriculată în statul Illinois din *Estados Unidos.* Cei care i-ar fi văzut pe ei sau maşina trebuiau să anunţe imediat poliţia.

Articolul dădea şi alte detalii, dar nu mai era vorba despre ei. Ziaristul îl descria pe Sanchez ca pe un om care reuşise în cariera lui şi căruia îi plăceau femeile. Nu

se făcea nicio aluzie la lanţ sau la medalion, dar se insista asupra mărturiei unui *groom,* conform căreia o frumoasă *señorita* voalată îşi petrecuse noaptea precedentă în camera victimei.

Eleana nu se dovedi mai vorbăreaţă decât fusese secretara lui Sanchez.

— Hmm. Mă întreb cine ar putea să fie femeia…

— Şi eu aş vrea să ştiu, zise Connors. Poate că nu l-a omorât tatăl tău, ci bărbatul femeii.

Connors puse un indigo între două foi albe, le băgă în maşină şi începu să bată…

Ad Connors (Aprox. 15 000 cuvinte)
Guadalajara
Republica Mejicana

MOARTE AMÂNATĂ

Eleana pufni în râs.

— Aşa se procedează?

Connors îi răspunse cu o strâmbătură.

— Cel puţin aşa fac eu!

Se jucă câteva clipe cu carul în căutarea unei idei.

— Ei bine, am un mort, zise el deodată. Un avocat mexican.

Eleana fu şocată.

— Doar n-ai să te foloseşti de Sanchez în povestirea ta?

El dădu nepăsător din umeri.

— De ce nu? A murit…

Făcu o pauză apoi continuă să gândească cu voce tare:

— A fost omorât cu cuţitul. Camera lui se afla la parter şi fereastra era deschisă; de aceea felul în care ucigaşul a ajuns la el nu are nicio importanţă. Important este să ştim cine l-a omorât şi de ce. Prima parte a întrebării e uşoară. A fost omorât de un fost director de

circ, care a fugit din SUA cu o pipiţă mexicancă şi cincizeci de mii de dolari, dintre care jumătate aparţineau în mod legal fratelui său. Nu. Ar fi mai bine să pun o sută cincizeci de mii de dolari. Cincizeci de mii de dolari e un fleac în zilele noastre. Dar de ce l-a asasinat pe avocat fostul director de circ? Şi de unde să încep? Cum să complic puţin toate astea? Ce să folosesc ca „suspans” şi ca intrigă secundară?

Sorbi puţină *tequila.* Deodată se auzi bubuitul tunetului. Afară era o atmosferă încărcată, prevestitoare de furtună. Căldura din cameră devenea insuportabilă.

Eleana îşi scoase bluza ca să n-o şifoneze şi se întinse pe pat în fustă şi sutien.

— În povestirea ta o să fie şi o femeie?

— Mda!

— Eu?

Connors scutură din cap.

— Nu. Odată a fost o revoltă. Birourile şi tipografia au fost devastate şi de atunci le e frică de chestii scabroase. Poţi să bagi o femeie într-o povestire. E chiar obligatoriu. Şi trebuie să fie cea mai grozavă femelă ale cărei glande mamare au împodobit vreodată coperta ilustrată a unui best-seller. Fă-o să fie tăbăcită în bătaie sau rupe-i picioarele – nimeni nu va spune nimic, înjunghi-o, otrăveşte-o, perfect! Poţi s-o faci să moară întreagă sau s-o faci bucăţele. Închide-o treizeci de zile şi treizeci de nopţi cu un ocnaş evadat care n-a mai văzut o femeie de douăzeci şi doi de ani. Merge! Dar nu care cumva ca gorila s-o atingă! Cel mai mic gând „urât” e interzis.

Connors făcu o mică pauză. Apoi rectifică:

— Poate că, la nevoie, i s-ar putea permite să se chiorască în direcţia fetei. Dar ea, e de la sine înţeles, habar n-are despre ce e vorba. Crede că s-a născut dintr-un trandafir şi se întreabă de ce toată lumea se strâmbă de râs când băieţelul, văzându-l pe ginere sărutând mireasa, întrebă: „Mami, acum depune polen pe ea?”

Eleana râse cu lacrimi şi trebui să se dea jos din pat ca să bea un pahar cu apă.

Connors scoase din maşină pagina pe care scrisese titlul, băgă alta şi scrise:

Bill Brown: *dur, exilat, munceşte la puţurile de petrol; fost director de circ, l-a omorât pe bărbatul mexicancei cu care a fugit în Mexic (în urmă cu douăzeci de ani), părăsindu-şi nevasta şi fiica aflată în acel moment la o vârstă fragedă (trimite de atunci cincizeci de dolari pe lună pentru întreţinerea numitei fiice).*

Conchita: *fostă dansatoare pe sârmă (cam durdulie la treizeci şi nouă de ani, dar încă frumoasă).*

Sabines: *avocat din Mexico prin intermediul căruia Bill Brown trimite cei cincizeci de dolari pe lună, de douăzeci de ani, pentru întreţinerea fiicei sale.*

Connors se opri. Omorându-l pe Sanchez – dacă într-adevăr o făcuse – tatăl ei trebuie să fi ştiut că o va pune pe Eleana într-o situaţie neplăcută. Poate că trebuia neapărat să-i închidă gura lui Sanchez. Dar nu puteai să nu te întrebi – cel puţin aşa gândea Connors – de ce un om cu un simţ atât de dezvoltat al responsabilităţilor paterne nu a aranjat totul într-un alt mod. Totuşi, un om constrâns să recurgă la crimă se găsea rareori într-o situaţie care să-i permită să acţioneze cu delicateţe.

— Ce fel de om era tatăl tău? o întrebă el pe Eleana.

— Nu mai ţin minte, răspunse ea. Mama zice că era bun.

— Ştia că o iubea pe femeia aceea?

— Nu ştiu.

— Au mai fost şi alte femei între părinţii tăi?

— Nici asta nu ştiu. Mama nu vorbeşte niciodată prea mult de tatăl meu. Iar de fiecare dată când unchiul John sau altcineva face o aluzie la el, ea plânge.

— Îl mai iubeşte şi acum?

— Aşa cred. Oricum, nu s-a recăsătorit.

— Cum arăta fizic?

— Bine, înalt, cu ochii cenuşii şi cu riduri mici în jurul lor atunci când zâmbea. Cu umerii obrajilor ca ai mei.

— Parcă ziceai că nu ţi-l mai aminteşti.

Eleana strâmbă din nas cu maliţie.

— Eşti şmecher! Ţi l-am descris după spusele mamei mele. Dar de ce vrei să ştii toate astea?

Connors aprinse o ţigară şi îi dădu şi ei să tragă un fum.

— Încerc să mă conving că nu tatăl tău l-a omorât pe Sanchez.

— De ce?

— Cred că povestirea mea ar fi mult mai bună cu un alt asasin.

— Dar brelocul?

— S-ar putea să fie ceva aranjat. De ce n-ar fi Conchita? Se poate presupune că trăieşte în continuare cu tatăl tău. Ar fi putut foarte bine să surprindă o scrisoare de la Sanchez care îl anunţa pe tatăl tău că erai în drum spre Mexico. După care, l-a atras pe Sanchez la Uruapan sub un pretext oarecare şi i-a înfipt cuţitul în piept, ca să nu-l lase să vorbească cu tatăl tău şi ca să-l împiedice pe tatăl tău să se întâlnească cu tine.

Eleana simţi că o strânge sutienul. Se aşeză pe pat şi-l desfăcu.

— Şi, de fapt, cine e Conchita?

— Păi, dansatoarea pe sârmă, mexicanca cu care a fugit tatăl tău.

— Da, numai că n-o chema Conchita, ci Tamara.

— Tamara nu e nume mexican.

Eleana dădu din umeri.

— E numele femeii cu care a plecat tatăl meu. Dar de ce vrea să-l omoare pe Sanchez?

— Ţi-am spus adineauri. Pentru a-l împiedica pe

tatăl tău să intre în contact cu tine.

Connors începu să-i construiască povestea:

— Au trecut douăzeci de ani. Tamara a îmbătrânit. Corpul ei, altădată splendid, a început să se ofilească. Are guşă dublă.

Eleana îi luă ţigara din mână.

— Ceea ce probabil că e foarte atrăgător pentru un bărbat căruia îi plac femeile.

Connors se prefăcu că nu aude.

— Ştie că tatăl tău s-a săturat de ea. Îi e teamă ca nu cumva, văzându-te, tatăl tău să-şi amintească de vremurile de altădată şi să vrea să se întoarcă în SUA.

— ... Unde poliţia abia aşteaptă să-l aresteze pentru asasinat!

— Uitasem asta, mărturisi Connors.

Eleana trase un fum din ţigară şi i-o dădu înapoi.

— Nu, Ad. Nu stă-n picioare. Şi pe urmă, Tamara a murit, în scrisoarea pe care tatăl meu i-a trimis-o unchiului John, cea cu cecul de cinci mii de dolari, tata spunea că Tamara murise într-un accident, la puţină vreme după sosirea în Mexic.

— Parcă mi-ai spus că unchiul tău n-a mai recuperat niciodată vreun bănuţ?

— Nu, niciodată. Scrisoarea asta a venit cu mulţi ani în urmă. Mama spune că unchiul John, în momentul acela, era foarte supărat că tata trimite bani pentru mine şi nicio vorbă de mulţumire, de scuză, de regret faţă de el. Apoi a sosit scrisoarea cu cecul şi asta l-a calmat. Dar mama era într-o situaţie atât de grea în vremea aceea încât unchiul John i-a dat ei cei cinci mii de dolari ca să poată termina de plătit casa în care trăim şi-acum.

Connors încercui cu creionul numele Conchitei.

— Ştii cumva cu ce fel de armă l-a ucis tatăl tău pe soţul Tamarei?

— Cred că l-a omorât cu un cuţit.

Eleana se ridică şi privi pe fereastră.

— Cu atât mai rău! zise Connors. Să admitem că

tatăl tău l-a ucis pe Sanchez.

Smulse foaia din maşina de scris şi o mototoli. Apoi îşi scutură picioarele ca să se debaraseze de pantofi şi se întinse pe pat.

Eleana se întoarse şi se aşează lângă el.

— Eu te-am băgat în încurcătura asta, Ad. Îţi faci griji. Şi eu îmi fac. Nu văd deloc cum putem scăpa. Şi nu ştiu ce să cred. Dar ce vom face?

— Voi scrie două romane proaste de cincisprezece mii de cuvinte. Shad ne va trimite şase sute cincizeci de dolari în plus. Vom folosi o parte din aceşti bani pentru a cumpăra două bilete de autocar pentru Juarezşi cu restul vom plăti camera şi şampania la cel mai bun hotel din El Paso.

O mângâie uşurel pe Eleana.

— Auzi, îi zise el, ţi-am spus vreodată că-mi placi? Eleana respiră puţin mai accelerat. Accentul ei tărăgănat se simţi din nou.

— Parcă te-am mai auzit.

— Demult?

— Dacă mă gândesc bine, cred că au trecut câteva ceasuri bune.

Connors o trase spre el până când buzele li se întâlniră.

— Nu, Ad, protestă ea slab.

Sutienul desfăcut îi alunecă pe umeri, oferind o suprafaţă şi mai mare de sărutat. În ochii ei apăru din nou sclipirea aceea verde. Camera părea că devine mai mare, pereţii se îndepărtau. Zgomotele străzii se stinseră. Undeva departe se auzi şuieratul unui tren. Dar şi el dispăru în noapte şi rămaseră singuri pe lume.

— Lasă-mă măcar să-mi scot fusta, şopti Eleana.

CAPITOLUL 6

Clopotele matinale încă nu bătuseră când Connors scrise cifra 30 în josul ultimei pagini şi se ridică de la masă. De multă vreme nu mai scrisese atât de mult şi atât de repede. Şi tot ce scrisese îi plăcea.

Clubul Cărţii lunare nu i-ar fi cumpărat povestirea. Dar nu pentru el o făcuse. Era o literatură poliţistă sănătoasă, cu doi-trei pumni la fiecare paragraf şi un cadavru la fiecare două pagini.

Se duse în vârful picioarelor să privească pe fereastră.

Ca şi Eleana, Guadalajara încă mai dormea. Dar oraşul începea să se agite. Rămase la fereastră, privind cum se năştea o nouă zi, cu regretul că nu avea cafea.

Se simţea în plină formă. Romanul lui era bun. Aşa cum îl aranjase, existau puţine şanse ca Eleana sau mama ei, sau unchiul ei John, sau oricare altcineva de la Blue Mound să-l recunoască. Era o poveste poliţistă bună, care aducea bani.

Din fraţii Hayes făcuse veri şi îi transformase în lichele. Tatăl Eleanei plecase spre California dar, oprindu-se la Chicago, reuşise să găsească bani în acest oraş. De aceea se întorsese cu o săptămână mai devreme la Blue Mound, exact la timp ca să-şi surprindă vărul înghesuindu-i nevasta. În timpul luptei care urmase, soţul ultragiat fusese ucis şi văduva, de frica ameninţărilor, fusese nevoită să-l ajute pe văr să scape de cadavru.

În acest roman, dansatoarea pe sârmă mexicancă era curtată de unchiul John al Eleanei, nu de tatăl ei. Bărbatul acesteia, urmărind scena luptei pe fereastra vilei, fusese martor la asasinat şi imediat încercase să-l şantajeze pe făptaş.

Asta îi dăduse asasinului o idee care îi permitea să-şi mascheze perfect crima. Îl înjunghiase pe mexican şi o

plătise pe dansatoare ca să părăsească oraşul. Apoi răspândise zvonul că vărul lui o răpise pe mexicancă şi-i omorâse bărbatul.

Terorizată, mama Eleanei, temându-se pentru viaţa ei şi a fetiţei, confirmase versiunea asasinului.

Înainte de a se debarasa de cadavru, criminalul îl jefuise de toţi banii pe care îi aducea vărul său. Dar tot oraşul ştia că el, John, era lefter.

Ca să facă credibilă toată povestea, respectivul fusese obligat să joace foarte strâns. Intrase în legătură cu un avocat mexican care, în schimbul unei sume acceptase să trimită cincizeci de dolari pe lună copilului victimei şi, o dată, o scrisoare către el care ar fi fost trimisă chiar de mort.

Această manevră urmărea un dublu rezultat. Pe de-o parte să-i uşureze conştiinţa şi de altă parte să dea greutate versiunii că tatăl Eleanei încă trăia.

Avocatul mexican era transpunerea fidelă a lui Sanchez.

Lucrurile se precipită şi conflictul reizbucneşte când Eleana, pe care el o botezase Ailine, se logodeşte cu un tânăr snob şi insistă să se ducă în Mexic pentru a-i cere tatălui ei certificatul de căsătorie al mamei sale (pe care mortul îl avusese asupra lui în noaptea în care fusese asasinat).

Neputând s-o împiedice, mama ei intră în panică şi îl anunţă pe văr, devenit între timp un om de afaceri înfloritor. Vechea lui crimă ameninţă să-l distrugă. În momentul în care fata ar fi vorbit cu avocatul Sanchez, tot castelul de cărţi s-ar fi dărâmat.

Atunci a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut. Luând cu el câteva cămăşi curate şi un vechi medalion cu lănţişor care aparţinuse vărului său, asasinul a ajuns la Sanchez înaintea fetei.

Dar în loc să folosească un scriitor pentru elucidarea misterului, Connors se folosise de un tânăr încântător, inginer în domeniul petrolului, care trăsese

din pură întâmplare la acelaşi hotel ca Ailine şi fusese sedus de frumuseţea şi virtutea ei.

Evident, tânărul inginer o cucerea pe frumoasa fată, triumfa asupra vărului asasin şi, încă o dată, crima era pedepsită şi virtutea recompensată.

Dacă lui Jack Blade nu-i plăcea povestea asta, însemna că se ţicnise şi nu mai era în stare să-şi conducă agenţia culturală.

Connors căscă şi se apucă să separe foile. Apoi se întinse lângă Eleana.

Se trezi pe la sfârşitul după-amiezii.

Eleana stătea nemişcată pe pervazul ferestrei. Când văzu că s-a trezit, fata veni lângă el şi se aşeză pe pat.

— Ce-ai făcut, dragul meu? Ai lucrat toată noaptea?

Connors îi răspunse că da şi îi ceru o ţigară. Ea îi aprinse una şi i-o dădu. El îi zise că probabil îi era foame.

Eleana scutură din cap.

— Nu. Am, mâncat *huevos fritos con tostada.* Ouăle şi tartinele au fost foarte bune.

Spaniola ei nu se ameliorase într-o noapte. Connors se cam supără că ieşise singură.

Era posibil ca poliţia să nu fi făcut progrese. Dar plasa se strângea din ce în ce mai mult în jurul lor cu fiecare oră care trecea. La cel mai mic pas greşit haita s-ar fi aruncat asupra lor.

Connors se văzu nevoit să-i spună cu brutalitate:

— Începând din momentul ăsta vei lăsa naibii „Expresiile şi cuvintele spaniole pe care trebuie să le cunoaştem” din afurisitul ăla de ghid. Şi nu vei părăsi camera fără mine. Dacă trebuie să ieşi şi eu dorm, n-ai decât să mă trezeşti.

— Precum spune domnul şi stăpânul meu!

Efectul conjugat al alcoolului, ţigărilor şi al lipsei de somn îi provoca o stare de mahmureală.

— Ai citit chestia pe care am scris-o noaptea

trecută?

— Da. E grozavă. Acum înţeleg mai bine diferenţa dintre viaţă şi cărţi. Totul constă în mobiluri, în alegerea subiectului şi modul în care reacţionează personajele. De exemplu, în viaţă nimeni n-ar face ceea ce le pui tu să facă; nimeni nu s-ar comporta aşa cum îi pui tu să se comporte pe mama şi pe unchiul John.

Connors nu era într-o dispoziţie propice discutării fineţurilor meseriei de scriitor. Suflă fumul spre tavan.

— *Primo,* continuă Eleana, mama nu e deloc genul de femeie ştearsă şi smiorcăită. Dacă unchiul John ar fi vrut să o violeze şi apoi să-l ucidă pe tata care îl prinde asupra faptului, mama l-ar fi omorât cu toporul.

— Înainte sau după viol?

— Înainte.

Eleana îşi trecu un deget peste tuleiele mustăţii pe care Connors o neglijase.

— *Secundo*, unchiul John…

Şi folosi toate clişeele posibile pentru a face elogiul unchiului ei. Respectivul era onoarea întruchipată, integritatea însăşi, un stâlp al bisericii şi un om de afaceri respectat.

— Ceea ce a făcut tatăl meu aproape că i-a distrus viaţa. De exemplu nu s-a căsătorit niciodată din cauza acestei pete de pe „blazonul” familiei.

Connors lăsă în jos degetul care se plimba pe buza lui.

— Acum care dintre noi face literatură?

— Dar e adevărul-adevărat, insistă Eleana.

Connors se strâmbă prea puţin convins.

— Bine, bine! E unchiul tău, nu al meu.

Connors se îmbrăcă, coborî la cafeneaua de lângă staţia de autocar unde comandă ouă şi tartine.

În timp ce mânca intră un poliţist care nu voia decât o sticlă de bere. Dar prezenţa lui îi tăie lui Connors pofta de mâncare.

Se întoarse în cameră, îşi scoase haina şi băgă

două foi în maşina de scris. Cu cât va expedia mai repede povestirile, cu atât mai repede le va trimite şi Shad bani destui pentru a-şi continua călătoria. Guadalajara era prea aproape de Uruapan.

Nu era vorba de un fleac, ci de un asasinat. Un bărbat fusese omorât. Şi totul îl acuza pe Connors.

Ce-ar fi fost dacă poliţiştii ar fi pus mâna pe el? *Bonjur. Mă numesc Ad Connors. Mă aflam acolo, la Mexico, încercând să scriu un roman serios. De fapt, îl scrisesem deja şi-l trimisesem agentului meu. Apoi, într-o dimineaţă, pe când traversam Alameda mergând spre poştă, am văzut un Ford ciocnindu-se cu un Cadillac...*

Eleana stătea pe pat bosumflată.

Connors îşi suflecă mânecile şi se apucă de treabă.

*

* *

A doua povestire se contura mai greu. O intitulă *Un cadavru pentru mireasă* şi-l folosi ca principal protagonist pe Mike Herman, unul dintre personajele sale obişnuite. Ar fi trebuit să-i fie uşor. Scrisese deja de două sute de ori aceeaşi poveste sub diferite forme. Un bărbat era asasinat în mod misterios. Văduva lui cerea ajutorul lui Herman. Herman încăleca imediat pe bicicletă şi începea să pedaleze ca un nebun în toate direcţiile, în timp ce nişte tipi mascaţi trăgeau de mama focului în el, aparent fără niciun motiv.

Era veşnicul clişeu fără cea mai mică urmă de emoţie şi de originalitate. Crezuse că terminase cu astfel de chestii după ce scrisese romanul acela lung refuzat de *Evening Post.*

I-au trebuit două nopţi şi o parte din dimineaţa următoare ca să pună asta pe hârtie. Eleanei îi plăcu mult mai mult a doua poveste decât prima.

Connors trimise ambele manuscrise *par avion* şi îşi petrecu restul după-amiezii culegând informaţii despre mijloacele de transport.

Teoretic, era posibil să mergi de la Guadalajara la

Torreon cu autocarul, sau mai exact schimbând de câteva ori autocarul. Cu trenul trebuia să iei *Sud-Pacifico de Mejico* până la Mazatlan, *Norte de Mejico* de la Mazatlan la Durango, şi aşa mai departe până la Torreon, Chihuahua şi Ciudad-Juarez. Sau ar fi putut să rişte optând pentru drumul naţional nr. 1, călătorind astfel mult mai rapid dacă luau autocarul spre San Luis de Potosi şi părăsind ţara prin Monterrey şi Nuevo Laredo.

Încă nu se hotărâse.

Cumpără un ziar de seară. El şi Eleana apăreau în continuare pe prima pagină. Cititorii ziarului erau din nou rugaţi să semnaleze poliţiei un Ford cenuşiu, numai că acum erau avertizaţi că purta o placă furată cu un număr al districtului federal.

Indicaţie favorabilă. Asta ar fi putut să însemne că poliţia încă mai spera să-i prindă în maşină. Totuşi asta mai putea să însemne şi faptul că poliţia găsise Fordul şi nu voia să-i alarmeze.

Esteban ştia că numitul Connors vorbea curent spaniola. Prin urmare acum ştia şi poliţia. Era logic să presupună că va citi ziarele. În acest caz, cerând cititorilor să caute o maşină care fusese descoperită, poliţia ar fi putut încerca să-i înşele pentru a-i tenta să folosească transportul public.

Înainte de a se întoarce la hotel, Connors trecu pe la gară, apoi pe la staţia terminus a autocarelor. În ambele locuri patrulau o mulţime de poliţişti în uniformă şi tipi care puteau foarte bine să fie nişte curcani în civil, dar nu avea cum să ştie dacă se aflau acolo în mod normal sau îi aşteptau pe ei.

Se gândi să schimbe hotelul pentru cazul în care poliţia ar fi ştiut că se află la Guadalajara. Apoi îşi dădu seama că era constrâns să rămână pe loc. Shad trebuia să-i trimită banii lui *señor* Gomez la hotelul Navidad.

Când intră, Eleana îi sări de gât.

— Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

Connors observă că sudoarea de pe frunte era

rece.

— Da. Să aşteptăm...

*
* *

Trimisese manuscrisele într-o joi. Shad Shaeffer le primi la New York în dimineaţa zilei de luni.

Pe la orele cinci, patroana hotelului, foarte agitată, bătu la uşa lor pentru a-i anunţa că *señor* Gomez primise altă *telegrafiar.*

Connors plecă să ridice banii şi o luă cu el pe Eleana. Ea voia să ştie cum vor pleca, cu autocarul sau cu trenul.

— Nu reuşesc să mă hotărăsc, îi răspunse Connors. Dar, oricum ar fi, plecăm. Chiar în seara asta.

Ultimele trei zile îi cam puseseră nervii la încercare. Îşi dădea seama ce resentimente putea să aibă Esteban după scena de la *Flamingo.* Generalul mexican considera probabil foarte important pentru el să se asigure că vor fi prinşi.

Ieşiră de la poştă şi se îndreptară spre hotelul lor. Deodată remarcară o agitaţie neobişnuită în holul hotelului *Progreso,* situat în faţa staţiei de autocare.

Connors crezu la început că era vorba de o spargere. Apoi zări o faţă cunoscută. Era recepţionerul de la hotelul *Morales* din Uruapan. Un ofiţer de poliţie îl punea să treacă prin faţa unui şir de bărbaţi şi femei. Funcţionarul examina cu atenţie, rând pe rând, faţa fiecăruia.

Eleana îl ciupi de braţ pe Connors.

— Ce este?

— Poliţia ştie sau bănuieşte că ne aflăm la Guadalajara. Verifică toate hotelurile. Iar recepţionerul de la *Morales* a fost trimis ca să ne identifice.

Două autocare erau gata de plecare la peronul autogării. Pe unul scria *Mexico-City* iar pe celălalt, *San Luis de Potosi.* În primul moment Connors se gândi să

fugă orbeşte, dar rezistă tentaţiei. Trebuia să cumpere bilete din staţie. Omul de la bilete ar fi putut să-i dea semnalmentele şi să indice direcţia în care fugiseră. La Mexico ar fi fost într-o situaţie şi mai grea decât la Guadalajara.

Dar, dacă ar fi putut să iasă din Guadalajara şi să ia autocarul care se îndrepta spre est de la o staţie mai mică de pe traseu, ar mai fi fost şanse să scape printre ochiurile plasei.

Între *Progreso* şi *Navidad* se mai aflau alte două hoteluri. Cercetarea lor cerea timp. Când poliţiştii vor ajunge la hotelul lor şi le vor da semnalmentele, patroana îi va conduce în camera 216. Indianca nu ştia că voiau să plece. Siguri că-i găsiseră, poliţiştii le vor aştepta întoarcerea mai înainte de a-şi extinde cercetările.

Cu palmele umede de parcă s-ar fi spălat pe mâini, Connors se întoarse spre Eleana şi îi zise brusc:

— Aşteaptă-mă.

Intră în autogară şi cumpără două bilete pentru Mexico. Pentru ca funcţionarul să-şi amintească de el, Connors plăti cu o bancnotă de o sută de pesos. Apoi studie harta rutieră agăţată pe peretele din faţă, în timp ce omul de la bilete îi dădea restul.

Connors se întoarse la Eleana şi o duse cam la o sută de metri de-acolo, în locul unde staţionau taxiurile, şi luă unul până la Zapotianejo, cel mai apropiat târguşor, situat la treizeci şi şase de kilometri est de Guadalajara.

După ce ieşiră fără probleme din oraş, Connors îi întinse Eleanei biletele de autocar.

— Ia-le, rupe-le şi aruncă-le pe fereastră.

Eleana se uită cu mirare la bilete.

— Ce sunt astea?

— Două bilete „false”, îi răspunse Connors.

La Zapotianejo aşteptară autocarul de la San Luis de Potosi şi merseră cu el până la Lagos de Moreno.

Călătoria în etape scurte devenea de acum înainte o regulă.

Ziua se deplasau de la o localitate la alta cu autocarul, iar seara trăgeau la hotelul local. Pe lângă aceste hanuri de provincie, hotelul *Navidad* era un adevărat *Waldorf Astoria.*

Dar nimeni nu încerca să-i aresteze. Nu exista niciun filtru pentru călătorii locali. Şi, când ajunseră la Monterrey, Connors se declară convins că nici generalul Esteban în persoană n-ar fi fost în stare să-i recunoască.

Amândoi erau murdari. Mustaţa lui devenise neagră şi groasă. Cumpărase pentru Eleana un *rebozo* grosolan din bumbac albastru în locul celui de mătase. Ea purta acum o floare prinsă în coadă. Bluza albă şi creaţă lăsa să i se vadă destul din sânii bronzaţi.

Învăţătoarea din Chicago dispăruse complet.

Cu obrajii supţi din cauza tensiunii şi a oboselii, cu cearcăne la ochi, Eleana semăna cu o metisă care abandonase lupta interioară ca să trăiască după cum o îndemna sângele ei mexican.

Mâncau ce găseau de cumpărat prin birturile locale şi prin staţiile de autocar, iar, din când în când, înghiţeau câte o porţie de rom, în scop profilactic.

Ajunseră în sfârşit la Nuevo Laredo, într-o stare de tensiune extremă, dar nimeni nu le dădu vreo atenţie la coborârea din autocar. Iar salvarea se afla acolo, aproape de tot, de cealaltă parte a podului. Mai rămăsese podul, ultimul obstacol de trecut.

Connors fu nevoit să caute o jumătate de oră până când reuşi să găsească ce voia.

Aveau nevoie de unul dintre acele hoteluri foarte mexicane în timpul săptămânii, care devenea locul de întâlnire al unor cupluri vremelnice în timpul week-endului.

Connors hotărâse trecerea podului internaţional sâmbătă seara. Acum era vineri. În următoarele douăzeci şi patru de ore, amândoi trebuia să se transforme

complet, să redevină *Norte Americanos.*

Se înscriseră la hotel sub numele de *señor* şi *señora* Seguros, din Monterrey, şi cerură o cameră cu sală de baie. Eleana se duse imediat să umple cada cu apă.

Connors coborî să cumpere un ziar şi să examineze situaţia. În ziarul de la Nuevo Laredo nu scria nimic despre ei sau despre asasinarea lui Sanchez.

Când ajunse în biroul prăpădit al vămii, situat la extremitatea sudică a podului, se făcuse noapte de-a binelea. Pe trotuar erau câţiva pietoni. Pe drumul lateral dinspre vest, cel care intra în Mexic, vameşii controlau şi ştampilau bagajele unei maşini din Iowa.

Pe drumul dinspre est, care mergea în sens invers, o maşină din California era supusă unei inspecţii sumare. Dincolo de mijlocul podului putea să zărească clădirile vămii americane şi, în faţă, uniformele obişnuite ale celor două ţări.

Dar ar fi fost o prostie să meargă până la pod. Nu avea cum să afle dacă vor putea să treacă fără să fie arestaţi şi trimişi înapoi la Uruapan, până când nu vor încerca să traverseze.

Cumpără o sticlă de rom, una de coca-cola, câteva sandvişuri şi se întoarse la hotel. Eleana mai era încă în baie.

— Cred, Ad, îi zise ea cu seriozitate, că am descoperit care este diferenţa fundamentală dintre locuitorii Statelor Unite şi o bună parte din restul lumii.

Connors îşi scoase cămaşa şi dădu drumul la apa de la chiuvetă.

— Serios?

Eleana se întinse cu voluptate în cadă, apoi trase dopul şi luă un prosop.

— Da. Nouă ne place cu adevărat să ne spălăm şi să fim curaţi.

— Apropo de curăţenie, îi zise Connors. Ce-ar fi să mă duc să văd dacă mai găsesc un magazin deschis şi

să-ţi cumpăr un trusou nou?

Eleana ieşi din baie şi se uită la el cu o clipire verde în ochi.

— De ce atâta grabă? Te-ai săturat de mine? îi zise ea stropindu-l cu apă. Nu-ţi mai place ce port?

— Ba da! Şi e al naibii de sexy.

Apoi trupurile lor se găsiră fără mare greutate.

Se făcuse deja miezul nopţii când Connors telefona la recepţie să li se aducă o sticlă de rom, sandvişuri şi gheaţă.

Încă nu scăpaseră. Rămăsese de trecut cel mai greu obstacol. Se străduiră să uite de el repetându-şi cât fuseseră ei de abili, întrebându-se ce făcea generalul Esteban şi cum rezolvase poliţia din Uruapan problema cu cadavrul lui Sanchez.

Sprijinită într-un cot, Eleana răsucea între degete un smoc de păr de pe pieptul lui Connors, în timp ce ameţeala alcoolului îi şoptea la ureche versuri de prost gust:

Marele Caesar a murit şi-a devenit argilă,
Din el aş vrea să-mi fac un dop, o chestie utilă.

În loc să-l însufleţească şi mai mult, cea de a doua sticlă de rom avu asupra lui Connors un efect deprimant.

Stătea întins pe pat şi-şi lăsa imaginaţia să vagabondeze ascultând zgomotele străzii. Distingea târşitul sandalelor, pocnetul sec al tocurilor înalte, râsul unei femei bete. N-ar fi putut să spună de ce, dar râsul acela i se păru că simbolizează toată tristeţea şi toată urâţenia lumii.

Connors regretă că ceruse a doua sticlă de rom.

Eleana nu era obişnuită să bea atât de mult. Alcoolul o elibera de toate inhibiţiile, dar îi afecta şi raţiunea. Trecea rând pe rând de la suavitate la amărăciune.

— Eşti cel mai grozav tip pe care l-am întâlnit

vreodată,Ad.

Connors o lipi strâns de el.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Apoi Eleana se gândi la mama ei, la unchiul ei şi la Allan. Probabil că la ora asta erau cuprinşi de panică, întrebându-se ce putuse să i se întâmple.

Chiar dacă ar fi reuşit să treacă frontiera fără probleme împreună cu Ad, tot ar fi trebuit să explice aceste două săptămâni de absenţă. Se răsuci şi scăpă din braţele lui Connors.

— Pe de altă parte, dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi fost în situaţia asta nenorocită. Şi n-aş fi avut nimic de explicat.

Eleana se ridică din pat şi încercă să ia un aer arogant.

— Acum regret că ţi-am telefonat la Mexico. Generalul Esteban m-ar fi… Şi?

Connors o pălmui.

— Eşti beată, puştoaico. Lasă gura.

Eleana îi dădu cu genunchiul în burtă.

— Nu te atinge de mine! Îndrăzneşti să mă loveşti? Dacă am petrecut cincisprezece zile cu tine, crezi că ai dreptul să te porţi cu mine la fel cum te porţi cu putorile cu care te culci?

Încercă să-l zgârie pe faţă, iar Connors se văzu obligat, ca s-o stăpânească, s-o întindă cu spatele pe pat şi s-o ţină aşa cu piciorul.

Atunci îi simţi pielea catifelată şi fierbinte şi-i ceru iertare că o pălmuise. Acum ştia de ce făcuse asta. Pentru el ea nu era o aventură printre multe altele. Se îndrăgostise de o fată cu ochi mari, călare pe un cal de lemn într-un bâlci mexican. Dacă Eleana ieşea din viaţa lui, din acel moment nimic n-ar mai fi fost ca înainte. Când se gândea la asta, simţea în stomac un bloc de gheaţă pe care nici tot romul din lume n-ar fi reuşit să-l topească.

Încercă să-i explice ce simţea şi se pierdu în

cuvinte.

Eleana îl ironiză cu amărăciune:

— Pff! Dragostea nu există. Nu există decât afinităţi bio-chimice.

Apoi încercă să-i dea un exemplu.

— Mama e o femeie splendidă şi pasională. Nu poţi crede că i-ar fi refuzat ceva bărbatului pe care-l iubea. Şi crezi că tata a apreciat asta? Aiurea! O nouă atracţie biologică, mai puternică decât cea veche, şi gata! Pe-aici ţi-e drumul!

Connors obiectă că nu toţi bărbaţii erau la fel.

Fondul ei de sadism ieşi la suprafaţă. Ameţită de alcool şi iritată cum era, Eleana vru să-l facă să sufere pe Connors.

Să nu-i fie cu supărare dar, după cum îi cunoştea ea pe bărbaţi, toţi erau la fel.

Connors îşi luă capul în mâini şi începu să plângă.

— Şi am cunoscut o sumedenie! adăugă ea.

Eleanei îi făcea plăcere să nu-l cruţe cu nimic. Primul fusese un băiat de la liceul ei. Al doilea, un profesor. Altul, un tip întâlnit la un bal. Apoi un bărbat căsătorit, la Chicago. Într-o zi venise cu maşina la Saint Charles unde îşi petrecea vacanţa de Paşte împreună cu alte două învăţătoare. Nu putuse să-l primească în casă şi propusese o plimbare sub clar de lună. Pentru că pământul era încă umed din cauza zăpezii topite şi dorinţa lor prea presantă, bărbatul o posedase sprijinind-o de un stâlp, pe o faleză care domina râul.

Connors îşi ascunse faţa între sânii Eleanei.

— Te rog, Eleana…

Ea se dezmetici.

— Iartă-mă, Ad. Îmi pare rău.

Îi apăsă capul între sâni.

— Cred că sunt tare beată dacă am ajuns să vorbesc astfel.

Deodată se simţi singură şi nenorocită. Ziua de ieri murise, cea de mâine încă nu se născuse. Nu-l avea

decât pe el. Amândoi trăiau doar clipa prezentă.
De aici totul ar fi putut să renască.

CAPITOLUL 7

Noaptea era întunecoasă şi caldă, iar cerul plin de stele. În timp ce se apropiau de pod, Connors văzu o stea căzătoare. Poate că era un semn bun. În minutele următoare avea să afle. O strânse de braţ pe Eleana.

— Probleme?

Eleana respiră adânc.

— Nu, doar câteva palpitaţii.

Mergeau împreună cu o mulţime zgomotoasă de beţivi, de amanţi şi de turişti veniţi să petreacă o scurtă vacanţă, care acum se întorceau acasă, nerăbdători să se laude în faţa prietenilor că fuseseră în Mexic.

Chiar dacă ar fi fost recunoscuţi, Connors era convins că nu se va trage în ei pentru că circulaţia pietonilor pe pod era mult prea intensă. Dealtfel, erau hotărâţi să treacă indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se asigură încă o dată că nimic din ce aveau pe ei nu putea sa atragă atenţia.

Eleana purta un costumaş cu aceeaşi croială ca a celui lăsat în Ford. Cu părul ridicat la spate, cu ochii candizi şi interesanţi, în ciuda nopţii precedente şi a călătoriei lungi pe care o făcuse de la Uruapan, ea semăna cu Fecioara de la Lourdes, ediţie americană, nerăbdătoare să se reîntoarcă în nişa ei.

El îşi subţiase mustaţa şi îşi cumpărase o pereche de pantaloni de pânză gălbui şi o cămaşă asortată.

Connors privi drept în faţă spre lumină. Doi vameşi cu un aer plictisit aruncau din când în când o privire cercetătoare spre mulţimea care ieşea, admirând în trecere picioarele vreunei femei sau râzând de beţivi. Avea convingerea că nu-i vor pune niciun fel de probleme.

În momentul acela îl zări pe bărbatul scund, îmbrăcat îngrijit, cu o mustaţă fină şi neagră. Se vedea

de la o poştă că era un poliţist în civil. Iar el nu părea deloc că se plictiseşte. Ochii lui negri şi pătrunzători cercetau cu mare atenţie feţele celor care treceau.

Dacă dezbrăca femeile din priviri, n-o făcea decât pentru a se asigura că părul era blond natural, corpolenţa nefalsificată şi că nu corespundea cu semnalmentele: „Păr negru… ochi cenuşii. Greutatea aproximativă – patruzeci şi cinci de kilograme. A fost văzută ultima oară cu un taior cenuşiu, pantaloni din piele de şarpe şi geantă asortată”.

Connors simţi că-l furnică ceva pe spate.

N-ar fi trebuit să încerce să treacă pe la Laredo. Ar fi trebuit într-un fel oarecare să ajungă la Juarez. Nu era deloc abil ceea ce făcuse. Se comportase ca un copil de grădiniţă.

Acum nu mai putea să se întoarcă. Ar fi atras imediat atenţia. Furnicăturile deveneau din ce în ce mai insistente şi simţea un ghem în stomac. Merse mai departe prin mulţime observându-l cu atenţie pe poliţist. Un singur detaliu îi dădu puţină speranţă. Elegantul mexican părea să aibă un dezgust nemărginit faţă de beţivi. Privirea lui pătrunzătoare îi evita cu dispreţ.

Ca să-şi facă curaj, Connors băuse două porţii zdravene de rom înainte de plecare. Şi nu regreta.

— S-ar putea să avem necazuri, îi zise el. Nu sunt sigur. Dar când am să mă lovesc de tipul acela mic cu mustaţă, tu să începi să faci haz de parcă ai fi beată.

Eleana înghiţi de două ori în sec vrând să scape de nodul pe care-l simţea în gât.

— Bine.

Acum ajunsese în dreptul vameşilor. Connors le trânti un sughiţ sonor când trecu prin faţa lor. Apoi, la doi paşi de poliţistul în civil, se făcu că alunecă cu piciorul drept, îi trimise detectivului drept în faţă răsuflarea duhnind a rom şi se agăţă de haina lui prefăcându-se că vrea să-şi recapete echilibrul.

Eleana chicoti strident.

Connors stătea agăţat de detectiv şi rânjea cu privirea în ceaţă.

— Pardon, amice, cred c-am băut un păhărel în plus. A naibii de tare *tequila* asta, nu? Io nu pricep cum voi, mexii, puteţi să suportaţi regimu' ăsta în fiecare zi.

Detectivul îl îmbrânci roşindu-se la faţă de furie.

— Porc împuţit! Beţivule! Derbedeule!

Connors se mişcă de lângă el, măcinat de dorinţa de a arunca o privire în urmă.

Deodată un tip solid în uniformă se proţăpi în faţa lui în timp ce mulţimea continua să treacă pe lângă ei. Era un tip de la Serviciul de Imigraţie cu un accent texan foarte puternic.

— De ce transpiri în halul ăsta, prietene?

— E beat, răspunse Eleana.

Un vameş se apropie de ei.

— Hei, nu cumva a plecat cu sticla după el?

— Nu, dom'le! se apără Eleana cu un ton ofuscat.

Şi continuă cu un accent la fel de tărăgănat ca cel al texanului:

— Ar fi vrut, da' nu l-am lăsat io. Cine m-o mai vedea pă mine că ies cu el sâmbăta seara, apoi, dom'le, să mă ia şi să mă ducă la doctoru' dă nebuni.

Tipul de la imigraţie aprobă dând energic din cap.

— Sunteţi prea drăguţă ca să ieşiţi la plimbare cu un beţiv. Idioţi de felul ăsta ne fac o reputaţie proastă în străinătate. De unde sunteţi, domnişoară?

— Din Blue Mound, Missouri, dom'le. Iar el e născut în Chicago, zise ea aruncând spre Connors o privire dispreţuitoare.

Tipul solid zâmbi şi le dădu voie să treacă salutându-i cu un gest.

La mai puţin de o sută de metri de barieră, pe pământul american, Connors se opri, aprinse o ţigară şi-i dădu Eleanei să tragă primul fum.

— Mulţumesc.

— Şi eu îţi mulţumesc, îi răspunse ea.

Trase din ţigară, i-o dădu înapoi şi Connors se întrebă dacă şi ea se gândea la acelaşi lucru ca şi el.

Prin urmare ajunseseră la sfârşitul aventurii. Eleana i-o spusese fără mănuşi la Nuevo Laredo.

Chemă un taxi şi o ajută să urce.

— În oraş, îi zise el şoferului.

Apoi se întoarse spre Eleana.

— Şi acum? întrebă el.

Eleana se uită afară pe geamul taxiului.

— O şterg la Blue Mound cu primul avion sau cu primul tren pe care-l pot prinde.

— Aşa?

— Aşa, răspunse ea privind în continuare pe geam. Voi telegrafia mamei şi lui Allan de la Blue Mound. Unchiul John mă va ajuta să explic totul. Sunt sigură că el va găsi o explicaţie. Le va spune că am fost bolnavă şi că am stat tot timpul la Blue Mound.

— Adică tot mai vrei să te căsătoreşti cu Lautenbach?

— De ce nu? Tu nu te-ai căsători cu douăzeci de milioane dacă ai avea posibilitatea?

Connors se strădui să găsească ceva de spus, dar din miile de cuvinte pe care le cunoştea, niciunul nu se potrivea cu situaţia de faţă.

În taxi se făcu tăcere şi între ei se ridică un zid.

Apoi Connors se gândi la bani şi insistă ca ea să ia jumătate din ce mai rămăsese din banii trimişi de Shad.

Eleana refuză la început, apoi acceptă.

— Dar numai cu împrumut.

Jumătate din suma rămasă însemna două sute treizeci de dolari.

Connors deschisese geanta mare de culoare roşie pe care şi-o cumpărase la Nuevo Laredo ca să-şi bage banii înăuntru şi văzu că era plină cu copiile de la *Moartea amânată* şi *Un cadavru pentru mireasă.* Ultima dată le văzuse în coşul de gunoi de pe holul hotelului *Navidad.*

— Ce vrei să faci cu astea? o întrebă el.

Eleana întoarse din nou capul spre geam.

— Să spunem că sunt o amintire. Am să le leg cu o panglică albastră.

Connors o luă în braţe.

— Nu, micuţo. Nu poţi să-mi faci una ca asta. Nu poţi pleca aşa din viaţa mea.

Eleana nu voia să se uite la el. Ţinea buzele strânse şi avea colţurile gurii lăsate în jos.

— După tot ce-am fost unul pentru celălalt! Nu-i aşa? zise ea cu ironie.

— Păi da! Ăsta e adevărul!

— Totul a fost doar un incident de ordin biologic, îi răspunse ea.

Obrazul pe care-l putea vedea Connors era umed. Vocea ei era joasă şi profundă. La fel ca în prima seară când i se oferise, goală, într-o cameră de hotel de opt pesos.

— Du-te la dracu', Ad Connors! îi zise ea. Dispari din viaţa mea. Mă auzi? Dispari din viaţa mea!

Connors o apucă de bărbie şi o obligă să se uite la el.

— Eleana, scumpa mea…

Ochii ei erau în întregime cenuşii.

— De ce să-mi ratez viaţa cu tine când pot să mă mărit cu banii lui Lautenbach?

— S-ar putea să fii însărcinată.

— Iau riscul ăsta asupra mea.

— Şi nici nu-l iubeşti pe Lautenbach.

Eleana încercă să-l respingă.

— Dragostea nu are niciun amestec în această căsătorie. Ţi-am mai spus că e o chestiune de afaceri. N-am de gând pentru nimic în lume să rămân învăţătoare toată viaţa!

— Atunci mărită-te cu mine, pledă Connors. Îţi promit că într-o zi voi deveni un om important.

Eleana vru să-l jignească.

— Nu cred, după specimenele pe care le-am văzut.

— Totuşi ai păstrat copiile povestirilor mele.

— Ţi-am explicat pentru ce.

Connors o strânse şi mai tare în braţe şi vru s-o sărute.

— Eleana, dragostea mea, te rog…

Eleana începu să se zbată frenetic în braţele lui şi să-l lovească cu pumnii.

— Lasă-mă-n pace. Nu pune mâna pe mine. Şi să nu mă mai atingi vreodată cu labele tale.

Şoferul opri taxiul la marginea trotuarului, coborî şi deschise portiera.

— Ce este, domnişoară? Tipul ăsta nu se poartă cu respect?

Eleana strânse buzele înciudată, apoi răspunse:

— Da.

— Asta e prea de tot! izbucni Connors. Tare aş vrea să ştiu şi eu ce e aia lipsă de respect faţă de o pipiţă cu care te-ai culcat timp de cincisprezece zile!

— Fără mojicii! îi zise cu răceală şoferul. Ar trebui să-ţi fie ruşine, brută ce eşti, să maltratezi o copilă atât de drăguţă.

Apoi se întoarse spre Eleana.

— Vreţi să-l dau jos, domnişoară?

— Da, vă rog, zise ea.

Şoferul trase de Connors pentru a-l da jos.

— Ai auzit ce-a zis domnişoara. Haide, ieşi!

Connors se gândi o clipă să-l lovească. Apoi ieşi din taxi.

— OK. Adio, Eleana.

Din interiorul întunecos al taxiului, vocea Eleanei îi răspunse slab:

— Adio, Ad.

Connors o luă din loc fără să se mai uite în urmă. I se părea că Eleana începuse să plângă. Şi, la urma urmelor, îl durea în cot dacă plângea.

II
ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

CAPITOLUL 8

Connors deschise fereastra şi, în ciuda înălţimii la care se afla camera lui, a putut să audă zgomotul străzilor din New York. Ajungea până la el zgomotul înfundat al circulaţiei şi sunetul îndepărtat al claxoanelor. Într-o clădire vecină, un muncitor lucra cu un ciocan pneumatic. Zgomotele aveau o oarecare armonie. Fiecare avea locul lui şi motivul lui de a exista în corul gigantic al oraşului.

Connors se îndepărtă de fereastră şi telefonă la biroul lui Shad Shaeffer.

— Alo! Shad, aici Ad, zise el. M-am întors de-a binelea. Pentru mine s-a terminat cu Mexicul!

Schaeffer păru mai mult stupefiat decât mulţumit că-i aude glasul.

— De unde suni, Ad?

— Mă aflu în camera 1512 de la hotelul *Claremont.* Ascultă, Shad. Am hotărât să las baltă definitiv încercările de mare literatură. Nu sunt în stare să scriu chestiile pe care le caută editorii de cărţi elevate. Şi, ca să-ţi spun drept, mă doare undeva! Aşa sunt, aşa rămân! Genul poliţist e genul meu şi nu cred că am să-l părăsesc.

Connors se aştepta ca Shad să izbucnească în râs. Dar agentul îi răspunse:

— Eu, în locul tău Ad, n-aş zice asta.

— Ce vrei să spui cu „în locul tău”?

— Vreau să spun că ţi-am vândut romanul pe care îl refuzase *Evening Post.*

— Cui?

— L-a cumpărat *Tanner Press,* care vrea să-l scoată

sub formă de carte.

Connors rumegă vestea neaşteptată.

Era chiar mai bine decât dacă l-ar fi cumpărat o publicaţie săptămânală pentru publicarea în serial. În ultimii cinci ani, *Tanner Press* nu publicase nici măcar un singur volum care să nu fie imediat luat de marile cluburi ale cărţii sau de Hollywood, ajungând la tiraje fantastice.

— Shad, eşti fratele meu! zise el încetişor.

Însă agentul său nu părea deloc entuziasmat.

— Zici că eşti la numărul 1512?

— Exact.

— Atunci, aşteaptă-mă. Vin imediat.

Connors închise telefonul, intră în sala de baie şi se uită în oglindă.

De ani de zile îşi spunea că e în stare să scrie şi altceva decât poveşti cu detectivi şi cowboy. Şi aparenţele îi dădeau acum dreptate. *Tanner Press* edita o carte de-a lui. Sărise în cercul elitei. Era un romancier autentic.

Totuşi nu se schimbase cu nimic de când îi telefonase lui Shad. Părul rămăsese presărat cu fire albe, iar faţa încă mai purta urma ridurilor adânci săpate de orele de concentrare intensă, patru pachete de ţigări pe zi şi mulţi litri de cafea. Două săptămâni de odihnă sub soarele Texasului îi bronzaseră şi mai mult pielea. Dar gândul lui era tot la Eleana.

Tot la ea! Şi, mă rog, de ce? Avusese o aventură cu o nimfomană cu ochii verzi, şi asta era tot. Se va lipsi foarte bine de ea. După ce cartea lui va fi vândută unei firme de cinema şi se va instala la Hollywood, unde frumuseţile feminine erau la fel de numeroase precum palmierii… atunci…

Încetă de a-şi mai ascunde adevărul. Nu servea la nimic. Era îndrăgostit de o Evă cu ochi verzi.

*

* *

În timpuri normale, Shad Schaeffer nu obişnuia să

înjure. Acum însă îl apucase aşa deodată.

— La toţi dracii, Ad! Ce mai e afurisitul ăsta de bucluc în care te-ai băgat?

Cu servieta sub braţ, agentul lui rămăsese în picioare, cu spatele sprijinit de uşă, gâfâind de parcă ar fi urcat cele cincisprezece etaje pe scări.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Connors.

— Un tip a fost omorât. Unul Caesar A. Sanchez. Şi ai împuşcat un general mexican.

Schaeffer aruncă servieta pe pat şi îşi umplu un pahar cu apă rece.

— Îmi consum zece ani din viaţă să fac din tine un nume. Te îngrijesc ca o mamă după beţii şi în timpul crizelor tale de melancolie. Te mângâi, te alint, te îmbărbătez... Şi acum când am în sfârşit norocul să fiu recompensat, chiar în momentul în care ţi-am plasat prima carte, în momentul în care ne apropiem de sacul cu bani, chiar acum trebuia să te bagi într-un viespar.

Dădu pe gât paharul cu apă rece.

— Ce ţi s-a întâmplat în Mexic?

Connors îşi stăpâni senzaţia neplăcută care îl cuprinse brusc. Cele două săptămâni petrecute cu burta la soare nu rezolvaseră nimic. Avea impresia că în aceste cincisprezece zile se forma în stomacul lui un cocon, şi se temea că dacă va deschide gura va ieşi un fluture.

Shad se aşeză pe pat lângă el şi îşi puse o mână pe genunchiul lui.

— Hai, bătrâne. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Chiar în momentul în care eram atât de mulţumit de noi doi! Chiar în momentul în care mă felicitam că avusesem încredere în tine toţi aceşti ani, îl văd pe tip intrând în biroul meu!

— Care tip?

— Un inspector trimis de biroul procurorului. M-a întrebat dacă ştiu unde eşti. La început am crezut că e de la fisc şi venise să-ţi verifice declaraţia de impozit. De aceea i-am explicat imediat cum se făcea că nu

avuseseşi aproape niciun venit anul trecut. I-am spus că erai plecat în Mexic să scrii un roman serios. Atunci mi-a spus cine e şi de ce te căuta.

— Adică ce-a spus? întrebă Connors. Ce vrea de la mine biroul procurorului?

Schaeffer aprinse o ţigară şi îi întinse pachetul lui Ad.

— Poliţia din Uruapan, care e, după cât se pare, un oraş din Mexic, te acuză de asasinarea acestui Sanchez. Iar la Mexico eşti acuzat de lovire, rănire şi tentativă de omor asupra persoanei unui anume general Esteban.

Prin urmare, nu scăpase!

Schaeffer continuă:

— Şi asta nu e tot. Au cerut poliţiei din New York să te aresteze şi să te bage la puşcărie. Şi, imediat ce vei fi la răcoare, poliţia mexicană va trimite un agent la biroul procurorului cu toate documentele necesare extrădării.

Fluturele din stomacul lui Connors zbură de mama focului.

Îi trecuse şi lui prin minte o astfel de posibilitate, dar refuzase să se gândească la ea în mod serios.

Încercase să se convingă că după trecerea frontierei totul va fi bine, că generalul Esteban nu se va strădui să facă demersurile complicate ale extrădării.

— Tipul care a venit la tine, inspectorul de la biroul procurorului, n-a făcut aluzie şi la altcineva? întrebă Connors. N-a pomenit şi de o anume Eleana Hayes?

Shad scutură din cap.

— Nu. N-a suflat nicio vorbă. De ce? Haide, vorbeşte, povesteşte-mi tot! Tu l-ai omorât pe acest Sanchez?

— Nu.

— Nu mă minţi, Ad?

— Nu te mint.

— Atunci de ce te-ar învinui poliţia mexicană de acest asasinat?

Connors îi povesti lui Schaeffer tot ce se

întâmplase. Îi luă aproape o oră. La sfârşit, Shad izbucni în râs.

— Oh, drăcia dracului!. Ai mai avut şi tupeul să faci o povestire din asta! Unchiul ei l-a omorât pe Sanchez?

Connors scutură din cap.

— Numai în povestirea mea. Ţi-am spus doar că am aranjat-o puţin. Intriga era mult mai bună aşa.

— Atunci cine l-a omorât? Tatăl ei?

— Nu ştiu, răspunse Connors. Dacă examinăm mobilurile, el este în mod logic suspectul nr. 1, deşi ziarele mexicane au tot vorbit despre o *señorita* frumoasă şi foarte voalată care ar fi împărţit culcuşul cu Sanchez în ultima noapte pe care victima a mai petrecut-o pe pământ.

Shad simţi că-l cuprind toate năbădăile şi strigă:

— De unde au ştiut că femeia era frumoasă dacă era aşa voalată?

Îşi umplu încă o dată paharul cu apă.

— Nu, continuă el. Cred că trebuie să lăsăm baltă povestea cu femeia. Cu siguranţă că nu e decât o gogoaşă de-a ziariştilor. Dacă mexicanca cu care a fugit Donald Hayes a murit de ani de zile, atunci nu putea să fie ea. Şi pentru care motiv o altă mexicancă – sau un alt mexican – ar fi putut să poarte lănţişorul şi brelocul lui Donald Hayes? Nu. Asta nu poate să fie pură coincidenţă. În medalion era chiar fotografia fetei?

— Aşa mi-a spus Eleana.

— Iar tatăl ei a părăsit SUA în urmă cu douăzeci de ani ca să nu fie inculpat pentru crimă?

— Aşa mi-a spus Eleana.

— Şi a fugit în Mexic?

Connors încuviinţă clătinând din cap.

— Bun. A plecat în Mexic. Şi de douăzeci de ani, în fiecare lună, îi trimite cincizeci de dolari lui Sanchez pentru a contribui la întreţinerea Eleanei. Atunci pentru ce să complicăm toată povestea? El l-a omorât pe Sanchez. Aşa trebuie văzute lucrurile. Voia să contribuie

la întreţinerea fiicei sale. Dar nu voia ca ea să vină şi să-şi bage nasul în treburile lui. Douăzeci de ani înseamnă o viaţă de om. Cine ştie? Poate că a devenit un om de afaceri sau un politician foarte important, mult prea important ca să se poată da pe faţă.

— N-ar fi imposibil, admise Connors.

Schaeffer îl bătu din nou pe genunchi.

— Cu siguranţă că aşa s-a întâmplat. Ce avea de pierdut? Pentru asasinat nu te pun decât o singură dată pe scaunul electric.

Conversaţia destinsese nervii lui Connors. Se întinse pe pat şi începu să râdă în hohote. Shad îl întrebă de ce râdea şi Ad îi răspunse:

— De acest clişeu. Dacă l-aş fi întrebuinţat în una din cărţile mele, l-ai fi subliniat atât de tare încât ar fi ieşit fum din mina creionului.

— E foarte posibil, băiete, admise Schaeffer. Eu nu pretind că sunt scriitor. Tu scrii şi eu vând ce-ţi fată ţie mintea.

Deschise servieta şi scoase contractul cu *Tanner Press* pregătit în patru exemplare.

— Ce zici de asta?

Connors citi contractul.

— Grozav. Numai că e o chestie. Nu pot semna.

Shad pregătea stiloul.

— De ce, mă rog?

— Din cauza acelui mandat de arestare. Îmi închipui că i-ai spus tipului trimis de procuror că vei încerca să intri în contact cu mine?

— Da, s-ar putea să-i fi spus asta.

— Păi, dacă semnez contractul şi nu te duci să anunţi poliţia, te faci vinovat, cel puţin teoretic, de complicitate cu un asasin.

Schaeffer îi întinse stiloul.

— Fiind vorba de primul contract pe care-l obţin cu *Tanner Press,* sunt hotărât să-mi asum acest risc. Semnează la linia a doua, te rog. Pe toate patru. Şi, de

altfel, n-ai omorât pe nimeni.

Connors semnă cele patru exemplare.

— Asta rămâne de dovedit. Iar dacă obţin extrădarea şi mă trimit la Uruapan, am tot atâtea şanse să scap cu faţă curată cât ar avea un republican să fie ales guvernator în Carolina de Sud.

Suflă peste semnătură ca să se usuce cerneala.

— Cu atât mai rău, continuă el cu un ton fatalist, oricum, e plăcut să ştiu că aş fi putut să reuşesc!

Schaeffer se arătă amuzat.

— Haide, Ad, nu te prosti! O să încredinţăm cazul tău celui mai bun avocat din New York. Care e autoritatea competentă pentru acordarea extrădării într-un astfel de caz?

— Nu ştiu, mărturisi Connors. Pentru extrădarea între state se adresează o cerere guvernatorului statului respectiv. Dar, când e vorba de o problemă de frontiere internaţionale, îmi închipui că autorităţile mexicane vor trebui să se adreseze procurorului general al Statelor Unite. Iar acesta, la rândul lui, va cere guvernatorului acestui stat să ia măsurile necesare. Dar habar n-am dacă acest caz e de competenţa unui judecător de stat sau a unui judecător federal.

— Perfect, perfect! zise Schaeffer.

Mintea lui agilă prevedea deja toate detaliile.

— Procedura de extrădare se derulează deci în faţa unui judecător federal sau de stat, continuă el. E destul s-o pui pe numita Eleana Hayes să-şi depene povestea şi niciun judecător, fie el federal sau de stat, nu va acorda extrădarea. Acum când cunosc cazul, chiar mă bucur pentru tine. Cartea va beneficia de o publicitate senzaţională. Şi poţi paria pe toţi banii pe care ţi-i oferă contractul că agenţii de publicitate de la *Tanner Press* vor avea grijă ca relatarea judecăţii tale să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor din SUA. Fata asta e la New York?

— Nu, la Blue Mound, în Missouri.

Surâzător, Schaeffer îl bătu pe genunchi pentru a treia oară.

— Atunci, înainte de a lua legătura cu biroul procurorului, mai înainte de a angaja un avocat, vei lua avionul spre Blue Mound şi-i vei spune fetei cum se prezintă situaţia.

Zâmbetul lui dispărea încetişor.

— Sper că nu-ţi va fi greu s-o convingi să povestească totul judecătorului?

Connors aprinse o ţigară şi trase un fum înainte de a răspunde.

— Pune-te puţin în locul ei.

— Ce vrei să spui?

— Pune-te în locul Eleanei. Presupune că ai douăzeci şi trei de ani, că eşti învăţătoare la Chicago, teoretic virgină, că eşti logodită şi că te pregăteşti să te măriţi cu douăzeci de milioane de dolari.

— Şi?

— Chiar ţi-ar plăcea să vezi dezvăluit pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară că, în ciuda celor întâmplate, ai petrecut cincisprezece zile minunate în compania unui autor de romane poliţiste, complet necunoscut de altfel, dar de sex masculin şi în deplinătatea capacităţilor sale fizice, şi care e acuzat de asasinarea unui cetăţean mexican onorabil care, dacă ar fi trăit, ar fi putut să dovedească că tatăl tău, şi el pus sub urmărire pentru crimă, nu se căsătorise niciodată legitim cu mama ta?

Shad Schaeffer suspină lămurit.

— Mda. Înţeleg ce vrei să spui…

CAPITOLUL 9

Blue Mound era prima localitate de acest gen văzută vreodată de Connors. Nu semăna deloc cu o aşezare mare de la ţară. Ai fi putut spune că e o parcelă detaşată brusc din Chicago sau din New York.

Gara era nouă şi modernă. Pe drumul spre hotel, taxiul trecu pe lângă un cinematograf mare, o sală de jocuri, două super-magazine, vreo şase magazine elegante pentru femei, două saloane de cosmetică, trei baruri, un restaurant chinezesc de primă clasă şi o bancă pe care ai fi putut s-o iei drept una dintre sucursalele cunoscutei *Chase National Bank* dintr-un mare oraş.

Şoferul taxiului avea vreo şaizeci de ani. Haina lui de tweed avea o culoare ţipătoare, iar capetele mustăţii albe şi pomădate depăşeau cu un centimetru cele două colţuri ale gurii.

Connors îl întrebă dacă îl cunoştea pe John Hayes,

— Păi cred şi eu! răspunse şoferul. E proprietarul a jumătate din oraş. De exemplu, taxiul ăsta e al lui. Şi e un tip de toată isprava.

Şoferul se uită la el în oglinda retrovizoare.

— Aţi venit pentru nuntă?

— Ce nuntă?

Tonul bătrânului deveni uşor dispreţuitor.

— Cum, nu citiţi *Variety* sau *Billboard?* Nunta Eleanei, fireşte! Se căsătoreşte cu moştenitorul lui Lautenbach. Era prevăzută pentru la toamnă. Dar au avansat termenul, aşa că se face săptămâna viitoare. Din cauză că se iubesc prea tare, aşa cred.

*

* *

Hotelul semăna cu restul oraşului. Omul de la recepţie era la fel de bătrân ca şoferul de taxi, dar avea părul vopsit ca pana corbului şi purta un costum elegant

de culoare albă. Părea un actor de modă veche sau un erou de vodevil.

— O cameră cu sală de baie.

— Da, domnule.

Connors se înscrise cu numele său adevărat. Avocatul pe care îl consultase împreună cu Shad insistase în această privinţă, în ancheta care se va facă asupra lui nu trebuia să existe nimic posibil de interpretat ca o tentativă frauduloasă de sustragere de la demersurile justiţiei.

Bătrânul puse fişa într-un dulap, apoi o scoase şi se uită din nou la ea.

— Nu cumva sunteţi Ad Connors care scrie romane poliţiste?

Connors recunoscu că era într-adevăr el şi bătrânul insistă să-i strângă mâna.

— Sunt încântat. Şi foarte onorat. Romanele poliţiste sunt lectura mea preferată. Iar Ad Connors este autorul meu preferat.

Şi dovedi acest lucru citând titlurile unor povestiri despre care Connors nici măcar nu-şi mai amintea să le fi scris. Firește, bătrânul ar fi vrut să ştie ce-l aducea pe Connors la Blue Mound, dar era prea bine crescut ca să-l întrebe.

Apăsă pe un buton şi de pe culoarul îngust îşi făcu apariţia un bărbat doar cu puţin mai tânăr decât cel de la recepţie. Bătrânul începu să râdă văzând aerul mirat al lui Connors.

— Blue Mound e ceva mai diferit decât celelalte orăşele pe care le cunoaşteţi. Nu-i aşa, domnule Connors?

— Da, mărturisi Connors. Foarte diferit. Cum se face asta?

Bătrânul îl informă cu cea mai mare bucurie.

— Totul a început în urmă cu vreo douăzeci de ani, domnule Connors, pe vremea când circul *Hayes Brothers* petrecea iarna aici. Clima e blândă. În împrejurimi se

găseşte din belşug vânat şi peşte. Acesta a fost motivul pentru care câţiva dresori de animale şi câţiva artişti şi-au cumpărat o magherniţă pentru a petrece aici iarna. Apoi a venit marea criză din anii treizeci. Circul a fost obligat să-şi închidă porţile şi n-am mai putut nici să vindem, nici să plecăm în altă parte. În timpul crizei ni s-au alăturat şi alţi oameni de circ care îşi practicau meseria la bâlciuri, în aer liber. La Blue Mound găseau cel puţin de mâncare şi ceva de lucru. Cultivau pământul, creşteau catâri sau lucrau într-o făbricuţă. Când vremurile au redevenit mai prielnice, am plecat din nou la bâlciuri, dar mulţi dintre noi au început să considere Blue Mound ca pe oraşul nostru natal. Reveneam în fiecare iarnă, cumpăram alte case, plasam economiile în toate micile afaceri locale, astfel încât acum trei sferturi din negustorii şi locuitorii din Blue Mound au făcut parte la un moment dat din lumea circului.

Bătrânul râse amuzat apoi continuă:

— Şi pentru că majoritatea dintre noi dispreţuise toată viaţa lor sătenii şi orăşelele, am hotărât să facem din Blue Mound un mare oraş în miniatură!

— Ah! înţeleg, zise Connors. Şi acest hotel vă aparţine?

Bătrânul îşi aranjă haina.

— Nu. Mă număr printre aceia care nu s-au gândit să pună un ban deoparte. Asta e doar o simplă constatare. N-am niciun regret. Ce vremuri grozave am mai trăit!

Camera se afla la etajul doi. E adevărat că fereastra dădea spre un palier de scară de incendiu, dar în rest era comparabilă cu cea de la *Claremont.*

Dădu un bacşiş celui care îi cărase bagajul şi începu să cerceteze cartea de telefon. Nu figura decât un singur Hayes, dar cu două numere, unul de-acasă şi altul de la birou. Connors formă primul număr şi-i răspunse o voce de femeie.

— Alo? Aici casa John Hayes.

— Eleana?

Femeie începu să râdă.

— Nu. Céleste, mama ei. Cine e la telefon, vă rog?

Connor se întrebă dacă să-şi spună numele.

— Mă numesc Ad Connors.

— Ah!

Era clar că Eleana nu-i vorbise despre el.

— Aş putea să schimb două cuvinte cu Eleana?

— Îmi pare rău, domnule Connors. Eleana nu e deocamdată aici. Cred că e plecată la plimbare cu Allan. Vreţi să-i transmit ceva?

Connors simţi că i se strânge stomacul. Îşi jurase că nu se va lăsa tulburat de Eleana indiferent ce-ar fi făcut ea, dar nu se gândise la prezenţa lui Allan Lautenbach la Blue Mound. Nu voia să-i facă necazuri Eleanei. Era prea mândru ca să insiste în faţa unei femei. Dar nu avea de gând să se lase trimis în Mexic fără să sufle o vorbă, pentru a salva onoarea unei virginităţi care, după propria ei mărturisire, fusese pierdută într-o debara de liceu.

— Nu. Nu e nevoie.

— Atunci vreţi să-i spun să vă sune?

— Da, vă rog. Sunteţi foarte amabilă, doamnă Hayes.

— Unde trebuie să telefoneze?

Connors îi spuse că se afla la hotel şi-i dădu numărul camerei. Ea îi promise că o va anunţa pe Eleana imediat ce se va întoarce şi închise.

Connors scoase sticla din valiză şi-şi turnă o porţie. Apoi aşteptă două ore telefonul de la Eleana.

Camera dădea spre partea din spate a hotelului. Soarele după-amiezii pătrundea pe fereastră. Nu aveai la ce te uita decât la tremurul aerului cald de deasupra palierului scării de incendiu, la un gard înalt din scânduri şi la partea din spate a unui grajd transformat în garaj.

Îşi scoase haina, apoi şi cămaşa. Până la urmă

rămase în slip.

Soarele coborî la orizont incendiind cerul cu un roşu de jeratic, care treptat se stinse. Mecanicii de la garaj îşi părăsiră sculele şi traseră obloanele. Noaptea acoperi fereastra cu un văl cald. Două pisici în călduri îşi făceau de cap în faţa gardului.

Îi reamintiră de Guadalajara!

Telefonă din nou acasă la Hayes. De data asta îi răspunse o voce de bărbat. Nu, Eleana nu se întorsese. Nici mama ei nu era. Da, lângă telefon era un mesaj pentru Eleana, care era rugată să telefoneze la hotel, la camera 205.

Connors îl întrebă dacă era John Hayes.

— Da, răspunse celălalt.

Şi închise.

Connors mai aşteptă puţin. Apoi îşi îmbrăcă costumul alb de vară pe care îl agăţase în dulap şi se duse să ia masa la restaurantul chinezesc. Mâncărurile erau excelente, dar nu avură niciun efect asupra dispoziţiei proaste pe care o avea.

Din orice unghi ar fi privit, se vedea vârât în aceeaşi situaţie afurisită.

Kupperman, avocatul, trecea drept un maestru în meserialui. Dar chiar el recunoscuse că nu se mai aflase niciodată în faţa unui caz asemănător. Părerea lui era că, date fiind informaţiile care existau despre Connors – atât civile cât şi militare –, dacă Connors ar fi putut să obţină de la Eleana o declaraţie legalizată la notariat despre tot ce se întâmplase, precum şi un act semnat de procurorul comitatului prin care să se certifice sinceritatea presupusă a Eleanei, atunci orice judecător desemnat să se pronunţe în această privinţă ar avea toate motivele să refuze extrădarea.

Dar existau mari şanse ca judecătorul să ceară audierea Eleanei. În acest caz, dacă ea refuza să depună personal mărturie pentru a nu-şi compromite proiectele de căsătorie cu Lautenbach, Kupperman nu ştia ce s-ar

putea face.

Connors însă ştia ce va face într-un astfel de caz.

Va da publicităţii toată povestea, fără să-i pese dacă asta va aduce prejudicii cuiva.

Aproape că ajunsese la hotel când îşi dădu seama că era urmărit. Omul se oprea când se oprea şi el, se deplasa o dată cu el, având grijă să nu lase între ei o distanţă prea mare şi nici să se apropie prea mult pentru ca cel urmărit să-i poată zări faţa.

Connors nu putu să constate decât că era un individ înalt şi cu umeri largi. Dar era cât se poate de clar că tipul îl urmărea.

Connors intră în holul hotelului. Eleana încă nu telefonase. Recepţionerul se schimbase, acum era unul tânăr. Bătrânul citea o revistă în hol, şi se arătă tare încântat când Connors veni să se aşeze lângă el.

— Da, zise el, răspunzând la întrebarea lui Connors. L-am cunoscut foarte bine pe Donald Hayes. Am lucrat trei sezoane pentru Don. Coordonam intrările în arenă.

— Aţi putea să mi-l descrieţi? întrebă Connors.

— Era înalt, cu umeri largi, un tip frumos. Genul de bărbat după care se înnebunesc femeile.

Connors scoase ţigările din buzunarul hainei şi-i oferi una bătrânului.

Ipoteza pe care o construia în minte era puţin trasă de păr, dar nu imposibilă.

Aventura lui constituia dovada că în viaţă se întâmplau lucruri mult mai ciudate decât cele pe care reuşea să le vâre pe gât redactorilor-şefi.

După o absenţă de douăzeci de ani, foarte puţini dintre oamenii pe care Donald Hayes îi cunoscuse – cu excepţia soţiei şi a fratelui său – ar fi fost în stare să-l recunoască. Şi chiar dacă ar fi fost recunoscut, discreţia oamenilor de circ era notorie când era vorba de unul de-al lor.

După toate aparenţele, Hayes făcea mare caz de

fiica lui. S-ar fi putut foarte bine ca, după ce-l omorâse pe Sanchez pentru a-şi ascunde noua identitate, sau pentru alt motiv, să se fi întors la Blue Mound pe ascuns ca să asiste la căsătoria Eleanei cu Lautenbach.

Connors trase adânc din ţigară. În acest caz, înfruntarea de la Blue Mound nu s-ar fi limitat doar la eventualul refuz al Eleanei de a depune mărturie în favoarea lui.

— De ce? întrebă bătrânul. Vă interesează Donald Hayes, domnule Connors?

Connors minţi.

— Nu. Adică, aşa, ca om. Dar am auzit că mandatul de arestare pentru asasinat a rămas încă valabil, după douăzeci de ani.

Satisfăcut de propria lui perspicacitate, bătrânul se lovi cu palma peste genunchi.

— Am fost sigur. Am ghicit de cum v-am recunoscut. Aţi venit la Blue Mound ca să scrieţi un roman poliţist bazat pe datele cazului Hayes. Iar despre Don se poate face un adevărat roman, un roman bun. Deseori m-am întrebat de ce un scriitor ca Ad Connors nu a aşternut niciodată asta pe hârtie. Ce vreţi să ştiţi?

Bătrânul continuă mai înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă.

— Eu şi Jimmy Thompson putem să vă spunem tot ce doriţi să aflaţi.

Connors întrebă cine era Thompson.

Bătrânul răspunse că era şeriful lor.

— Şi era şerif când s-a întâmplat?

— Nu, numai adjunct. Dar şeriful de atunci, Miles, era bătrân şi bolnav, aşa că Jim a făcut aproape toată treaba.

Bătrânul era singur pe lume şi se simţea în al nouălea cer că găsise pe cineva care să-i asculte poveştile.

Îi făcu cu ochiul lui Connors.

— Ce-ar fi să mergem în camerei mea? Am bea şi

noi un păhărel în timp ce vă povestesc.

Connors mai auzise povestea de la Eleana. Nu avea niciun chef s-o mai audă încă o dată. Nu avea poftă să bea, iar în vestibul era răcoare. Era sigur că în camera bătrânului era tot atât de cald ca şi în camera lui. Aşa că-i răspunse:

— Mi-ar face plăcere, dar aştept un telefon.

Celălalt îl crezu pe cuvânt. Se sculă şi-l strigă pe omul de la recepţie.

— Jack, când va suna telefonul pentru domnul Connors, să dai legătura în camera mea.

— Am înţeles, domnule Mac Millan.

Connors urcă scara în spatele lui. Era şi ăsta un mod ca oricare altul de a-şi omorî timpul.

Mac Millan avea camera la etajul întâi, cu ferestrele spre faţadă, la patru uşi de camera 205.

Într-un colţ al încăperii zăcea un cufăr vechi. Bătrânul scoase din el o sticlă pe trei sferturi goală şi două pahare mici, scuzându-se că nu mai rămăsese decât aşa puţin. Vru să se ducă să cumpere altă sticlă, dar Connors nu-l lăsă să plece.

— Nu e nevoie! Dacă nu ne ajunge, mai e o sticlă pe comoda din camera mea.

Începuse să se mai răcorească. Briza nocturnă agita uşor perdelele ferestrei. Fotoliul era confortabil şi whisky-ul bun. Versiunea lui Mac Millan nu diferea deloc de cea a Eleanei, dar el cunoştea mai multe amănunte. Totdeauna îl considerase pe Don Hayes un tip bine.

Mac Millan întinse mâinile într-un gest plin de indulgenţă.

— La urma urmelor, domnule Connors, Don nu e singurul bărbat din lume care a renunţat la tot pentru o femeie. Istoria e plină de astfel de cazuri. Ar fi destul să ne amintim de Samson, David, Paris, Marc Antoniu, lordul Essex, Ludovic al XV-lea şi, mai aproape de noi, Eddie Windsor al Angliei. Să vă amintiţi chestia asta când o să scrieţi romanul.

— Îmi voi aminti, promise Connors.

Mac Millan îşi depănă amintirile.

— Don era un tip de ispravă. Totdeauna gata să-ţi facă un serviciu şi să glumească cu tine. Şi se pricepea grozav să conducă un circ. Dacă n-ar fi tocat banii de pe ipotecă cu Tamara, circul s-ar fi descurcat de minune. Bineînţeles, Tamara era frumoasă. Dar la vremea aceea Céleste arăta tot atât de bine.

Făcu o pauză. Amintirile aprindeau în ochii lui o luminiţă jucăuşă.

— Îmi amintesc, continuă el, de ziua în care trebuia să parcurgem o etapă foarte lungă şi montorii, grăbiţi, au dat jos mai repede ca de obicei prelata cabinei în care se afla Céleste. Tocmai îşi dezbrăcase costumul şi căderea prelatei a surprins-o fără nimic pe ea. Parcă o văd şi acum stând în picioare în lumina reflectoarelor de lucru, ca o statuie de fildeş în mijlocul unui incendiu.

Connors îşi aminti deodată de Eleana scăldată de lumina firmei *Navidad* şi simţi o dorinţă aproape dureroasă.

Mac Millan râse uşurel înainte de a continua.

— Dar Céleste nu s-a simţit deloc jenată în faţa grupului de bărbaţi ce se uitau la ea cu gura căscată, ca nişte pechinezi. A zâmbit cu acel aer superior şi provocator al femeii care ştie că are tot ce-i trebuie pentru a-i aţâţa pe bărbaţi. Apoi şi-a trecut mâinile peste sâni şi pe sub şolduri întrebându-ne cu accentul ei franţuzesc: „Vă place?”;

— Şi ce s-a întâmplat atunci? întrebă Connors.

Mac Millan începu din nou să râdă.

— În timpul ăsta a apărut Don, l-a trimis pe şeful montorilor la toţi dracii şi i-a învineţit Célestei un ochi pentru că făcuse pe putoarea.

Mac Millan rămase un moment tăcut. Apoi suspină.

— Nu. Nu înţeleg ce l-a apucat pe Don din moment ce avea la el acasă tot ce-ar fi putut să-i poftească inima. O nebunie, probabil. Totuşi l-am văzut cu ochii mei pe

Don în noaptea aceea când s-a întors din California şi mi s-a părut cât se poate de normal.

Connors se aplecă spre el.

— Unde? Adică, unde l-aţi văzut?

— Pe peronul gării. Venirea lui era aşteptată abia săptămâna următoare, dar a venit la orele două dimineaţa, cu trenul care transporta lapte. Nu mi s-a părut prea vorbăreţ, dar pe moment mi-am spus că era nerăbdător să ajungă acasă. Abia a doua zi, când m-am dus să iau masa la local, am aflat ce se petrecuse.

— Totuşi aţi vorbit cu el în noaptea aceea?

— Câteva minute. L-am întrebat dacă reuşise să ipotecheze circul. Mi-a răspuns că da, şi mi s-a părut foarte mulţumit. Îmi amintesc că mi-a spus: „Cu banii pe care i-am adus, Mac, ne vom descurca frumos de tot”.

— Avea la el banii gheaţă?

— Aşa cred. Aproape toate afacerile unui circ se fac cu bani gheaţă. Cel puţin aşa era pe vremea mea.

— Şi după aceea? întrebă Connors.

— După aceea, Don a plecat fluierând uşor.

Mac Millan umplu încă o dată paharele.

— Vă rog să mă credeţi, domnule Connors, că atunci când am auzit ce s-a întâmplat, am rămas prostit.

Connors sorbi din pahar.

— Ştiaţi – adică circul ştia – că Hayes era încurcat cu respectiva Tamara?

Bătrânul se gândi un moment.

— Eu aş zice că nu! Fireşte, Don glumea mult cu Tamara şi Tamara îi răspundea. Dar când un tip vrea să fure iepşoara altuia– doar dacă nu e complet idiot, ceea ce nu era cazul lui Don – cască bine ochii de unde o şterpeleşte.

— Şi cât timp a trecut între momentul în care l-aţi văzut pe Hayes şi momentul în care, omorându-l pe soţul dansatoarei pe sârmă, Don a fugit cu ea, luând cu el şi banii?

— Să zicem, cam de acum până dimineaţă.

Mac Millan îl apără pe Hayes.

— Nu cred că a fost ceva premeditat. Părerea mea e că Don voia să rămână cu nevasta lui şi să-şi ofere din când în când un „desert”. Dar Pablo i-a surprins, şi cu siguranţă că din cauza asta a fost obligat să-l omoare. În situaţia asta nu mai avea altceva de făcut decât să fugă.

— Pablo era bărbatul Tamarei?

— Exact.

Mac Millan îşi umezi ţigara şi continuă:

— Şi dacă vreţi să ştiţi şi mai exact, Tamara nu era mexicancă. Era ţigancă.

Connors tresări.

— Ce tot spuneţi?

— Era ţigancă. E adevărat că dansa pe sârmă, dar ghicea şi în cărţi într-o rulotă instalată la ieşirea din oraş.

Connors consideră că informaţiile meritau toată atenţia. Numele femeii îl frapase de la început.

— Şi spuneţi că era drăguţă?

— A-ntâia!

— Şi era măritată?

— Fără nicio îndoială.

— Şi bărbatul ei cum era?

— Era un ţigan mexican. O huidumă mare de un metru nouăzeci şi vreo sută de kilograme. A trebuit să-i facem un coşciug pe măsură. Era şi el un băiat frumos. Nu vreau să-i scad calităţile lui Don, dar, pe vremea aceea, m-am întrebat tot timpul ce-i putea da el mai mult Tamarei decât bărbatul ei.

În cameră se făcuse din nou cald. Connors simţea din ce în ce mai mult cum îl strânge gulerul cămăşii.

Până la urmă puse întrebarea care îl sâcâia.

— Ca unul care a trăit multă vreme printre oamenii de circ, cred că aţi cunoscut mulţi ţigani?

— Cum să nu! Sute…

Connors se aplecă spre el.

— Atunci aş vrea să ştiu un lucru. Vi s-a întâmplat des să vă culcaţi cu o ţigancă? Aţi cunoscut multe care

au fugit cu un bărbat sau care au lăsat pe altul decât pe soţul lor să le atingă?

Bătrânul se gândi îndelung. Apoi scutură din cap.

— Niciuna! Trebuie să spun că pentru ele castitatea e ceva tabu. Mint, ciordesc, fac gură mare, asta e clar. Nu se sperie nici de glume deochiate. Când e vorba să le inviţi la un păhărel, ce să mai vorbim! Dar atâta îţi trebuie să îndrăzneşti să-ţi strecori mâna între genunchii unei ţigănci sau să-i pipăi o ţâţă! Va sări la primul cuţit care îi va veni la îndemână şi te va înjunghia cât ai zice peşte.

Păstră un moment de tăcere, apoi continuă:

— Hmm! Da! Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. E ciudat, dar nu m-am gândit niciodată la asta.

Mac Millan se uită la sticlă şi constată că era goală.

— Mă duc s-o aduc pe cea din camera mea, zise Connors.

Tocmai se ridicase când sună telefonul.

Mac Millan răspunse şi-i întinse receptorul lui Connors.

— Telefonul pe care-l aşteptaţi.

Connors îi dădu cheia de la camera lui.

— Sticla e pe comodă.

Bătrânul îşi aranjă haina şi ieşi din cameră. Connors răspunse la telefon.

— Eleana?

Tânăra părea furioasă şi speriată totodată.

— Da, Eleana. Ce cauţi la Blue Mound?

Telefonul se afla pe o măsuţă de lângă uşă. Connors aruncă o privire pe culoar pentru a se convinge că Mac Millan nu-l putea auzi.

Bătrânul era în faţa camerei 205 şi băga cheia în broască. Connors continuă să vorbească în receptor.

— S-a întâmplat ceva la care nu ne aşteptam. Trebuie să ne vedem. Acum. În seara asta. Cât mai repede cu putinţă.

— Nu vreau să te mai văd, zise Eleana cu cruzime.

Ţi-am spus să dispari din viaţa mea.

Connors tocmai se pregătea să-i răspundă tăios când pe culoar răsunară două împuşcături.

Când privi din nou afară, Mac Millan nu mai era la uşa 205. Uşa fusese larg deschisă şi împuşcăturile proiectaseră corpul bătrânului pe peretele de vizavi. Toată partea din faţă a hainei era plină de sânge.

În timp ce Connors se uita la el, genunchii nefericitului se îndoiră şi bătrânul căzu cu faţa la podea.

Între timp se deschiseseră câteva uşi de pe culoar. Un bărbat gras strigă:

— Dum-ne-zeule mare!

La capătul de sus al scării apăru faţa înspăimântată a omului de la recepţie. Undeva se auzi strigătul strident al unei femei.

Connors îşi dădu atunci seama că strigătele veneau din receptorul pe care-l ţinea în mână şi pe care se grăbi să-l ducă la ureche.

— Ad. Ce s-a întâmplat? strigă Eleana.

Connors răspunse cu o voce uşor tremurândă:

— Cineva a încercat să mă lichideze.

CAPITOLUL 10

Connors consideră că moartea avea ceva indecent. Fiind în viaţă, bătrânul avea propriul lui domeniu de mândrie şi de intimitate. Trecutul, speranţele lui de viitor, corpul şi spiritul erau numai ale lui.

Acum nu mai era decât o grămadă de carne rece, obiectul neînsufleţit şi nearticulat al curiozităţii morbide şi oficiale. Pulberea se reîntorcea în cele din urmă în eprubetă.

Mac Millan murise. Corpul lui firav aproape că fusese tăiat în două de cele două împuşcături.

Connors închise telefonul în momentul în care Eleana cerea amănunte şi băgă de seamă că mâinile îi tremurau foarte tare, lucru care nu-l miră peste măsură. Prăpădi trei beţe de chibrit ca să-şi poată aprinde ţigara.

Tăcerea de pe culoar devenea tot mai apăsătoare, apoi fu întreruptă de zbârnâitul insuportabil al unei muşte mari albăstrui. După aceea se auzi vocea alterată de emoţie a omului de la recepţie, care informa pe cineva.

— Bătrânul Mac Millan, şerifule. Cineva a tras de două ori cu puşca în el.

Un bărbat trecut puţin de cincizeci de ani, însoţit de un altul mai tânăr, apăru în capătul de sus al scărilor şi pătrunse pe culoar. Amândoi purtau blugi, cămăşi asortate, pălării mari de soare albe, iar centura revolverului era presărată cu capse argintate.

— Sunt şeriful Thompson, zise cel mai în vârstă. A fost cineva martor?

Nu-i răspunse nimeni.

Şeriful îşi plimbă privirea de la cadavru la uşa camerei 205. Apoi trecu peste băltoaca de sânge care se mărea, intră în cameră şi aprinse lumina.

Asasinul îşi abandonase puşca. Arma căzuse lângă

fereastră.

Bărbatul mai tânăr întrebă dacă nu era bine să se ducă să examineze scara de incendiu şi curtea hotelului.

— Da, Macey, du-te să vezi, zise Thompson.

Şeriful luă puşca de jos şi o aşează pe pat. Apoi se întoarse la uşă.

— Care dintre voi stă în camera asta?

— Eu, răspunse Connors.

— Numele?

— Ad Connors.

Şeriful Thompson îşi împinse pălăria mare pe ceafă.

— Aşa! Dumneata eşti autorul de romane poliţiste după care se prăpădea Mac. Ai căzut direct în subiect cum s-ar zice!

— Da, aşa s-ar zice.

Un tip înalt şi slab, cu un costum şifonat, îşi croi drum printre cei de pe culoar, trase de sub braţ o trusă neagră şi o aşează lângă cadavru.

— E bătrânul Mac? Cine l-a împuşcat, Jimmy?

Thompson scutură din cap.

— Adineauri am sosit şi eu.

Se uită spre Connors şi-l întrebă:

— Ai avea ceva împotrivă să răspunzi la câteva întrebări, domnule Connors?

— Nu, răspunse Connors.

— Atunci începe prin a ne spune ce făceai în camera lui Mac şi ce căuta el în camera dumitale.

Connors îi spuse adevărul.

— Stăteam, de vorbă şi ne-am dat seama că nu mai avem whisky. Am propus să aduc sticla pe care o aveam la mine în cameră, dar chiar în acel moment am fost chemat la telefon, aşa că Mac s-a dus el după sticlă.

Tipul înalt şi slab se lăsă pe vine lângă cadavru.

— Bietu’ bătrân! Nici măcar n-a înţeles ce i s-a întâmplat.

Ajutorul de şerif reveni şi raportă că asasinul

jupuise câteva coji de rugină de pe scara de incendiu. Însă nimeni nu-l văzuse intrând sau ieşind, iar în curte nu se vedea nicio urmă.

Şeriful Thompson îşi răsuci o ţigară.

— Ai putea să-mi spui cine te-a chemat la telefon, domnule Connors?

Musca mare şi albastră bâzâia întruna. Connors se simţea agasat şi ar fi dorit s-o strivească. N-ar fi vrut s-o amestece pe Eleana în povestea asta, dar tipul de la recepţie tot i-ar fi spus dacă n-o făcea el.

— Da, bineînţeles. Domnişoara Hayes.

— Aşa este, confirmă recepţionerul. Domnişoara Hayes a sunat la zece-cincisprezece minute după ce urcaseră şi am făcut legătura în camera lui Mac.

Thompson îşi trecu limba de-a lungul ţigării.

— Ai venit pentru nuntă, domnule Connors?

— Nu, nu tocmai.

— Şi despre ce vorbeai cu Mac? Ceva care ne-ar putea ajuta?

Recepţionerul răspunse înaintea lui Connors.

— Chiar înainte de a urca amândoi, l-am auzit pe Mac spunându-i: „Am fost sigur. Am ghicit de cum v-am recunoscut. Aţi venit la Blue Mound ca să scrieţi un roman poliţist bazat pe datele cazului Hayes”.

Doctorul Hanson ridică privirea.

— Oh! Lui John n-o să-i placă deloc chestia asta.

— Deloc, îi întări spusele şeriful Thompson. Dar nu cred că John s-ar juca cu puşca de vânătoare pentru a împiedica dezgroparea unei vechi poveşti de familie.

Deodată îşi pierdu răbdarea.

— Bine, domnule Connors! Am terminat cu politeţurile. Acum să vorbim serios. Cine te urăşte atât de mult la Blue Mound încât să vrea să-ţi întindă măruntaiele la soare?

Connors vru să câştige timp.

— Nu cunosc pe nimeni care să mă urască atât de mult, răspunse el.

Nu voia să spună nimic înainte de a vorbi cu Eleana.

— În orice caz, continuă el, pe nimeni din Blue Mound. N-am sosit aici decât de patru ore.

Thompson îşi aprinse ţigara.

— Ce culoare are costumul pe care-l porţi?

— Alb.

— Ce culoare avea costumul lui Mac?

— Alb.

— Ce înălţime i-ai da?

— Vreun metru optzeci şi doi.

— Ce înălţime ai?

— Un metru optzeci şi doi.

— Şi ce culoare avea părul lui Mac?

— Negru.

— Exact! Ca al dumitale, domnule Connors. Şi a fost ucis deschizând uşa camerei dumitale?

— Uşa camerei mele.

— De către cineva care aştepta înăuntru ca *dumneata* să deschizi uşa.

Faţa albă a lui Thompson se înroşi brusc.

— Ascultă-mă bine, băiete. Ştiu că eşti mare mahăr. Mi-a spus Mac. Dar să nu faci greşeala să mă consideri un şerif îngust la minte dintr-un film western. Centura de pistol şi pantalonii fac parte din meserie. Aici nu e New York şi nici Chicago. Aici e Blue Mound, Missouri, şi nici asasinatele nu se întâlnesc pe toate drumurile. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când nimeni n-a mai putut să aibă un motiv serios pentru a omorî pe cineva. Aşa că dă-i drumu' şi spune tot mai înainte de a mă supăra. Cine te ura atât de mult încât să vrea să te lichideze?

Connors scutură din cap.

— Regret că nu pot să te ajut, şerifule! N-am nimic de adăugat la ceea ce ţi-am spus adineauri.

— Bun! zise Thompson. În cazul ăsta voi fi obligat să-ţi ofer un pat gratuit după zăbrele.

— Pentru care motiv?

— Oh! Un motiv cât se poate de legal! Eşti principalul martor. Şi voi avea grijă să ţi se stabilească o cauţiune atât de mare încât să nu ieşi înainte de a fi vorbit.

Macey luă pălăria lui Connors din camera lui Mac Millan şi i-o puse pe cap.

— Hai! Frumos, ca un băiat cuminte! Altfel…

Connors dădu neputincios din umeri şi coborî scara urmat de şeriful Thompson. Vestibulul era plin de lume. Alţi oameni se strânseseră pe trotuarul din faţa hotelului.

Thompson îl împinse până la marginea trotuarului, şi tocmai urma să traverseze drumul când se pomeniră blocaţi de un Cadillac decapotabil de culoare neagră.

— O clipă, te rog, şerifule!

Connors ştiu cu cine avea de-a face imediat ce dădu cu ochii de el. Era un bărbat înalt, cu umeri largi. Părul cărunt fusese probabil roşcat pe vremuri. Ochii, adânc înfundaţi în orbite, păreau că oglindesc focul interior al unui fanatic. Accentul lui era mai tărăgănat decât cel al Eleanei. Nu putea să fie decât unchiul ei, John Hayes.

Îmbrăcată cu o rochie de mătase asortată cu culoarea ochilor şi care îi lăsa descoperiţi umerii, Eleana se strecură pe locul lăsat liber de unchiul ei şi-i întinse mâna lui Connors.

— Bună, Ad! Îmi pare bine că ai putut să vii. Sunt încântată că te revăd.

Vocea ei era amicală, dar reţinută. Connors îi răspunse pe acelaşi ton:

— Şi mie îmi pare bine că mă aflu aici, Eleana. Dar se pare că am ceva necazuri.

John Hayes coborâse lângă maşină şi se grăbi să intervină.

— Da, despre asta e vorba. Eleana mi-a spus că a auzit focuri de armă în timp ce vorbea la telefon cu domnul Connors. Ce s-a întâmplat, şerifule?

Şeriful Thompson povesti tot ce ştia despre cele petrecute.

Hayes îl ascultă cu atenţie, aprobând cu gravitate din când în când, cu o mişcare a capului.

— Înţeleg, zise el când Thompson termină ce avusese de spus. Şi ai avut ideea să-l duci pe domnul Connors la închisoare ca martor principal?

— M-am gândit că în felul ăsta voi fi sigur de el.

— O idee excelentă, şerifule! Dar e o măsură puţin cam aspră pentru domnul Connors. La invitaţia nepoatei mele, domnul Connors vine la Blue Mound să asiste la nuntă, şi se pomeneşte după gratii. Dă-mi voie, şerifule, să-ţi fac o propunere. Lasă-ne să-l ducem pe domnul Connors la noi acasă. Îţi dau cuvântul meu că nu va părăsi oraşul înainte de a fi convins că nu mai poate să-ţi fie de niciun folos pentru anchetă.

Connors îşi zise că vorbise Dumnezeu-tatăl. Eleana avusese dreptate în această privinţă. Unchiul John era maharajahul local.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Thompson, Eleana îşi schimbă din nou locul şi deschise cealaltă portieră a maşinii.

— Vino să stai lângă mine, Ad.

Connors ezita.

Poate că ar fi fost mai în siguranţă în închisoarea de la Blue Mound decât ca invitat al lui John Hayes.

— Deci? întrebă Hayes cu o fărâmă de nerăbdare.

— Cred că putem să facem aşa, domnule Hayes, zise Thompson.

Şeriful întoarse spatele, roşu la faţă, şi reintră în hotel.

Hayes urcă în maşină şi demară.

— Într-o zi o să mergi prea departe cu Thompson, îi zise Eleana.

Connors se întrebă dacă o iubea sau o detesta pe Eleana. Contactul cu coapsa ei era o adevărată tortură. Ar fi vrut ca umerii ei goi să nu fie atât de aproape de el.

La un kilometru după ieşirea din oraş, Hayes părăsi drumul principal şi conduse Cadillacul printre două borne de piatră. Apoi trase maşina pe marginea drumului privat şi opri motorul.

— Bun, acum să punem lucrurile la punct, tinere. De ce-ai venit la Blue Mound? Şi ce mai e şi povestea asta stupidă cu atentatul împotriva dumitale?

Connors se uită la Eleana.

Ea făcu un gest plin de dispreţ.

— Poţi vorbi! Unchiul John ştie tot ce s-a întâmplat în Mexic. A trebuit să-i spun totul ca să mă ajute să inventez o poveste plauzibilă pentru mama şi pentru Allan.

Vocea lui John Hayes avea un ton plin de severitate.

— N-aş vrea să existe vreo neînţelegere între noi, tinere. Apreciez ce-ai făcut pentru Eleana. Dar nu permit nimănui să facă prostii sub nasul meu.

— Asta am văzut, răspunse Connors.

Hayes se abţinu să răspundă acestei aluzii dezinvolte.

— Din punctul meu de vedere, continuă el, totul ar fi putut fi tratat într-un mod diferit. Nu aveţi nicio scuză pentru faptul că aţi cedat poftelor carnale. Dar, având în vedere sentimentele pe care le am faţă de Eleana, nu pot şi nu vreau s-o las să sufere din cauza inconştienţei sale. Dacă e vorba de şantaj, să vorbim deschis. Cât vrei?

— Nu e vorba nici de bani, nici de şantaj, zise Connors.

— Atunci, de ce-ai venit la Blue Mound?

Connors îi spuse.

— Am venit pentru că mica noastră idilă mexicană nu pare să se fi terminat o dată cu trecerea frontierei. Un tribunal din Uruapan m-a acuzat de asasinarea lui Sanchez şi autorităţile mexicane au cerut arestarea mea până la obţinerea extrădării.

— Oh, nu! exclamă Eleana.

— Oh, da! răspunse Connors.

O maşină care se îndrepta spre Blue Mound lumină Cadillacul cu farurile şi noaptea păru şi mai întunecoasă după trecerea ei.

Hayes vorbi din nou:

— Înţeleg. Hmm! Cazul se complică. Şi ce vrei de la Eleana?

— Adevărul!

Connors aprinse o ţigară şi oferi primul fum Eleanei.

— Avocatul meu, continuă el, spune că dacă Eleana dă o declaraţie scrisă, în care explică tot ce s-a întâmplat la Mexico şi la Uruapan, nu crede că judecătorul va acorda extrădarea!

— Şi nu vei trebui să apară în faţa tribunalului?

— Nu ştiu şi nici nu pot să vă asigur de asta. Dacă judecătorul respectiv refuză să-i accepte declaraţia scrisă, atunci i se va cere să vină personal.

Eleana trase cu sete din ţigară.

— Asta nu pot să accept, zise ea. Nu vreau să apar în faţa judecătorului şi să mărturisesc că sunt genul de curviştină care ar fi putut – care ar putea, hm!, în fine, – care ar fi făcut ceea ce am făcut.

— Eleana, te rog! o întrerupse Hayes.

Se întoarse spre Connors şi scutură din cap.

— Nu, domnule Connors, e imposibil. Atât declaraţia pe care o ceri, cât şi mărturia Eleanei în faţa unui tribunal, sunt inacceptabile. Pentru asta ar trebui să mărturisească că a petrecut două săptămâni de intimitate sexuală cu cineva pe care nu-l cunoştea deloc. Iar eu n-o voi lăsa să facă asta. Ar zdrobi inima bietei sale mame. Pe lângă asta, nu trebuie să uit rangul pe care îl am în acest oraş.

Connors deschise portiera.

— Rangul n-ai decât să ţi-l bagi undeva!

Eleana îl prinse de braţ.

— Nu, stai puţin, Ad. Ce-ai să faci?

— Mă voi întoarce în oraş şi-l voi invita pe şeriful Thompson să mă bage la răcoare. Apoi am să-i cer să telegrafieze autorităţilor de la New York şi voi dezvălui totul.

— Nu, zise Hayes. N-ai să faci asta.

— Şi de ce nu?

— Voi minţi! strigă Eleana. Poate să-mi taie capul, că tot voi minţi. Dacă mă chemi în faţa judecătorului, voi depune mărturie împotriva ta.

Hayes îi zise cu un ton tăios:

— Taci din gură, devii isterică, Eleana.

Apoi îi răspunse lui Connors:

— Nu vei face asta pentru că n-am să te las eu s-o faci. Eleana mi-a spus toată povestea, inclusiv descrierea amănunţită a medalionului şi a lănţicului pe care le-aţi văzut în mâna tipului asasinat. Nu încape nicio îndoială că e medalionul lui Don. Céleste i-l cumpărase pentru a i-l oferi cu puţin timp înainte de a pleca în California. Chiar nu-ţi dai seama ce se va întâmpla dacă Eleana va fi chemată să depună mărturie în faţa tribunalului? Nu numai că propria ei reputaţie va fi compromisă, dar se va spune despre tatăl ei…

Connors termină fraza în locul lui:

— Că e un om care a comis o crimă de fiecare parte a frontierei.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Şi atunci, pentru a proteja un tip care e de două ori criminal, eu ar trebui să servesc drept ţap ispăşitor?

Hayes protestă:

— Nu, nu asta ţi se cere. Ai încredere în mine, domnule Connors. Vom încerca să aranjăm lucrurile.

— Cum?

— Încă nu ştiu.

Connors căută scrumiera pentru a-şi stinge ţigara.

— De cât timp nu v-aţi văzut fratele, domnule Hayes?

— Cam de douăzeci de ani.

— Sunteţi sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Dar l-aţi recunoaşte dacă l-aţi revedea?

— Natural că l-aş recunoaşte.

— Şi nu se află la Blue Mound în acest moment?

— Nu, după câte ştiu!

— Unde vrei să ajungi, Ad? îl întrerupse Eleana. Ce te face să crezi că tata s-ar putea afla la Blue Mound?

— Asasinarea lui Mac Millan, răspunse Connors. S-a urmărit asasinarea mea. Asasinul l-a confundat pe Mac cu mine.

Eleana respiră adânc.

— Eu nu cred asta.

— Pentru că nu vrei să crezi.

Connors încercă să alunge orice urmă de amărăciune din vorbele sale.

— Te-am minţit vreodată, Eleana? o întrebă el.

— Eu ştiu că nu.

— Atunci poţi să crezi ce-ţi voi spune. Înainte de a mă lăsa extrădat şi târât în faţa unui pluton de execuţie, nevinovat, ca ofrandă poftelor refulate ale generalului Esteban, voi face lumină deplină în acest caz. Tatăl tău e un om viclean. Şi mai ştie că, dacă mor, autorităţile mexicane vor clasa cazul şi nu se va mai vorbi de *señor* Donald Hayes.

Eleana începu să plângă încetişor.

— Nu pot să cred asta despre tatăl meu.

John Hayes zise cu o voce glacială.

— Tu nu ţi-ai cunoscut niciodată tatăl. Iar un om care a fost în stare să facă ce ne-a făcut mamei tale şi mie, e capabil de orice. Dar spune-mi, domnule Connors, te bazezi pe ceva concret când expui ipoteza conform căreia fratele meu l-ar fi ucis pe Mac Millan, pe care l-ar fi confundat cu dumneata?

— Nu. Doar pe faptul că un tip înalt şi cu umeri largi, căruia nu i-am putut vedea faţa, m-a urmărit de la

restaurant până la hotel.

— Şi nu ai niciun duşman care ar fi putut să te urmărească până la Blue Mound?

— Niciunul.

Urmă un moment lung de tăcere. Apoi Hayes suspină.

— Ei bine, domnule Connors, dumneata trebuie să hotărăşti. Judecând după tot ce ne-ai spus, e foarte posibil ca fratele meu să se afle la Blue Mound. Cutezanţa lui se potriveşte foarte bine cu încercarea de a comite o altă crimă pentru a le ascunde pe celelalte două pe care Don le are deja pe conştiinţă. Natural că n-ar risca să se arate în faţa mea sau a Célestei…

John Hayes se uită fix undeva în noaptea care îi înconjura.

— Sperasem că nu va mai fi niciodată vorba de Don după atâţia ani. Şi acum o luăm de la-nceput.

Porni motorul şi continuă cu o voce hotărâtă:

— Ei bine, trebuie să facem ce e de făcut! Va fi aşa cum doreşti. Dacă vrei, te duc înapoi în oraş. Vei putea să procedezi după dorinţă şi să-i destăinui şerifului Thompson bănuielile dumitale. Vei găsi în el un funcţionar competent, chiar dacă pare puţin cam grăbit să-mi satisfacă dorinţele.

— Şi cealaltă posibilitate?

— Să vii ca invitat la mine acasă, unde vom putea discuta pe larg despre toate astea.

Eleana se grăbi să adauge:

— Dar nu în faţa mamei sau a lui Allan.

Connors se gândi un moment.

Avea aceeaşi senzaţie pe care o avusese la Uruapan, că se luptă cu nişte umbre. Lângă el, parfumul Eleanei şi umerii ei goi accentuau irealitatea acestei aventuri.

Ezită.

— Adică…

Eleana îşi aşează o mână pe braţul lui.

— Te rog, Ad, hai acasă.
Connors dădu din umeri învins.
— Bine. Să mergem acasă.

CAPITOLUL 11

Era exact tipul de casă pe care şi-l putea construi un fost director de circ îmbogăţit. Salonul era imens, cu pereţii din piatră aparentă şi grinzile cioplite. Încăperea era înaltă cât două etaje. O galerie lată de un metru şi jumătate, spre care dădeau camerele, o înconjura pe trei laturi. Pe cea de a patra latură, un cămin de piatră imens se ridica spre tavanul întunecat şi înalt ca de catedrală.

Parchetul, format din scândurele late bine cernite, era gol, presărat din loc în loc de petele bălţate ale câtorva covoare navajo, fiecare dintre ele fiind prea mare pentru un salon de mărime mijlocie.

Hayes folosise spaţiul de sub ieşindul galeriei pentru a accentua efectul de stranietate, decorându-l cu amintiri din circul avut pe vremuri. Pereţii erau acoperiţi cu afişe îngălbenite, programe şi prospecte, pe care era scris cu litere mari HAYES BROTHER'S CIRCUS şi care îi lăudau atracţiile.

Printre afişe erau agăţate portretele înrămate ale gloriilor circului, acum în vârstă sau moarte de multă vreme: trapezişti, actori, dresori, clovni, dansatoare, călăreţi, muzicanţi, scamatori.

În faţa lor erau expuse roţi de rulotă aurite şi hulube de căruţă. Ba era chiar şi o blană de leu mâncată de molii şi un pui de elefant împăiat care avea o pancartă cu numele lui: *Happy.*

Un perete întreg era consacrat litografiilor şi fotografiilor în culori ale Célestei.

Mama Eleanei putea fi văzută făcând piruete pe spatele unui armăsar alb, călărind şi conducând şase cai în acelaşi timp, sărind printr-un cerc în flăcări. Ea intră în încăpere împreună cu John Hayes în timp ce Connors privea fotografiile.

La patruzeci şi doi de ani, fosta călăreaţă rămăsese

la fel de frumoasă. Faţa ei fără niciun rid avea o expresie plină de tinereţe.

Muşchii bărbiei şi ai gâtului rămăseseră tari. Silueta era la fel de zveltă ca a fiicei sale. Părea mai pasională decât Eleana.

Connors se simţi tulburat de faptul că un om întreg la minte a putut s-o părăsească pe Céleste când aceasta era cu douăzeci de ani mai tânără.

Dacă s-ar fi făcut abstracţie de firele argintii pe care timpul şi necazurile i le strecuraseră în părul negru, şi de mâinile uzate de muncă, Céleste Hayes ar fi putut fi luată drept sora fiicei sale.

Eleana respiră mai tare.

— Mamă, ţi-l prezint pe Ad Connors. Un vechi prieten din Chicago care a venit la nuntă.

Fărâma de accent franţuzesc din vocea Célestei nu era mai pronunţată decât accentul tărăgănat al Eleanei şi asta îi sporea farmecul.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Connors. Eleana mi-a vorbit mult de dumneata.

După aceste cuvinte, Céleste intră în sufragerie, chemă o servitoare şi-i ceru să aducă o vază pentru trandafirii cu coadă scurtă pe care îi ţinea în mână.

Connors se uită la Eleana. Zâmbetul ei era ironic.

— Să nu ţi se urce la cap! N-am pronunţat niciodată numele tău, decât în faţa unchiului John. Céleste spune asta tuturor invitaţilor. Ăsta e felul ei de a fi amabilă şi de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor.

— Ah! înţeleg, răspunse Connors.

Eleana îl strânse de braţ.

— Te rog, Ad. Mama a trudit din greu. E foarte fericită că mă vede făcând o căsătorie frumoasă, cum spune ea. Nu trebuie să-i vorbeşti de bănuielile tale. Adică în privinţa tatii. Cel puţin nu înainte de a fi siguri.

— Cred că aşa e înţelept, interveni Hayes. Nu e necesar s-o alarmăm pe Céleste. De ce să nu-l lăsăm pe

şeriful Thompson să-şi facă ancheta şi să vedem ce descoperă? În oraş sunt peste treizeci de oameni care au lucrat cu Don. Şi dacă el a tras, dacăDon se află la Blue Mound, nu se poate ca unul din aceşti oameni să nu-l recunoască.

Connors întrebă dacă existau şanse ca Donald Hayes să vină în acea casă.

— Aici? Don să vină aici? După tot ce mi-a făcut?

John Hayes se înfierbântă.

— Nu de plăcere conduc o fabrică de pipe şi o bancă, tinere. Ăsta era circul meu, continuă el arătând cu mâna spre programe. Era viaţa mea. Don a distrus totul pentru o stricată de ţigancă.

Apoi, chemat de altă ocupaţie, Hayes îi părăsi şi el şi urcă scara galeriei.

Connors o prinse pe Eleana de coate.

— Draga mea, te rog. Trebuie să mă asculţi. Nu poţi să faci această căsătorie.

Încercă s-o sărute dar primi o palmă.

— Ţi-am spus că n-ai ce să mai cauţi în viaţa mea.

Eleana se zbătu ca să se elibereze şi se duse după mama ei în sufragerie.

Cina se servi la orele nouă. Céleste fu aproape singura care întreţinu conversaţia. Connors şi Lautenbach erau singurii străini de familie, deşi, află Connors, mulţi prieteni ai viitorilor miri fuseseră invitaţi la sfârşitul săptămânii.

Sufrageria dădea spre o peluză superbă care cobora în pantă domoală spre râu. În timp ce mânca, John Hayes arunca din când în când o privire gânditoare prin geamurile mari ale uşilor.

La un moment dat scăpă şervetul şi se aplecă să-l ia de jos, iar Connors zări atunci mânerul negru al unui revolver la subsuoara stângă.

— Şi cu ce vă ocupaţi, domnule Connors?

Întrebarea venea din partea lui Lautenbach.

— Scriu, răspunse Connors.

Eleana adăugă:

— Romane de aventuri şi romane poliţiste. Domnul Connors are o memorie nemaipomenită.

Connors nu consideră necesar să aprofundeze subiectul. Convorbirea recentă avută cu Shad şi vestea acceptării romanului său de către *Tanner Press* păreau foarte departe şi lipsite de importanţă.

Se aşteptase să simtă aversiune pentru Lautenbach. Dar nu, nici măcar acum. Nu avea niciun sentiment faţă de el.

Slab şi cu un smoc de mustaţă roşcată, Lautenbach era un gentleman şi cei patruzeci şi cinci de ani pe care îi avea păreau că stinseseră totul în el.

Poate că era intrigat de prezenţa lui Connors la Blue Mound, dar era mult prea bine crescut ca să pună vreo întrebare. Din când în când, în timpul mesei, ochii lui de un albastru apos se îndreptau spre Eleana pentru a o evalua cu o privire lipsită de pasiune.

Connors se îndoia că o astfel de căsnicie ar fi putut să dureze. Bărbatul acela nu avea nimic de dat. Căsătoria cu Lautenbach însemna căsătoria cu o cifră. Individul risipise totul în afară de bani.

Cafeaua şi lichiorul au fost servite în salon.

La orele zece sună telefonul. John Hayes se duse să răspundă şi la întoarcere se aşează pe sofa lângă Connors.

— Era şeriful Thompson. Nu s-au găsit amprente digitale pe armă. E vorba de o puşcă de vânătoare veche care de obicei stătea închisă într-un dulap, la parter, în partea din spate a hotelului. Thompson crede că e o puşcă care a fost a mea pe vremuri. Crede că e cea pe care i-am dat-o acum cinci ani lui Mac Millan, când bietului bătrân îi venise chef să vâneze iepuri.

Hayes vorbea cu glas scăzut. Connors îi răspunse la fel.

— Asta înseamnă că oricine ar fi putut s-o ia?

— Oricine.

— I-aţi spus că bănuiţi că vi s-a întors fratele?

— Nu, răspunse scurt Hayes. Nu i-am vorbit despre asta.

În partea cealaltă a încăperii, Allan Lautenbach, cu o voce monotonă şi fără să omită niciun detaliu, povestea o partidă internaţională de polo în care jucase. Numai Céleste se prefăcea că e interesată. Ghemuită în fotoliul ei, Eleana se plictisea copios.

La puţină vreme după ce sunase telefonul, tânăra propuse să plece cu maşina împreună cu Allan până la locul numit *Şura.*

După cinci minute plecară fără să-l invite pe Connors să-i însoţească.

După plecarea lor, conversaţia deveni şi mai dezlânată.

Connors îşi dădu seama că prezenţa lui în acea casă o intriga şi o tracasa totodată pe mama Eleanei. Dar, ca şi Lautenbach, era prea bine crescută ca să pună întrebări indiscrete.

La orele zece şi jumătate luă un teanc de reviste, se scuză politicos şi le ură noapte bună.

John Hayes se uită după ea cum urca scara. Connors se uită la John Hayes. Se vedea clar că Hayes era îndrăgostit până peste cap de Céleste.

Connors se gândi la adaptarea pe care o făcuse povestirii pentru Jack Blade şi rămase un moment perplex.

John Hayes ştia de venirea lui. John Hayes era înalt şi cu umerii largi. John Hayes era stăpânul oraşului Blue Mound. John Hayes ştia unde se afla puşca. Casa lui se afla doar la o milă de oraş. După împuşcarea lui Mac Millan, John Hayes ar fi avut destul timp să se întoarcă la el acasă pentru ca apoi să revină împreună cu Eleana.

Connors îşi simţi sângele pulsându-i cu putere la tâmple.

Şi dacă versiunea lui fusese bună? Şi dacă Donald Hayes se întorsese la Blue Mound cu o săptămână mai înainte decât era prevăzut şi-şi surprinsese fratele

înghesuind-o pe Céleste?

Poate că, în cursul încăierării care urmase, John Hayes îşi omorâse fratele şi se folosise de acelaşi subterfugiu ca el în povestirea lui. Poate că John Hayes îl asasinase pe Sanchez.

Dar această versiune risca să fie infirmată de faptul că Hayes era înarmat.

Connors aşteptă să-şi vadă gazda bând, apoi îşi umplu şi el un pahar din aceeaşi sticlă.

Crima deforma şi distrugea toate valorile. Când aveai de-a face cu ea totul era posibil. După refuzul vehement al Eleanei de a da o declaraţie sau de a apărea în faţa tribunalului puteai să consideri foarte bine că ea îl omorâse pe Sanchez.

Eleana avea temperament. Ea voia banii lui Lautenbach. Şi ea fusese cea care descoperise cadavrul.

În timp ce Connors dormea, Eleana ar fi avut posibilitatea să vorbească cu Sanchez şi să afle poate că certificatul de căsătorie nu exista. În acest caz, de teamă să nu-l piardă pe Allan sau să se expună unui eventual şantaj, ea ar fi putut să aleagă modalitatea cea mai expeditivă de a închide pentru totdeauna gura lui Caesar A. Sanchez.

Spaima şi şocul pe care părea să le fi avut puteau să fi fost teatru. Era o actriţă excelentă. Imediat ce nu mai avusese nevoie de el, după trecerea frontierei, ea îl părăsise spunându-i că nu voia să-l mai vadă.

Totuşi medalionul nu se potrivea cu această explicaţie. Era o complicaţie suplimentară a intrigii. Eleana nu era proastă. Dacă l-ar fi asasinat pe Sanchez, s-ar fi ferit să lase în urmă ceva care să atragă atenţia asupra ei sau a unui membru din familie.

În maşină, John Hayes îi oferise posibilitatea să aleagă şi Connors alesese cea de a doua variantă: „Să meargă acasă pentru a discuta cazul pe-ndelete”.

Acum erau singuri şi Connors aştepta ca Hayes să abordeze subiectul. Totuşi Hayes se mărginea să bea în

tăcere, cu un aer încruntat şi privind ţintă în podea.

La unsprezece şi jumătate se ridică şi-şi întoarse ceasul.

— Mă duc la culcare. În locul dumitale, eu mi-aş încuia bine uşa în noaptea asta.

Connors se ridică şi el.

— Asta voiam să fac şi eu, zise el. Dar înainte de a ne despărţi, aş vrea să vă pun două întrebări, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Mai întâi aş vrea să ştiu dacă fratele dumneavoastră şi Céleste erau căsătoriţi legal.

Hayes nu ezită să-i răspundă.

— Nimic nu-mi permite să cred contrariul. Ne-au părăsit pe când demontam cupola la Omaha şi s-au întors la circ la Des Moines, declarând că se căsătoriseră. Céleste a spus că s-au căsătorit într-un orăşel. Dar în vremea aceea ştia prea puţin englezeşte iar Don avea certificatul la el în noaptea când a fugit cu Tamara. A doua întrebare?

— Aprobaţi căsătoria Eleanei cu Lautenbach?

— Nu!

Răspunsul fusese foarte tăios.

— Lautenbach se însoară cu o erotomană, explică el. Din nefericire, nu i-a mai rămas viril decât ce are în cap. O căsnicie cu el nu va putea decât s-o revolte şi s-o dezguste pe Eleana. Dar eu n-am niciun cuvânt de spus. Îi sunt unchi, nu tată.

Connors se uită după el cum urcă scara, apoi ieşi pe peluză.

Era lună plină şi astrul nopţii era destul de jos la orizont. La poalele colinei, râul forma o cordeluţă argintie care dispărea în masa întunecoasă a unei păduri.

Connors coborî până la râu şi preţ de câteva minute se distră aruncând pietricele în apă.

Apoi urcă pe cărarea colinei pentru a se întoarce în casă. Efectul pe care-l producea locuinţa văzută din spate era şi mai puternic decât când o vedeai din faţă, venind dinspre drum. Pentru un director de circ

falimentar, John Hayes reuşise destul de bine.

Pentru a ajunge în cealaltă parte a casei, Connors scurtă drumul pe sub o boltă de viţă de vie şi trecu pe lângă un foc de gunoaie aprins de puţină vreme. Acum era aproape stins.

Connors se uită la el fără un gând anume. Deodată atenţia îi fu atrasă de o fâşie de hârtie luminată de o ultimă flăcăruie şovăielnică. Bucata aceea de hârtie îi amintea ceva. Se aplecă şi o luă de jos.

Era prima foaie, pe jumătate arsă, din copia povestirii *Moarte amânată.*

Merse mai departe.

Două din ferestrele de la etaj erau luminate. Una avea jaluzelele trase. Prin cealaltă îl putu vedea pe John Hayes îngenuncheat lângă pat şi rugându-se cu fervoare.

Connors aprinse o ţigară. Îşi simţea nervii încordaţi la maxim.

Ad Connors avea vaga intuiţie că, dacă voia să se poată bucura de banii şi de prestigiul pe care i le vor aduce contractul cu *Tanner Press*, ar trebui mai înainte să afle ce anume îi cerea lui Dumnezeu maharajahul din Blue Mound.

CAPITOLUL 12

Era o dimineaţă plină de soare. Ciocârliile cântau pe întrecute. Vrăbiile ciripeau. O briză uşoară împingea pe cer un pâlc de norişori albi şi zburdalnici.

Connors se simţea într-o formă de zile mari. Ar fi vrut să se arate din nou cel care încercase să-l omoare.

Parcă maşina pe care John Hayes ţinuse să i-o împrumute şi-i telegrafie lui Shad. Apoi trecu pe la hotel să-şi ia valiza.

Recepţionerul îl întâmpină cu un zâmbet forţat.

— Să ştiţi că e destul de neplăcut, domnule Connors. Trebuie să vă spun însă că şeriful Thompson a plecat ieri seară cu valiza dumneavoastră. Poate puteţi trece pe la biroul lui să i-o cereţi...

— E o idee! zise Connors.

Ceru să vadă dulapul în care stătea puşca de vânătoare şi constată că se afla pe un culoar mic, care nu comunica cu vestibulul decât printr-o ieşire folosită numai pentru cazurile de urgenţă.

— E un fel de debara, explică funcţionarul.

Uşa din fundul culoarului se deschidea spre curtea bucătăriei, înconjurată de gard. O piatră mare menţinea uşa deschisă.

— Aşa era şi ieri seară? întrebă Connors.

Recepţionerul încuviinţă clătinând din cap.

— Vara e deschisă totdeauna. Mai puţin când plouă.

Culoarul ducea într-o curte mare situată între hotel şi clădirea vecină. Orice om din Blue Mound ar fi putut să treacă pe-acolo, să se ducă să ia puşca de vânătoare şi să urce scara de incendiu până pe palierul de lângă camera 205.

Connors îi oferi o ţigară funcţionarului.

— Domnul Hayes n-a fost aici ieri seară? Vreau să

spun, cu puţin înainte de împuşcături.

Recepţionerul scutură din cap.

— Nu, după câte ştiu.

Connors ieşi din hotel, îşi trecu mâna peste bărbia ţepoasă şi hotărî să se radă înainte de a se duce la şeriful Thompson. Dar soarele nu-l îndemna deloc să se grăbească.

Se opri un moment în faţa vitrinei unei florării de lângă hotel ca să admire un buchet de corsaj din trandafiri albi şi sângele-voinicului. Vru să-l cumpere pentru Eleana. Dar încă mai simţea palma ei pe obraz.

Ţi-am spus că n-ai ce să mai cauţi în viaţa mea.

Foarte bine, aşa să fie!

Connors porni mai departe.

Va ieşi din viaţa Eleanei şi o va şterge din viaţa lui, cât de curând va putea. Numai că nu avea de gând să iasă cu picioarele înainte, pe targă.

Nu departe de-acolo se afla o armurerie. Connors cumpără un revolver şi o cutie cu cartuşe, apoi încărcă arma înainte de a o pune în buzunarul hainei.

Bărbierul îl rase un moment în tăcere. Apoi, la a doua trecere a briciului, omul se opri.

— Dumneavoastră sunteţi scriitorul în camera căruia a fost omorât ieri seară Mac Millan?

— Da, eu sunt, răspunse Connors.

Bărbierul îi rase un smoc de păr tare.

— Credeţi că pe dumneavoastră voia să vă omoare?

— Cel puţin aşa pare să creadă şeriful Thompson.

— Ciudat! zise bărbierul.

— Ce e ciudat?

— Că tipul a tras cele două focuri atât de repede. Adică înainte de a fi sigur că sunteţi dumneavoastră. Doctorul Hanson spune că, deşi a tras de aproape, unul dintre cartuşe a trecut pe lângă. Probabil că era teribil de nervos!

— Sau teribil de grăbit!

Briciul îşi continuă treaba. La următoarea oprire, Connors întrebă:

— Apropo. Domnul Hayes n-a lipsit cumva din oraş în urmă cu vreo patru săptămâni? Mi se pare că l-am văzut la New York.

— S-ar putea. Nu ştiu. Dar John călătoreşte mult pentru afacerile fabricii şi ale băncii.

— Lipseşte des?

— Da, destul de des! răspunse bărbierul.

După ce termină cu rasul, Connors traversă strada şi intră în biroul şerifului.

Thompson stătea prăvălit în fotoliul lui, cu picioarele pe birou. Nu se deranjă să şi le dea jos. Răsuflarea lui şi aerul din încăpere indicau că băuse din belşug.

— Iate uită! zise el în loc de salut. Un reprezentant al clasei privilegiate care catadicseşte să vină să-i explice prăpăditului de şerif despre ce e vorba! Pentru asta ai venit la mine, domnule Connors?

Connors se aşează pe marginea biroului.

— Ascultă-mă bine, Thompson, şi să încercăm să ne înţelegem! Dacă aş şti despre ce e vorba, ţi-aş spune. S-ar putea să aflu ceva peste o oră sau două. Şi atunci îţi voi spune. Dar deocamdată n-am venit decât pentru valiză. Nu-i aici?

Thompson arătă cu capul spre valiza pe care Connors o cumpărase la Laredo.

— Uite-o colo! Ia-o. Sau poate că, fiind un invitat al familiei Hayes, ar trebui să ţi-o duc până la maşină?

Connors nu-i răspunse la întrebarea sarcastică.

— Nimic nou de ieri seară? Nimeni în oraş nu l-a semnalat încă pe obişnuitul „străin-misterios”?

Thompson scoase o sticlă dintr-un sertar al biroului şi bău din ea în timp ce rumega întrebarea. Apoi puse sticla la loc în sertar fără să-i ofere şi lui Connors, după care zise cu un ton strident:

— Pe un mare drum transcontinental nu există

străini misterioşi. Iar cel care l-a omorât pe Mac nu era străin de Blue Mound. Unul aflat în trecere n-ar fi avut cum să ştie unde se afla puşca şi nici măcar că locuieşti în camera 205.

Pe birou zăcea un pachet de ţigări mototolit. Connors scoase din el o ţigară pe care o îndreptă între degete.

— Nu, admise el. Cu siguranţă că nu. Totuşi, bărbierul din faţă mi-a dat o idee. Cel care l-a omorât pe Mac Millan era nervos sau grăbit, sau şi una şi alta. S-ar părea că una din împuşcături şi-a ratat ţinta, şi asta de la o distanţă de unu-doi metri. Asta înseamnă că n-a proptit bine arma în umăr şi că primul foc a făcut să devieze puşca.

— Şi?

— Şi probabil că în dimineaţa asta are o vânătaie grozavă la umăr.

Şeriful Thompson începu să bată câmpii.

— Nemaipomenit! N-ai decât să-i laşi pe autorul de romane poliţiste şi pe bărbier să imagineze un mijloc de a-l prinde pe asasin, pentru că ţărănoiul de şerif încă nu ştie despre ce e vorba. Acum, n-am decât să mă duc să mă uit sub cămaşa sau maioul tuturor locuitorilor din Blue Mound. Şi dacă găsesc o tipă cu o vânătaie la umăr, gata! Am pus mâna pe individul care a încercat să te omoare şi care a reuşit să-l lichideze pe Mac. Imediat mă voi apuca de treabă. N-avem nicio clipă de pierdut!

Scoase din nou sticla din sertar.

— Am crezut că e mai bine să-ţi spun.

— Foarte mulţumesc! Mi-a făcut o mare plăcere, bătrâne!

Connors îşi luă valiza.

— Cred că ai găsit înăuntru tot ce doreai?

— Da, tot! răspunse Thompson.

Îşi aprinse trabucul stins şi trase din el cu deliciu.

— Voiam doar câteva informaţii, continuă el. Şi le-am găsit. Am aflat din exemplarul dumitale de contract

că ai vândut o carte unei edituri care se numeşte *Tanner Press* şi că ai un agent pe nume Shad Scaheffer, cu biroul la New York, pe Fifth Avenue, la numărul 608. Am mai aflat, din două note de plată de hotel, că ai luat o cameră la hotelul *Claremont* din New York şi că înainte ai petrecut cincisprezece zile la Piaza Hotel din Laredo. Şi am trecut toate astea în telegrama mea.

— Ce telegramă?

Thompson nu-şi mai încăpea în piele de admiraţie pentru abilitatea lui.

— Bineînţeles! Destinaţia New York. Am telefonat la biroul procurorului pentru a-i spune ce ştiam şi a-i cere să-mi spună ce ştie despre dumneata, şi dacă cunoaşte pe cineva care ar avea motive să te rupă-n două!

„Asta le aranjează pe toate”, îşi zise Connors.

Nu cunoştea prea bine procedura legală. Cu siguranţă că cei de la New York îi vor răspunde şerifului Thompson să-l aresteze. Iar şeriful Thompson va îndeplini cu cea mai mare plăcere cererile celor de la New York.

— Nu cred că John Hayes va fi de acord cu ce-ai făcut, zise Connors în cele din urmă.

Thompson îşi aşează din nou picioarele pe birou.

— Cu atât mai rău pentru John Hayes. De data asta e vorba de un asasinat, băiete. Oamenii m-au ales şerif, aşa că eu sunt şeriful până când voi fi revocat.

Era clar că lucrurile luau o întorsătură proastă.

Connors ieşi din birou cu valiza după el şi buzunarul hainei umflat de revolver. Puse valiza în maşină, apoi se uită la ceas şi văzu că era abia zece şi jumătate.

Întâlnirea cu stăpânul ţinutului avea loc abia la unsprezece, îşi omorî timpul bând o cafea pentru a-şi mai linişti stomacul, dar încă mai simţea o oarecare greaţă când intră pe uşa băncii.

Funcţionarul din spatele grilajului îi deschise uşa.

— Pe-aici, vă rog, domnule Connors. Domnul Hayes

mi-a spus să vă conduc în biroul lui imediat ce sosiţi.

Biroul lui Hayes era mare dar mobilat cu simplitate. Eleana se afla lângă el.

Connors îi admiră silueta şi gâtul bronzat, în timp ce lovea cu pumnul în biroul lui Hayes.

— Ce mă fac? Ce mă fac? repeta Eleana.

John Hayes arăta mai bătrân decât cu o zi în urmă; ridurile feţei sale păreau mai adânci. Făcu un gest spre Connors.

— Ia loc, domnule Connors.

Connors apropie un fotoliu de birou şi-i zâmbi cât se poate de graţios Eleanei.

— Mai înainte de a-mi descărca sufletul, aş vrea să ştiu ce nouă aversă ţi-a răvăşit tinereţea în floare?

Eleana îşi muşcă buza de jos.

— Avocaţii lui Lautenbach sosesc mâine pentru redactarea contractului. Şi ce-am să spun dacă unul dintre ei vrea să vadă certificatul de căsătorie al mamei?

— Că eşti o mică bastardă, zise Connors.

Apoi îşi deplasă repede picioarele ca să evite şutul Eleanei care ţintea tibia.

— Destul, zise John Hayes. Stai jos, Eleana. Dacă n-ar fi Céleste, v-aş lăsa baltă pe amândoi. Eleana se aşează în fotoliu uitându-se chiondorâş la Connors.

— Mi-e teamă că n-o puteţi face, domnule Hayes, îi răspunse Connors. Şeriful vostru a rupt lesa. A telefonat la New York pentru a cere date despre mine. Ştiţi ce i se va răspunde. Şi ştiţi că n-am să mă reîntorc în Mexic pentru a vă proteja reputaţia şi şansele Eleanei de a se mărita cu un miliardar. Voi începe să vorbesc imediat ce voi fi închis într-o celulă. Voi vorbi tare şi pe larg. Voi povesti tot ce s-a întâmplat, din momentul în care Fordul Eleanei a tamponat Cadillac-ul lui Esteban până la emoţionanta noastră despărţire, care a avut loc într-un taxi la Laredo, unde Eleana mi-a spus să dispar din viaţa ei după ce mi-a escrocat ultimii două sute treizeci de dolari!

— Eu, te-am „escrocat”? zise Eleana? Bun!

Luă un cec de pe biroul lui Hayes şi-l completă imediat.

Hayes ridică receptorul telefonului şi-i ceru centralistei să-i facă legătura cu poşta.

— Alo, Charlie, aici John. Vei primi o telegramă de la New York pentru Jimmy Thompson. Da, e răspunsul la o telegramă trimisă de el. Când va sosi, adu-mi-o la bancă. Şi dacă Jimmy întreabă ceva, spune-i că răspunsul încă n-a venit.

Hayes puse receptorul în furcă şi aprinse un trabuc.

Connors zâmbi puţin cam forţat şi-i zise:

— Cu riscul de a vă părea timorat, trebuie să vă spun că n-o să scăpaţi aşa uşor. Nimeni nu se poate juca de-a Dumnezeu.

Hayes trase din trabuc.

— Eu da! Aici la Blue Mound.

Eleana îi întinse cecul lui Connors.

— Iată-ţi cei două sute treizeci de dolari. Foarte mulţumesc!

Connors puse cecul în portofel.

— Eu îţi mulţumesc, domnişoară Hayes.

John Hayes continuă:

— De exemplu, ştiu că l-ai întrebat pe funcţionarul de la hotel dacă m-a văzut ieri seară înainte de crimă. Ştiu că ai cumpărat un revolver Smith & Wesson, calibru 38, precum şi o cutie cu cartuşe. Presupun că asta îţi umflă buzunarul. Şi mai ştiu că l-ai întrebat pe bărbier dacă am lipsit în urmă cu patru săptămâni.

Connors puse mâna pe arma din buzunar.

— Aveţi însuşiri paranormale?

Hayes schiţă un zâmbet.

— Multe lucruri ajung la cunoştinţa mea, dar într-un mod cât se poate de natural. Întâmplarea face să fiu proprietarul hotelului. Pe Joe l-am împrumutat cu bani ca să-şi poată deschide magazinul de arme. Bill era frizerul

concesionar al circului meu, iar Charlie este un vechi amic. Toţi foştii oameni de circ din orăşelul ăsta sunt uniţi şi nu lasă niciodată să cadă un coleg care are nevoie de o mână de ajutor. Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. Ce te face să crezi că aş fi putut fi eu tipul care a tras asupra lui Mac Millan ieri seară?

Eleana tresări.

— Dar e absurd!

— Complet absurd, susţinu John Hayes.

Vorbea fără emfază, fără căldură, şi această punere la punct a lucrurilor îţi insufla un sentiment ciudat de neliniştitor.

— Pot să te asigur, domnule Connors, continuă el, că dacă aş fi vrut să te omor, aş fi făcut-o fără să mă grăbesc şi fără să fiu nervos. Şi pe dumneata te-aş fi ucis, nu pe un bătrân la care ţineam. Ei bine, ţi-am pus o întrebare!

Connors tăcea, neştiind ce să spună.

Eleana găsi de cuviinţă să intervină.

— Cu siguranţă că şi-a amintit de povestirea aceea idioată pe care a scris-o la Guadalajara. I-am povestit ce s-a întâmplat între tata, Tamara şi Pablo. Dar, pentru că tatăl meu îmi trimitea bani lunar, Ad a zis că trebuie să fi avut un simţ foarte dezvoltat al responsabilităţii şi că nu l-ar fi ucis pe numitul Sanchez în felul acesta ca să mă bage pe mine în bucluc. De aceea a întors povestea. În romanul lui, tata s-a întors acasă pe neaşteptate şi te-a surprins făcându-i curte Célestei. Atunci l-ai ucis şi l-ai îngropat. Apoi l-ai ucis pe Pablo care încerca să te şantajeze şi ai plătit-o pe Tamara ca să părăsească oraşul, astfel încât oamenii să creadă că tata fugise cu ea. Bineînţeles că ai luat banii pe care-i aducea tata. Dar ai început să ai mustrări de conştiinţă şi ai aranjat cu Sanchez să-mi trimită cincizeci de dolari pe lună, care se considerau că vin din partea tatălui meu. Apoi, luna trecută, când m-am dus în Mexic cu maşina pentru chestia cu certificatul, ţi-a fost frică ca nu cumva

Sanchez să-mi dezvăluie totul. De aceea ai plecat în Mexic cu primul avion şi l-ai atras pe Sanchez la Uruapan. Nu-mi amintesc dacă Ad explica cum ai putut să-ţi procuri medalionul.

Connors se grăbi să-i răspundă:

— L-a luat de la fratele lui în urmă cu douăzeci de ani, după ce l-a omorât.

Hayes se uită la Connors cu un interes nou.

— Aşa e povestirea pe care ai scris-o?

— În esenţă, da.

— Şi ţi-a cumpărat-o cineva?

— Bineînţeles.

Hayes îşi scoase trabucul dintre buze.

— Mi-ar plăcea s-o citesc într-o zi.

Connors îşi slăbi cravata cu mâna stângă.

— Sunteţi sigur că nu cumva aţi şi citit-o? Eleana avea copia ei. Şi am găsit primele file din ea într-un foc din gunoaie în spatele casei. Îmi spuseseşi noapte bună, iar eu am coborât apoi până la malul râului.

Hayes răspunse cu un ton tăios:

— Nu, n-am citit-o. N-am mult timp pentru citit.

— Ah, ştiu! interveni Eleana. Ieri seară, înainte de cină, am aruncat copiile în pubela de la bucătărie. M-am înfuriat rău de tot când am văzut că ai venit aici la Blue Mound.

— Înainte unde le ţineai? întrebă Connors.

— Într-un sertar de la toaleta mea. Făcusem din ele cornete pentru lavandă.

Eleana se pricepea foarte bine să răsucească cuţitul în rană.

Hayes fumă un timp în tăcere.

Apoi zise:

— Încep să înţeleg punctul dumitale de vedere, domnule Connors. Înţeleg de ce-ţi ţii mâna pe revolverul din buzunar. Dacă mi-aş fi omorât fratele din dragoste pentru Céleste, aş fi putut foarte bine să mă comport aşa cum ţi-ai imaginat în povestirea pe care ai scris-o. Cu

siguranţă că mi-aş fi camuflat crima într-un fel oarecare. Fără îndoială că remuşcările mi-ar fi otrăvit viaţa şi că aş fi făcut în aşa fel încât să trimit bani pentru Eleana. Mai mult ca sigur că l-aş fi ucis pe acest Sanchez pentru a-l împiedica să vorbească. Iar dacă lucrurile s-ar fi aflat în punctul în care se află acum, fără îndoială că te-aş omorî, sau cel puţin aş încerca s-o fac ca să nu fiu trimis în Mexic şi executat.

„Individul e rece şi perspicace, îşi zise Connors. L-am subestimat.”

CAPITOLUL 13

Ţinându-şi în continuare trabucul între degete, Hayes îşi aşează coatele pe birou şi îşi prinse fruntea între mâini. În birou domnea o tăcere insuportabilă.

În cele din urmă, John Hayes ridică capul şi zise:

— Din nefericire, singurul lucru adevărat din povestirea dumitale este că o iubesc pe Céleste. O iubeam atunci când Don a plecat cu ea să se căsătorească.

— Atunci de ce n-aţi luat-o de nevastă? întrebă Connors.

Hayes răspunse fără ocolişuri:

— Pentru că nu m-a vrut niciodată. A rămas şi acum îndrăgostită de o amintire. În ciuda răului pe care i l-a făcut, Don a rămas bărbatul ei. Întreţine şi acum prima lor casă ca pe un sanctuar. Crede că într-o zi Don se va întoarce la ea.

Connors scoase mâna din buzunar.

— E o poveste foarte frumoasă, zise el, şi aţi putea câştiga cinci cenţi de cuvânt vânzând-o revistei *Confidenţele iubirilor trăite.* Dar înclin în continuare să cred că Don Hayes este mort şi îngropat undeva aici, la Blue Mound. Au trecut mai mult de şaisprezece ore de când Mac Millan a fost omorât. Dacă Donald Hayes s-ar fi aflat aici, în viaţă, cineva l-ar fi zărit deja.

— Nu neapărat!

Hayes îşi vârî din nou trabucul între degete şi continuă:

— Don s-a născut în acest ţinut. Nu există copac, colină, hrubă pe care să n-o cunoască. Când eram copii ne-am jucat peste tot prin împrejurimi.

Împinse fotoliul în spate şi se ridică în picioare. Făcu o mică pauză înainte de a relua.

— Sincer îţi spun că nu ştiu nici ce trebuie să fac,

nici ce trebuie să cred. Iar soluţionarea acestui caz nu se poate amâna la nesfârşit; nu sunt chiar atât de naiv încât să cred asta, chiar dacă momentul e cel mai nepotrivit cu putinţă.

Connors aprinse o ţigară şi oferi Eleanei primul fum.

— Nu, mulţumesc! se fandosi ea. Nu cred căe foarte igienic.

Hayes îşi stinse trabucul.

— Dacă Don l-a omorât pe Mac, atunci va trebui să lămurească întreaga poveste, în ciuda proiectelor de căsătorie ale Eleanei. Dar atâta timp cât rămâne posibilitatea unei alte soluţii, aş vrea s-o cruţăm pe Céleste atât cât se va putea. Ce zici, domnule Connors? Îmi acorzi douăzeci şi patru de ore ca să aranjez lucrurile?

Connors se strâmbă neputincios.

— Dirijaţi şeriful, Western Union şi poşta, aşa că nu văd cum m-aş putea opune.

— Şi dacă ţi-aş dovedi în mod satisfăcător că nu mi-am ucis fratele?

— Evident că asta ar schimba lucrurile.

Hayes luă un dosar dintr-un fişet.

— Don s-a întors din California, l-a omorât pe Pablo şi a fugit cu Tamara în noaptea de 28 martie. Foarte multe persoane din acest oraş pot să confirme această dată.

Hayes scoase o scrisoare şi i-o întinse lui Connors.

— De unde e scrisă această scrisoare? Şi ce dată poartă?

Connors aruncă o privire pe scrisoare. *Mexico 9.05. ’36.*

— Citeşte-o.

Era o scrisoare manuscris, pe o hârtie care purta antetul hotelului *Geneva.* Era un scris masculin, foarte citeţ.

Dragă John,

Recunosc că sunt un ticălos. Dar nu puteam să fac altfel. Am distrus totul pentru nimic. Tamara a murit într-un accident de maşină la puţină vreme după ce-am sosit aici. Îţi trimit alăturat un cec de cinci mii de dolari. Nu e decât o mică parte din ce-ţi datorez, dar am intrat într-o afacere cu petrol care mi se pare promiţătoare. Dacă o să meargă, îţi voi trimite mai mult. Asta n-o să-ţi dea circul înapoi, dar măcar în privinţa banilor vom fi chit. Între timp – poţi să-i spui asta Célestei – voi continua să trimit bani pentru întreţinerea Eleanei prin avocatul meu de aici. Puteţi intra în legătură cu mine prin el. Adresa lui e următoarea: Avocat Caesar A. Sanchez, Calle Tacuba nr. 23, Mexico, Mexic.

Don

Connors dădu înapoi scrisoarea.

— Într-adevăr, asta mi se pare că dărâmă teoria mea. Eleana îmi vorbise de scrisoare, dar nu ştiam că e manuscrisă. Recunoaşteţi scrisul fratelui dumneavoastră?

— Aş fi gata să jur în faţa unui tribunal.

— Cei cinci mii de dolari sunt cei pe care i-ai dat mamei Eleanei pentru a termina de plătit casa?

— Da.

— Şi fratele dumneavoastră n-a mai trimis niciodată alţi bani?

— Niciun cent.

— Atunci casa, fabrica de pipe, hotelul, această bancă, întreg Blue Mound…

John îi tăie vorba.

— Sunt rezultatul unei munci îndârjite, zise el cu amărăciune în glas. Optsprezece ore de muncă pe zi, şi dorinţa de a repara răul pe care Don îl făcuse Célestei.

Puse la loc scrisoarea în dosar şi dosarul în fişet.

— Numai că asta n-a servit la nimic. În afară de ultima rată pentru casa de la Chicago–trebuia să aibă un

acoperiş deasupra capului – Céleste n-a vrut niciodată să ia bani de la mine. Pentru a completa cei cincizeci de dolari pe lună trimişi de Don, Céleste a trebuit să se angajeze ca vânzătoare de magazin, să meargă din loc în loc pentru a vinde corsete şi cosmetice, să plaseze subscripţii pentru reviste ilustrate. A cântat în cabarete nenorocite, a servit în restaurante, a frecat parchetul ca să aibă cu ce trăi şi cu ce s-o crească pe Eleana. Cu toate astea a trebuit practic s-o forţez ca să accepte un împrumut pentru a plăti cei patru ani făcuţi de Eleana la Şcoala Normală.

Hayes tăcu câteva clipe, apoi reluă cu un ton plin de amărăciune:

— Şi pentru ce toate astea? Pentru că Céleste speră că într-o zi Don se va întoarce şi nu vrea să aibă obligaţii faţă de niciun alt bărbat. Vrea să-i poată spune: „Iată-mă, Don, aşa cum m-ai lăsat acum douăzeci de ani”.

Hayes întoarse capul şi privi pe fereastră.

Eleana se uită la Ad cu ochi imploratori.

— Ăsta e motivul, Ad, pentru care sunt atât de hotărâtă să mă căsătoresc cu Allan. Nu-l iubesc şi ştiu ce mă aşteaptă. Dar m-am săturat să fiu săracă. M-am săturat să număr fiecare bănuţ. Iar dacă mama nu vrea să accepte nimic de la unchiul John, de la mine o să vrea să primească banii. Şi vreau să-i pot da tot ce n-aş putea să-i dau altfel.

Eleana îşi şterse ochii cu dosul mâinii. Connors îi dădu batista lui.

— Ia asta şi suflă tare.

Simţi din nou durerea aceea plăcută pe care i-o provoca dorinţa. Pulsul reîncepea să-i bată mai repede.

În momentul acela Eleana semăna mai mult ca niciodată cu adolescenta cu ochi mari, călare pe un cal de lemn prea mare şi care se învârtea prea repede pentru ea.

„Eşti fratele meu, Shad”, îşi zise Connors.

Se întrebă dacă să-i spună Eleanei despre norocul pe care îl avea de a fi editat de *Tanner Press.* Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit.

De altfel, nu voia s-o cumpere pe Eleana. Asta l-ar fi făcut să se numere printre cei de felul lui Allan Lautenbach.

Eleana îşi şterse ochii şi puse batista în geantă.

— Acum, chiar dacă avocaţii lui Allan nu vor face caz de certificatul de căsătorie al mamei mele, povestea tot va ieşi la lumină.

O lacrimă îi alunecă uşurel pe obraz.

— Iar tatăl lui Allan îi aprobă alegerea şi mă acceptă drept noră doar pentru faptul că n-am avut niciodată necazuri. Pentru el sunt învăţătoarea cuminţică în care fiul lui preaiubit va depune sămânţa sacră din care se va naşte plodul preţios, moştenitorul miliardelor familiei Lautenbach, care mai târziu va fi cunoscut în mediile financiarilor şi snobilor sub numele de Allan Lautenbach III. Toate astea, bineînţeles, după ceremoniile de cuviinţă, tămâieri şi stropiri cu ulei ritual.

Eleana făcu o mică pauză, îşi şterse obrazul şi conchise:

— Asta, fireşte, dacă Allan II mai e în stare să însămânţeze.

Connors începu să râdă.

John Hayes fu şocat.

— Eleana!

Ea deschise geanta, luă batista lui Ad şi-şi şterse nasul.

— Ei bine, a fost foarte plăcut să am bani cât a durat totul. Acum o să-mi pierd probabil şi slujba. Hayes se întoarse spre Connors.

— Eşti de acord cu cele douăzeci şi patru de ore?

Connors dădu din umeri.

— N-am nimic de pierdut. Dar şeriful Thompson?

— De el mă ocup eu, răspunse Hayes.

Apoi apăsă pe butonul interfonului şi zise:

— Astăzi voi lipsi, domnişoară Harris. Şi nu voi fi aici pentru nimeni.

Connors întrebă dacă putea să se facă util în vreun fel.

— Da, zise Hayes. Rămâi în viaţă. Am şi aşa destule necazuri. Nu vreau să te mai am şi pe dumneata pe conştiinţă.

Apoi se întoarse spre Eleana.

— Te-aş ruga să nu-l părăseşti pe domnul Connors, îi zise el. Dacă ar vrea să tragă în invitatul nostru, tatăl tău va fi foarte stingherit văzându-te în compania lui.

*

* *

După atmosfera climatizată de la bancă, strada îţi făcea impresia unei etuve. Eleana suflă într-o buclă care i se lipise pe frunte.

— N-ai vrea, îi zise ea zâmbind, să-mi oferi ceva răcoritor cu gin?

Connors se încruntă şi îi zise în glumă:

— Ai grijă cum vorbeşti despre femeia pe care o iubesc!

Eleana se uită la ceas.

— După aceea va trebui să mergem la vilişoară s-o luăm pe mama.

— La vilişoară?

Eleana îi explică.

— E casa în care m-am născut, cea în care locuiau părinţii mei. În toate dimineţile, când ne aflăm la Blue Mound, mama lucrează acolo înăuntru sau în grădină.

Ginul cu gheaţă nu le aduse decât o uşurare trecătoare. În maşină era mai bine decât în bar.

Connors se gândea la tot felul de lucruri pe care ar fi dorit să i le spună. I se părea ceva normal şi obişnuit să fie cu Eleana. Îi amintea de momentele frumoase petrecute împreună.

Eleana simţea la fel, numai că îşi exprima sentimentele cu voce tare.

— Dacă-ai şti, Ad, cât de mult regret că nu poate fi altfel! Din cauza ta sunt acum în aceeaşi situaţie ca mama. Nu te voi uita niciodată. N-aş putea. Nu vreau să fiu sentimentală, dar am însemnat foarte mult unul pentru altul. Am trecut împreună prin atâtea încercări. Am încercat să te şterg din gândurile mele. Dar nu pot. Nu e vorba numai de legătura fizică. Ci şi de şalul şi de florile pe care mi le-ai cumpărat. De faptul că niciodată nu mi-ai reproşat comportamentul prostesc faţă de generalul Esteban. De plăcerea pe care am avut-o când m-am dat în căluşei. De hoinărelile prin faţa vitrinelor din Guadalajara. De maşina de călcat pe care ai împrumutat-o şi de amintirea ta când dormeai, după ce lucraseşi toată noaptea pentru mine.

Connors se întrebă de ce oamenilor le era frică şi ruşine să fie sentimentali. Astfel de clipe brodau fire de vis pe canavaua ternă a vieţii.

Încetini viteza maşinii, aşteptând ca Eleana să continue.

Eleana îşi aşează o mână pe braţul lui.

— Voi păstra cu sfinţenie amintirea clipelor pe care le-am trăit împreună. Îmi placi mai mult ca oricând, Ad. Numai că aş fi vrut să nu te fi cunoscut niciodată.

Acum ajunseseră pe un drum de ţară.

Connors se aplecă spre cheia de contact să oprească maşina, dar Eleana îl prinse de mână.

— Nu, Ad!

El protestă:

— Dar nu vreau decât să-ţi spun ceva.

Eleana îşi aşează degetele peste buzele lui Connors.

— Nu vreau să aud. Sunt hotărâtă să mă mărit cu Allan dacă pot, şi cred că încă mai pot. Iar drumurile noastre s-au despărţit la Nuevo Laredo. Nu e cazul să repetăm o scenă penibilă.

— Bine, vom vedea! zise Connors.

Îi sărută degetele şi atât.

*

* *

Vilişoara era o căsuţă albă, cu parter şi un etaj gen mansardă. Ansamblul părea confortabil deşi era nelocuit. Dependinţele erau în stare proastă. Aproximativ patru acri de urzici şi buruieni despărţeau casa de perdeaua de sălcii şi de plante de bumbac care mărgineau râul.

În curte se înălţa un ulm bătrân pe jumătate uscat. Grădina era splendidă. În spatele unei borduri albastre de albiţe, agrujioare de nuanţe diferite serveau drept fundal dezmăţului de culori vii ale gladiolelor, marilor maci de California, petuniilor, gura-leului, gălbenelelor şi cârciumăreselor. O tufă căţărătoare de zorele albastre ca cerul, închise ziua din cauza căldurii, forma un fel de leagăn deasupra micului portal de la intrare.

Poarta vilişoarei era deschisă, la fel şi ferestrele de la etaj. Vântul cald care bătea dinspre vest umfla perdelele apretate.

Având pe ea doar un jerseu şi un şort, în mâini cu mănuşi de grădinar, Céleste, cu nasul mânjit de pământ, stătea pe terasa din faţa casei, înconjurată de uneltele de grădinărit, pulverizatoare şi insecticide.

— Ce poate să facă dragostea dintr-o femeie! zise Eleana. Mama îngrijeşte casa asta de parcă l-ar aştepta pe tata să vină la cină. Când plecăm la Chicago, lasă în uşă o carte de vizită cu adresa noastră. Acum lasă cheia sub ştergător şi un bileţel pe masa din bucătărie.

Céleste le făcu veselă semn cu mâna.

— Ai şi venit! îi strigă ea Eleanei.

Apoi se adresă lui Connors.

— Nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul, domnule Connors. N-am putut să fac decât jumătate din ceea. Ce voiam. Vă place? îl întrebă ea arătând spre grădină.

— Foarte mult, răspunse Connors.

Răspunsul lui se referea atât la grădină cât şi la Céleste. Cu şortul şi jerseul ei verde, mama Eleanei era la fel de drăguţă ca fiica ei. Nu-i venea deloc greu să se

pună în locul lui John Hayes.

Eleana examină grădina cu o privire critică.

— Să ştii, mamă, că ar trebui să smulgi o parte din macii ăştia. S-au întins peste tot şi împiedică celelalte flori să crească.

Céleste se scărpină pe nas, mânjindu-se şi mai mult de pământ, în timp ce se gândea la această sugestie. Apoi se pronunţă, în timp ce-şi scotea mănuşile de grădinărit.

— Îmi plac prea mult. Dar cred că suntem aşteptaţi la masă. Cred că vă e o foame de lup.

Apoi zâmbi către Connors şi zise:

— Într-un minut mă schimb şi putem pleca.

Îi trimise o sărutare Eleanei şi intră în casă.

— E încântătoare, remarcă Connors.

— E o dulceaţă! zise şi Eleana. Şi a trecut prin multe momente grele. Merită admirată pentru felul în care le-a făcut faţă. Unchiul John nu minţea când spunea că a frecat parchetul ca să mă crească.

Connors contemplă grădina.

— Înţeleg ce-a vrut să spună unchiul tău când a vorbit de sanctuar. Tatăl şi mama ta au plantat grădina împreună?

— Nu cred, răspunse Eleana. Ba chiar sunt sigură că nu. La început erau doar câţiva maci mai mult sau mai puţin sălbatici. Apoi mama a plantat celelalte flori.

— Crezi c-ar veni aici?

— Tata?

Se gândi un moment apoi scuturâ din cap.

— S-ar putea, dar mă-ndoiesc. Mă-ndoiesc tare mult, Ad.

— De ce?

— Pentru că înclin spre părerea ta în ceea ce priveşte caracterul lui. Pablo l-a surprins în pat cu Tamara. Tata a fost obligat să-l omoare şi să fugă cu ea. Sanchez l-a ameninţat că va dezvălui totul, iar tata i-a închis gura în modul cel mai expeditiv. Dar nu cred că e

un tip chiar atât de murdar încât să-i mai frângă încă o dată inima Célestei băgând-o într-o nouă încurcătură.

— Asta cred că intră în categoria problemelor discutabile, răspunse Connors.

— Ce e o problemă discutabilă?

— Faptul că nu se poate şti dacă i se va frânge inima sau dacă întoarcerea fizică a bărbatului pe care-l iubeşte i se va părea o compensaţie suficientă pentru orice eventuală implicare în ultimele lui nebunii.

Connors aprinse o ţigară şi o oferi Eleanei. Ea vru s-o ia, apoi se răzgândi şi scuturã din cap.

— Nu, mulţumesc.

În interiorul casei se auzi scrâşnetul articulaţiilor ruginite ale unei pompe vechi, apoi zgomotul apei curgând într-o chiuvetă metalică. După aceea, perdelele umflate ca nişte pânze de corabie au fost trase înăuntru şi ferestrele închise.

Céleste reapăru în prag după câteva minute, purtând o bluză albă şi o fustă al cărei fermoar îi dădu puţin de furcă.

— Nu e prea plăcut să fii femeie, îi zise ea lui Connors zâmbind. Totdeauna trebuie să ai grijă de ţinută, în timp ce un bărbat se poate îmbrăca cum îi place.

Încuie uşa de la intrare şi puse cheia sub ştergar.

— O femeie poate să-şi arate picioarele la plajă, nu şi în oraş.

Céleste începu să râdă încheindu-şi ideea:

— Şi pe cal, bineînţeles, ca altădată la circ.

Eleana râse împreună cu ea privindu-i cu atenţie faţa. Una din petele de noroi dispăruse, dar Céleste uitase de cealaltă. Eleana luă batista şi îi umezi colţul cu limba.

— Stai. Lasă-mă să-ţi şterg pata asta de pe nas. Şi ai face bine să te dai cu rujul meu de buze.

Céleste se supuse ascultătoare acestei opţiuni şi luă rujul de buze şi oglinda Eleanei. Se servi apoi de

batistă ca să-şi şteargă conturul buzelor. După care îi zise lui Connors:

— Eleana e aspră cu mine. Nu-i aşa, domnule Connors? Connors râse şi se întoarse s-o pornească spre maşină.

Eleana îl opri. Zărise o perdea care fâlfâia în vânt.

— Ai lăsat o fereastră de la etaj deschisă. Vrei să urc şi s-o închid, mamă?

Céleste îşi făcea de lucru în continuare cu rujul de buze.

— Nu. Nu e necesar.

— Dar dacă plouă?

Céleste dădu nepăsătoare din umeri, apoi îi înapoie Eleanei rujul şi oglinda.

— Nu va ploua, iar după-masă aş vrea să vin din nou. Céleste îşi aranjă părul şi Connors băgă de seamă că degetele îi tremurau uşor.

— Am fost multă vreme despărţită de grădina mea. Am încă multă treabă. Ne duceţi acasă la John, domnule Connors?

Connors dădu maşina înapoi pentru a întoarce. În momentul acela aruncă instinctiv o privire spre fereastra de la etaj şi avu impresia că un pumn invizibil îl loveşte cu putere în stomac. Deschise gura şi o închise la loc.

Fumul albăstrui al unei ţigări sau al unui trabuc îşi desfăşura leneş volutele la fereastra deschisă de la etaj.

III
ULTIMA ŞANSĂ

CAPITOLUL 14

Allan Lautenbach îşi înfipse furculiţa într-o felie de pară.

— Şi, în repriza a doua, Fleetwind şi-a răsucit tendonul şi a trebuit să fie înlocuit cu altul net inferior. Dacă îmi amintesc bine, parcă i-a luat locul Bayrick, fiul lui Cakra şi Red Valiant. Da, acum îmi amintesc, îl cumpărasem cu o săptămână înainte de la un colonel englez. Mânzul era indiscutabil de rasă bună. Dar încă nu-şi dovedise nobleţea. Cu toate astea…

Connors îi ură lui Lautenbach să se înece cu bucata de pară. Caii şi femeile păreau să fie singurele lucruri la care se pricepea. Iar femeile pe care le frecventase furnizau subiecte de conversaţie mai potrivite pentru o sală de bar decât pentru o sufragerie.

Connors şi-l alungă pe Lautenbach din minte şi se uită la Céleste, aşezată de cealaltă parte a mesei. Mânca puţin. Din când în când zâmbea parcă unui gând intim şi îşi trecea vârful degetelor peste obraji sau peste buze. Când i se vorbea, răspundea. Dar numai fiinţa ei fizică era prezentă la masă.

Connors îşi îndreptă atenţia spre Eleana. Tânăra îşi feri privirea. Bărbia ei mică avea o expresie voluntară în efortul pe care-l făcea prefăcându-se că era interesată de ce povesteşte Lautenbach.

„I-aş da o lecţie dacă aş lăsa-o să se mărite cu tipul ăsta”, îşi zise Connors.

Nu ştia ce să facă. În Eleana nu se putea încrede. Îi era teamă să-i facă confidenţe lui John Hayes. Amândoi o adorau pe Céleste şi, pentru ea, l-ar fi aruncat în groapa cu lei fără să clipească. Văzu cu satisfacţie apropiindu-se

sfârşitul mesei.

Céleste „zburdă” câteva minute prin salon, apoi spuse că trebuia să se întoarcă la grădina ei.

— Am atâtea de făcut!

Eleana avu o propunere:

— Ce-ar fi să mergem toţi trei la piscină? Putem merge toţi cu maşina lui Allan, o lăsăm pe mama la vilişoară şi pe urmă mergem la piscina clubului.

— Toţi trei! se miră Allan.

Apoi îşi întoarse privirea inexpresivă spre Connors.

— Ah, da! Domnul Connors, bineînţeles, zise el cu un ton plictisit.

— Nu contaţi pe mine pentru piscină, spuse Connors. Dar accept cu plăcere dacă vreţi să mă duceţi până în oraş.

Eleana vru să protesteze, apoi se răzgândi.

— Cum doreşti. E prea cald ca să stăm la discuţii. Apoi îi zâmbi lui Lautenbach şi veni cu o sugestie.

— Ar fi mai bine să ne schimbăm aici, Allan. Cabinele de la club sunt destul de vechi şi unchiul John încă n-a avut timp să se ocupe de ele.

— De acord, de acord, zise Lautenbach.

Urcară amândoi să-şi pună costumele de baie.

Céleste reîncepu să se fâţâie prin cameră. Connors ar fi dorit să se aşeze odată undeva. Începea să-l enerveze.

Céleste îndreptă o pernă de pe sofa apoi vru să corecteze aranjamentul deja perfect al trandafirilor albi care împodobiseră masa seara trecută.

— Domnul Lautenbach e un bărbat încântător. Nu-i aşa, domnule Connors?

— Nu, i-o trânti Connors. Nu cred.

— Nu?

Céleste rămase o clipă foarte stingherită apoi începu să râdă.

— A, pricep! Sunteţi un vechi „admirator” al Eleanei. Încep să înţeleg. Aţi venit la Blue Mound cu

speranţa că o veţi face să se răzgândească. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, vă rog să mă credeţi, domnule Connors.

Céleste îl atinse matern pe obraz încercând să fie convingătoare.

— Dragostea e uneori plină de cruzime. Iar o fată trebuie să se mărite cât poate de bine. Sunt foarte fericită de această reuşită. E o căsătorie frumoasă pentru Eleana. Vă fi în siguranţă toată viaţa.

„Mda, îşi zise Connors. Şi în cai până-n gât.”

Ridică capul în momentul în care Eleana cobora treptele într-un costum de baie sumar şi un halat de mătase albă care flutura în urma ei.

Zâmbetul provocator îi reapăru pe buze când îl întrebă cu accentul ei tărăgănat:

— Deci, eşti hotărât? Nu vii cu noi, Ad?

— Sunt hotărât, răspunse Connors.

Lautenbach venea în urma ei.

Nu avea prea mare importanţă ce vor spune avocaţii lui, căci Eleana era în stare să-l determine la această căsătorie fără dificultate. Lautenbach holba ochii de fiecare dată când se uita la ea.

Céleste îşi luă geanta.

— Dacă sunteţi gata…

Connors se aşeză pe bancheta din spate lângă Céleste.

*

* *

Vântul nu mai bătea. Perdeaua nu mai fâlfâia la fereastra vilişoarei. Totul era nemişcat în bătaia soarelui. Chiar şi florile păreau adormite.

Connors o ajută pe Céleste să coboare din maşină, aruncând o privire circumspectă spre fereastra deschisă.

Eleana îşi sărută mama.

— Distracţie plăcută, scumpa mea.

— Da, o asigură Céleste.

Luă cheia de sub ştergător, intră în vilişoară şi în

curând ferestrele fură din nou deschise.

Lautenbach se văzu nevoit s-o ia înapoi cu maşina lui scumpă din import.

— Mama ta, Eleana, e o femeie încântătoare. Unchiul tău mi-a spus că întreţine această casă ca un sanctuar în memoria tatălui tău. A murit de multă vreme?

— De douăzeci de ani, răspunse Eleana.

— Înduioşător!

Apoi nu mai schimbară nicio vorbă până la intrarea în oraş. După care, vizibil uşurat că invitatul Eleanei nu-i însoţea, Lautenbach îi zise cu amabilitate:

— Unde vreţi să vă las, domnule Connors?

— Oriunde, răspunse Connors.

Lautenbach îi aruncă o privire peste umăr.

— Aveţi o profesiune foarte interesantă. De multe ori am vrut să mă apuc de scris. Am avut multe experienţe ciudate în viaţa mea. Şi, dacă m-aş pune pe treabă, cred că aş scrie o carte remarcabilă.

Opri maşina în faţa magazinului de arme şi-l aşteptă pe invitatul Eleanei să coboare.

Connors se simţea iritat de soare şi tracasări. Tonul protector al celui de la volan îl călca pe nervi. Era sătul de Allan Lautenbach.

În timp ce cobora din maşină, Connors răspunse:

— Eu cred că există două obstacole în calea acestei cărţi remarcabile.

Lautenbach căzu în capcană.

— Şi care ar fi aceste obstacole?

— Caii nu ştiu să citească, zise Connors. Şi apoi, ar trebui s-o scrii pe uşa toaletelor.

— Ad! strigă Eleana.

Maşina avea volanul pe stânga. Lautenbach coborî pe trotuar şi se proţăpi în faţa lui Connors. Pe faţa lui palidă apăruseră pete roşiatice.

— Un moment, domnule Connors! Nu-mi place această remarcă. Nu te văd deloc cu ochi buni. De fapt,

te detest. Şi aş vrea să ştiu ce cauţi aici. Eleana mi-a spus că nu te-a invitat. Iar eu nici atât. Pentru ce-ai venit la Blue Mound?

Eleana strigă din nou „Ad!”, de data asta cu un ton implorator.

Connors îşi frecă pumnul drept de palma stângă. Bărbia aceea atât de aproape de el era o ţintă mult prea tentantă. Dar n-ar fi rezolvat nimic dacă s-ar fi bătut cu Lautenbach. Milionarul avea tot dreptul să-i pună această întrebare.

— Să zicem că e vorba de afaceri, răspunse Connors. De ce?

Lautenbach nu era un laş.

— Te-am întrebat pentru cazul în care ai fi găsit de cuviinţă să faci din asta o problemă personală.

Câţiva gură-cască se şi strânseseră jurul lor. Lui Connors îi fu ruşine. Stăteau acolo şi răcneau unul la altul ca doi câini care îşi disputau o femelă în călduri.

— Bine, Lautenbach, zise el. Du-te de te scaldă.

Dădu ocol maşinii, traversă strada şi intră în bancă.

Secretara lui Hayes îi răspunse foarte amabil, dar nu-l putu ajuta cu nimic.

— Nu. Nu l-am mai văzut pe domnul Hayes de azi dimineaţă de când a plecat cu domnişoara Hayes şi cu dumneavoastră.

— Nu-i nimic, am trecut întâmplător, zise Connors.

Îi părea bine că nu-l găsise pe Hayes. Încă nu era sigur că era prudent să-i facă confidenţe. Ar fi dat tare mult să ştie ce trebuia să facă.

Fumul pe care-l văzuse era cât se poate de real. Nu era un produs al imaginaţiei sale. Dacă Céleste ascunde pe cineva în camera de la etaj, era logic să crezi că era soţul ei pe care îl aştepta să se întoarcă de douăzeci de ani. Dar ce să facă?

Dimineaţă, când lăsase maşina închiriată în faţa hotelului, ridicase geamurile şi o încuiase. Maşina rămăsese tot timpul în plin soare.

Volanul era fierbinte şi atmosfera din interior insuportabilă. Connors coborî geamurile şi se duse pe jos până la barul unde îi oferise Eleanei un „gin buck”.

Şeriful Thompson stătea cocoţat pe unul din taburete. Părea să fie şi mai beat. Se vedea bine că făcea eforturi să-şi menţină echilibrul. Privirea lui tulbure îşi recăpătă puţin din luciditate la intrarea lui Connors.

— Ia te uită! E chiar vechiul meu prieten, domnul Connors, acel mare mahăr de autor de romane poliţiste.

Macey îl preveni pe Connors.

— Jimmy e beat.

Ajutorul de şerif părea dezolat.

— Văd, zise Connors aşezându-se la o depărtare de câteva taburete.

— N-ar trebui să-i facem mari reproşuri pentru asta, adăugă el.

Macey aruncă o privire dezaprobatoare barmanului, apoi continuă:

— Eu şi Jimmy ne-am născut aici, la Blue Mound. Şi pentru că suntem de-aici şi n-am fost niciodată în altă parte, saltimbancii care conduc oraşul ne consideră nişte ţărănoi.

— V’eau s’ beau! zise Thompson între două sughiţuri.

Barmanul ezită.

— N-ai auzit? îi zise Macey.

Barmanul dădu din umeri şi umplu paharul lui Thompson. Apoi îl întrebă pe Connors:

— Cu ce să vă servesc, domnule?

— O bere, răspunse Connors.

Thompson îşi ridică privirea din pahar, se răsuci pe taburet şi se uită la Connors cu un aer feroce.

— Eşti mare mahăr, ai?

Connors îi răspunse cu calm.

— N-am pretins niciodată asta.

Thompson continuă de parcă nu l-ar fi auzit, ceea ce se prea putea.

— Mahăr sau nu, o să te-nhaţ de guler şi o să te bag la mititica imediat ce primesc ceva de la New York.

Făcu eforturi să se întoarcă spre ajutorul de şerif.

— Sună la poştă! îi ceru el.

— Adineauri am sunat, Jimmy, îl asigură ajutorul de şerif. Şi Charlie mi-a spus că încă n-a venit niciun răspuns.

— Incapabili! Incapabili ce sunt! răcni Thompson. Le-am telegrafiat de la nouă dimineaţa.

Îşi duse paharul la buze şi-l bău pe nerăsuflate.

— Să pet'ece ceva al naibii dă ciudat. Uite, asta-mi aminteşte de povestea cu curva şi tipul care avea dantelă la izmene. Io aş v'ea să ştiu cine ce face şi cui, şi cine o ia în bubă pent'u chesti' asta.

Macey se uita mereu spre uşă.

— Haide, bea-ţi paharul şi să mergem. Trebuie să dormi puţin ca să te dezmeticeşti. Hai, fii înţelegător, Jimmy. Dacă domnul Hayes te vede în halul ăsta, o să rămânem amândoi pe drumuri.

Şeriful Thompson nu ascunse ce gândea despre domnul Hayes şi despre comportarea lui, dar îşi bău paharul şi-şi lăsă adjunctul să-l ducă spre ieşire.

Connors se uită în urma lor. La un moment dat îi trecuse prin minte să-i spună totul lui Thompson. Evident că nu mai era cazul. Treaz, şeriful era un om inteligent, deşi ţinut în frâu şi dominat de John Hayes. Însă beat, era pur şi simplu cretin.

Barmanul luă paharul lui Thompson şi şterse alcoolul pe care-l vărsase.

— Jimmy e un tip de toată isprava, zise el. Asta i se întâmplă cum o dată pe an. S-ar zice că simte nevoia să-şi descarce ce are pe suflet. Iar asasinarea lui Mac l-a lovit rău de tot. Toţi ţineam foarte mult la bătrânul Mac.

— Fac cinste, se oferi Connors.

— Mulţumesc mult. Voi lua şi eu tot o bere, răspunse barmanul.

Desfăcu o sticlă şi o puse jos, chemat de soneria

telefonului de la celălalt capăt al barului.

Se întoarse aproape imediat la Connors.

— Vă caută pe dumneavoastră, de la New York. Centralista mi-a spus că v-a sunat aproape în tot oraşul şi adineauri i-a spus cineva că v-a văzut intrând aici.

Connors se duse la telefon şi puse receptorul la ureche. Era Shad.

— Poţi să vorbeşti? îl întrebă agentul.

Connors aruncă o privire spre localul pustiu.

— Aproape.

Apoi se gândi la telefonistă. Dacă John Hayes îl controla pe şerif, Western Union şi telegraful, era puţin probabil să fi neglijat centrala telefonică locală.

— Dar ar fi mai bine să nu aminteşti niciun nume. Legătura era foarte bună. Îl auzea pe Schaeffer de parcă ar fi fost în camera alăturată.

Shad îi zise:

— Uite. Acelaşi om despre care ţi-am vorbit a fost la mine acum câteva minute şi voia să ştie dacă am dat ochii cu tine. Natural, i-am spus că nu. Atunci mi-a spus că primise o telegramă de la... de unde te afli în acest moment, în care se cerea informaţii. Şi mi-a spus că trimiseseră o telegramă de răspuns în care cereau să fii arestat şi ţinut sub supraveghere până când vor trimite cazul procurorului general.

— De ce procurorului general?

— Pentru că nu ştiu exact care e jurisdicţia competentă. N-au mai avut până acum un caz ca ăsta. Şi nu vor să trimită după tine un agent până când nu vor şti cum trebuie procedat.

— Ai vorbit cu K?

— Da.

— Şi ce zice?

— Zice că e în favoarea noastră. Zice că asta îi readuce pe toţi în punctul lor de plecare şi că cei care doresc compania ta vor trebui să reia totul de la început.

— Înţeleg, zise Connors. Ai primit telegrama mea?

— Azi dimineaţă. Te-am sunat acasă la Hayes. Dar servitoarea mi-a spus că plecaseşi în oraş şi atunci i-am cerut centralistei să trimită pe cineva să te caute.

Entuziasmul lui Shad izbucni brusc.

— Să ştii, Ad, că mai am şi alte veşti bune.

— Da?

— Încă nu pot să-şi spun categoric că-l vor reţine în mod sigur, dar unul dintre lectorii cei mai influenţi al unui mare club de carte a citit manuscrisul tău şi m-a sunat în dimineaţa asta.

— Da?

— Şi a spus că putem conta pe votul lui. Zice că e unul din textele cele mai puternice şi mai dense pe care le-a citit vreodată şi că putem fi mândri amândoi de valoarea lui. Ţi-am spus eu, bătrâne! La orizont se profilează „Comoara de pe insulă”.

— Eşti fratele meu, Shad!

— Ba tu eşti acum fratele meu, răspunse Shad. Cum merg treburile pe la tine?

— Nu prea miroase a bine, zise Connors.

Entuziasmul lui Shad scăzu într-o oarecare măsură.

— Serios? Bine, să mă ţii la curent cu ce se-ntâmplă, bătrâne.

— Fii fără grijă, îl asigură Connors.

Închise şi se întoarse la sticla de bere.

La dracu’ cu John Hayes, cu Donald Hayes, cu Céleste Hayes, cu vilişoara Hayes şi cu Allan Lautenbach. La dracu’ cu Eleana. După atâţia ani de trudă, tocmai când trăsese lozul cel mare, a trebuit să i se întâmple o chestie ca asta!

Termină de băut berea, luă restul, se întoarse la maşină şi părăsi oraşul îndreptându-se spre vilişoară.

*

* *

În apropierea vilişoarei, Connors micşoră la minim viteza maşinii.

Céleste nu lucra în grădină şi nu stătea nici lângă

intrare. Toate ferestrele, inclusiv cele de la primul etaj, erau deschise, dar uşa de la intrare era închisă. „Încuiată”, îşi zise Connors.

Merse mai departe şi, după vreo doi kilometri, întoarse la intrarea unui drum care ducea spre o fermă.

Trecu din nou prin faţa vilişoarei. Niciun semn de viaţă, nici în grădină, nici în curte, dar de data asta i se păru că zăreşte o mişcare discretă la una din ferestre.

În apropiere de Blue Mound, Connors părăsi şoseaua şi pătrunse pe un drum prost care se întindea de-a lungul câmpului unde se organiza târgul, coborând până la râu.

Pe malul râului se înălţa un stejar enorm. Connors trase maşina dar nu coborî, uitându-se cu atenţie la un bătrân care dresa un cal.

Poate cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă la vilişoară, să bată la uşă cu mânerul revolverului şi să ceară o explicaţie.

Din mai multe cauze nu se simţea în stare de aşa ceva.

Îi era uşor să descrie cum eroul povestirii sale intra cu forţa în casa unui ticălos care săvârşise trei crime. Dar era cu totul altceva când se punea problema să facă chiar el asta.

Încercă să-şi facă curaj. În realitate nu ştia dacă omul din camera de la etaj era Donald Hayes.

Connors îşi dădu seama că are palmele ude de sudoare şi le şterse pe pantaloni.

Dacă John Hayes îl dusese cu preşul, atunci cu siguranţă că el se ascundea în cameră. Hayes ar fi putut s-o anunţe pe Céleste despre adevăratele motive ale prezenţei lui Connors la Blue Mound şi astfel s-o încolţească. N-ar fi fost greu s-o convingă că nu se putea aştepta la nimic bun de la descoperirea atât de târzie a secretului. Hayes chiar ar fi putut s-o convingă fără greutate că o ultimă crimă ar fi fost o soluţie mult mai bună decât distrugerea iluziilor Eleanei şi a speranţei de

a se căsători cu Allan Lautenbach. Céleste era de acord cu această căsătorie şi o iubea pe Eleana. Dragostea ei maternă putea să fie la fel de feroce pe cât era de tandră.

În acest caz, fumul de ţigară, buzele mânjite de ruj ale Célestei, tremurul degetelor sale puteau să fie o momeală pentru a-l atrage într-o cursă.

Dacă ar fi intrat în vilişoară şi ar fi fost ucis, după atentatul ratat de la hotel, Eleana ar fi crezut că autorul este tatăl ei. Hayes ar fi ştiut să aranjeze lucrurile pe plan local în aşa fel încât nimic din toată povestea să nu ajungă la urechile lui Lautenbach. Poliţia l-ar fi căutat şi mai şi pe Donald Hayes. Iar episodul mexican trăit de Ad şi Eleana ar fi căzut complet în uitare.

Bătrânul care-şi dresa calul îl legă de un grilaj la umbră. Apoi se apropie de copacul sub care Connors îşi oprise maşina şi veni să ia o plasă de pescuit care atârna de una din crengile de jos.

— Salut! zise el.

Apoi îl recunoscu pe Connors.

— Nu cumva sunteţi...

Connors sfârşi fraza în locul lui:

— ... Autorul de romane poliţiste?

Bătrânul începu să râdă.

— Toţi vă-ntreabă, nu-i aşa?

Râsul lui era contagios. Proasta dispoziţie a lui Connors se mai risipi cât de cât.

— Păi, cel puţin în oraşul ăsta sunt recunoscut de toată lumea! Bătrânul întinse mâna pe geamul portierei.

— Mă cheamă Carson. Niciun fel de rudenie cu Kit. Mac era unul dintre marii dumneavoastră admiratori. Îi părea tare bine că v-a întâlnit. Şi cum merge ancheta şerifului?

— Thompson e beat, răspunse Connors.

Carson nu păru prea surprins.

— Cam ăsta e momentul beţiei lui anuale. Jimmy face treabă bună când totul merge aproape perfect. Dar

la o chestie prea tare nu poţi conta pe el. John Hayes îi uşurează treaba de atât de multă vreme încât Jimmy leşină la fiecare ţiglă mai mare care-i cade-n cap.

Bătrânul luă o bucată de tutun şi o băgă în gură.

Connors îl întrebă direct:

— Ce fel de om e John Hayes?

Carson se gândi un moment.

— Aş putea să spun că e sarea pământului. Dar John are şi el defecte ca toţi muritorii. Bun pentru prieteni, rău pentru duşmani. Nimic nu-l poate împiedica să realizeze ce-a hotărât. Dar eu îl plâng pe John. Totdeauna l-am plâns. N-a putut să aibă singurul lucru pe care şi l-a dorit cu adevărat în viaţă.

— Adică?

— Pe nevasta fratelui său. John o iubeşte dintotdeauna. Dar îşi iubeşte şi fratele. Din cauza asta, ceea ce-a făcut Don a fost o lovitură mare pentru el.

Carson scuipă un jet de salivă maronie în direcţia unui cărăbuş care se zvârcolea în ţărână.

— Totuşi, domnule Connors, continuă el, în toată povestea asta e un lucru care m-a intrigat totdeauna.

— Faptul că Don a fugit cu Tamara?

— Hm! Frumoasă creatură, Tamara asta! Şi nu era deloc neruşinată cum sunt majoritatea ţigăncilor. Fireşte, după atâţia ani în care s-a tot vorbit despre ea, a ajuns să se spună că Tamara era o curviştină care se culcase cu toată lumea înainte de a pleca cu Don. Dar ia-l separat la întrebări pe fiecare din ăi bătrâni, şi-ţi va spune că colegul lui s-a culcat cu ea. În realitate, niciunul nu poate să spună că a avut-o, cu excepţia lui Don şi a bărbatului ei. Dar altceva voiam să spun.

— Da?

Carson scuipă din nou şi de data asta nimeri cărăbuşul.

— Pe vremea aceea poşta o avea Jennie Silvers. Bărbatul ei era şef de gară. O pereche ciudată. Western Union şi poşta federală mergeau împreună! Acum să fiţi

atent la ce vă spun. Don s-a întors acasă cu o săptămână mai înainte de data prevăzută. Dacă i-ar fi telegrafiat Tamarei să-l aştepte, Silvers i-ar fi dat telegrama. Dacă Don i-ar fi scris Tamarei, Jennie nu s-ar fi putut abţine să nu-i spună Célestei.

Bătrânul tăcu, de parcă ar fi aşteptat o reacţie din partea interlocutorului său.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? întrebă el.

— Nu, mărturisi Connors. Îmi pare rău, dar nu-mi dau seama.

Carson scuipă cu nerăbdarea oamenilor în vârstă.

— Poate că Mac s-a înşelat în privinţa dumitale. Eşti sigur că scrii romane poliţiste? Aşaaa! Deci Don s-a întors la orele două dimineaţa cu trenul care aduce laptele. A sosit aşa, pe neaşteptate, fără ca John sau Céleste să-l aştepte la gară. Ultima dată când a fost văzut în noaptea aceea, Don mergea pe drumul care duce la vilişoara lui. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă prin faţa barăcii unde trăiau Pablo şi Tamara. Bun, până aici e clar. Dar acum, explicaţi-mi mie *de unde ştia Tamara că Don se întorsese?* Cum fusese anunţată în aşa fel încât să se debaraseze de Pablo? Să se fi oprit Don din drum ca să se bage în patul Tamarei la două dimineaţa? Mie asta nu mi se pare logic. A trebuit să aştepte ca Pablo să iasă. Apoi probabil că Pablo a revenit pe neaşteptate şi l-a surprins pe Don în patul lui. A trebuit ca Pablo să-l ameninţe cu puşca sau cu un cuţit pentru ca Don să-l omoare. Don nu era deloc genul de om căruia îi făcea plăcere să bage cuţitul în alţii.

— Cadavrul lui Pablo a fost găsit în baracă?

— Pe podeaua dormitorului, cu un cuţit în mână şi cu altul în coaste. Aşternutul patului era sfâşiat cu cuţitul. Ligheanul, o cană şi chiar oala de noapte fuseseră sparte. Unul din scaune zăcea rupt. O dezordine cumplită! Totuşi, îmi amintesc că atunci m-a surprins faptul că era atât de puţin sânge.

Connors se uita fix la râu, mai mult fără să-l vadă,

ascultând susurul clocotitor al apei care cădea în mici cascade.

Prin urmare, asta era!

Acum ştia cine îl omorâse pe Sanchez. Ştia cine îl omorâse pe Mac Millan. Ştia cine îl aştepta la etajul vilişoarei.

Încercând să păstreze un ton neutru şi detaşat, Connors întrebă:

— Cine a găsit cadavrul?

— John, răspunse Carson. A doua zi dimineaţă. În afară de numărul lui de aruncare a cuţitelor la ţintă, Pablo se ocupa şi cu montarea cablurilor şi a întregului ansamblu pentru numărul Tamarei. John voia să vorbească cu el despre nişte cabluri noi, pe care se gândise să le cumpere imediat ce Don ar fi venit cu banii.

— Înţeleg, zise Connors.

Înainta încă pe bâjbâite.

— În legătură cu acelaşi subiect, continuă Connors, Mac Millan mi-a povestit ceva seara trecută, şi de atunci m-am tot gândit la chestia asta. Eraţi cu circul în seara în care trebuia să facă o deplasare lungă şi şeful montorilor a dat jos cortul Célestei mai înainte ca ea să fi terminat cu îmbrăcatul?

— Da, eram. E unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care l-am văzut în viaţa mea. Şi n-am considerat niciodată că Céleste s-a comportat atunci ca o putoare, aşa cum i-a reproşat Don. Sau, mă rog, prea puţin! Era tânără, era drăguţă, şi ştia asta! Ştia ce efect producea vederea corpului ei asupra fiecărui bărbat prezent. Ca femeie, asta îi făcea plăcere. Dacă aş fi fost femeie, şi mie mi-ar fi făcut plăcere să ştiu. Şi, credeţi-mă, domnule Connors, era splendidă! Înconjurat de noapte şi vânt, la lumina reflectoarelor, auzind nechezatul cailor, răgetele leilor şi mugetul elefanţilor, ai fi zis că asişti la crearea lumii. Toţi bărbaţii aflaţi de faţă simţeau ceea ce probabil că simţise Adam când o văzuse prima dată pe Eva.

— John Hayes se afla şi el printre ei?

— Da, era şi el acolo. Şi a făcut un scandal monstru când Don i-a învineţit Célestei un ochi făcând-o putoare. John i-a spus că era nedrept şi că Céleste ieşise foarte bine dintr-o situaţie jenantă. Şi a mai adăugat că dacă Don mai ridică o dată mâna asupra ei, frate sau nu, îl... va... ucide.

Vocea bătrânului ezită şi ultimele cuvinte le pronunţă rar, ca ultimele bătăi ale unui ceas ce trebuia din nou întors. Avea o privire rătăcită şi neliniştită.

— Bun! zise el în cele din urmă, îndepărtându-se de maşină. Cred că aş face mai bine să mă ocup de cal.

Connors mai zăbovi un moment, urmărindu-l cu privirea pe bătrân. Apoi, plecă cu maşina spre Blue Mound.

Toată partea vestică a străzii era acum în umbră. Pe stradă era mai multă lume, mai multe maşini şi camionete ale fermierilor înşirate de-a lungul trotuarului. Se opri în faţa unui drugstore şi intră. Farmacistul pregătea o reţetă. Cel de la raionul de răcoritoare spăla paharele. Două liceene stăteau la tejghea cu două căni de ciocolată în faţă şi râdeau pe înfundate.

Connors intră în cabina telefonică şi ceru legătura cu casa lui Hayes.

— Connors la telefon, îi zise el servitoarei care răspunsese. Domnişoara Hayes s-a întors?

— Nu, nu încă, răspunse servitoarea.

— Domnul Hayes?

— Nu, nici el nu-i acasă. Îmi pare rău.

— Nu face nimic, zise Connors. Vreţi să notaţi un mesaj pentru domnul Hayes? Spuneţi-i că plec la San Louis cu maşina pentru problema pe care am discutat-o dimineaţă la birou, şi că nu voi fi prezent la cină. Cu siguranţă că mă voi întoarce foarte târziu. Poate chiar mâine dimineaţă.

— Da, domnule. Îi voi transmite, domnule Connors, zise servitoarea.

Connors închise şi rămase în faţa telefonului. În unul dintre romanele sale, în momentul acela eroul se întorcea şi dădea nas în nas cu vinovatul, care se uita la el cu o privire ucigaşă pe deasupra ţevii revolverului.

Connors se întoarse şi privi prin geam. Nimic nu se schimbase. În drugstore nu era decât farmacistul, băiatul de la răcoritoare şi cele două liceene care pufneau mereu în râs.

CAPITOLUL 15

Căldura sufocantă dura de prea multă vreme; trebuia să vină ploaia. Şi ploaia se porni brusc.

Connors ieşi din florăria de lângă hotel, ieşi din oraş cu maşina şi o porni spre casa lui Hayes. Trecuse puţin de orele nouă când opri maşina la vreo cincizeci de metri de intrarea pe drumul privat, şi o porni pe jos, peste câmp, spre casă.

După zece minute era ud până la piele. Ploaia şiroia de pe marginea pălăriei. Picăturile i se prelingeau pe obraji şi pe mâini, îi plăcea această senzaţie. Era o senzaţie răcoroasă.

În faţa casei erau patru maşini: Lincoln-ul lui John Hayes, Jaguarul de import al lui Allan Lautenbach, noul Buick decapotabil al Eleanei şi un Plymouth.

Uşile cu geamuri mari care dădeau spre peluză erau întredeschise din cauza ploii.

Connors se ghemui lângă un brăduţ şi urmări cina familiei.

Scena era aproape aceeaşi ca în ajun. Lautenbach vorbea aproape singur. Céleste se prefăcea că e atentă la conversaţie, Eleana se plictisea cumplit şi părea tracasată de ceva. John Hayes părea la fel de nervos. Îşi împărţea atenţia între Céleste şi uşile întredeschise.

La un moment dat se ridică şi le mai deschise puţin, şi Connors putu să-i vadă clar umflătura din partea stângă a hainei.

Connors îşi părăsi postul de observaţie, parcurse cinci-şase metri pe peluza udă şi se lipi cu spatele de zidul casei, lângă una din uşi. Din locul acela putea să audă, dar nu putea să vadă.

Lautenbach vorbea întruna.

— Monte-Carlo e o gaură împuţită şi demodată. Abia dacă merită deranjul. A, bineînţeles că vom da o

raită şi pe-acolo. Dar lumea se duce mai curând la Biarritz. Adică cei cu care vom călători.

Vocea Eleanei îţi lăsa impresia că se confrunta cu o problemă deosebit de spinoasă.

— Ce-ai făcut în timpul războiului, Allan?

Lautenbach păru surprins de o astfel de întrebare.

— Păi... am lucrat împreună cu tatăl meu, evident. Şi am organizat recepţii la Washington. Am executat partea noastră din contractele armatei şi marinei. Asta a contribuit la ameliorarea hranei oamenilor.

— Aha! zise Eleana.

„Uşurel puicuţo! îşi zise Connors. Nu trebuie să-ţi bagi astfel de idei în căpşorul tău drăguţ. O să-l iei de bărbat pe tipul ăsta. Nu uita!”

Céleste rupse tăcerea stingheritoare care urmă după această exclamaţie.

— Oh! La Play-House rulează noul film al lui Walt Disney. Nu ţi-ar plăcea să-l vedem, Eleana?

Se auzi hârjâitul unui scaun pe parchet, apoi din nou vocea Eleanei.

— Te rog să mă scuzi, Allan, dar vreau să urc la mine în cameră. De la baie, de la cocteiluri, de la ploaie, nu ştiu de la ce, dar mă doare capul. Sper că nu te supără prea tare că nu mergem în seara asta la „Şură”.

Se auzi un al doilea scaun alunecând pe parchet.

— Sigur că nu, Eleana. Mergi să te odihneşti.

Lautenbach râse.

— Şi nu te gândi la mine! Mă voi duce să fac un tur la „Şură” ceva mai târziu, poate fac o partidă-două.

Apoi adăugă, adresându-se cu siguranţă lui John Hayes:

— Ieri seară am avut noroc. Eleana a pierdut câţiva dolari, dar eu am plecat cu aproape două mii.

Hayes vorbi pentru prima oară de când Connors trăgea cu urechea.

— Va trebui să vorbesc cu Mickey. Dacă câştigi, asta înseamnă că aşa vrea el. Vrea să prinzi curaj ca să

te poată jupui mai bine. Mickey a fost considerat totdeauna cel mai viclean escroc dintre toţi crupierii. Şi eu am păţit-o cu el.

Lautenbach începu să râdă.

— În fond, nu e vorba decât de bani.

Eleana îi spuse noapte bună mamei sale, apoi unchiului John şi lui Allan.

După fiecare „noapte bună” urma o pauză şi Connors şi-o imagina pe Eleana sărutându-i pe fiecare. Când veni rândul lui Lautenbach, Connors simţi cum i se strânge stomacul. Îşi zise că dragostea era indecentă; provoca incidente care n-ar trebui să i se întâmple unui bărbat.

După ce Eleana părăsi camera, Céleste întrebă:

— Dar tu, John, n-ai vrea să mergi la cinema?

Hayes părea obosit.

— Nu, nu în seara asta. Dar trebuie să mă întorc în oraş pentru o lucrare care mi-a rămas neterminată şi te duc eu cu maşina cu cea mai mare plăcere.

— Nu e necesar, zise Céleste.

Connors observă că accentul ei franţuzesc era şi mai pregnant în seara aceea.

— După-amiază, explică ea, când Allan şi Eleana au trecut să mă ia de la vilişoară, le-am cerut să oprească la atelier să văd dacă maşina mea e gata, şi era. N-au avut de schimbat decât nişte segmenţi, sau cam aşa ceva.

Apoi adăugă cu acea grijă de economie foarte franţuzească:

— De aceea consuma atâta ulei. O să vedem cum e acum.

Lautenbach începu din nou să râdă.

— Sunteţi încântătoare, doamnă Hayes. Dacă n-aş fi îndrăgostit de Eleana, cred că m-aş îndrăgosti de dumneavoastră.

— Trecem în salon? îi tăie vorba John Hayes.

Connors se uită spre maşina lui rămasă în ploaie. Acum ar fi vrut să ştie unde se vor afla cei din casă în

următoarele ore. Acolo unde pretindeau că se vor afla?

Traversând oraşul, Connors văzu lumină în biroul şerifului Thompson şi-i zări silueta. Şeriful părea că se trezise din beţie şi că încă mai aşteaptă telegrama interceptată de John Hayes.

*

* *

Ferestrele vilişoarei erau închise, cu excepţia celei de la primul etaj, care rămăsese uşor crăpată. Jaluzelele erau trase, dar pe margine se zărea o dungă de lumină, care nu putea să provină decât de la o lampă cu petrol.

Lumina îl intrigă pe Connors. Apoi i se păru că înţelege. Problema putea fi rezolvată în seara aceea sau niciodată.

Faptul că şeriful Thompson nu confirma primirea răspunsului, avea să neliniştească biroul procurorului de la New York. Ba chiar era posibilă trimiterea unui agent la Blue Mound.

Connors depăşi vilişoara, mai merse puţin, opri maşina într-un loc mai retras faţă de drum şi o porni pe jos prin ploaie. Nu era nevoie să se deplaseze cu grijă; zgomotul ploii le acoperea pe toate celelalte.

Ajunse la vilişoară, rămase un moment la adăpostul terasei ca să-şi tragă sufletul şi să-şi scuture pălăria înainte de a încerca să intre pe uşa din faţă.

Uşa era încuiată iar cheia nu mai era sub ştergător.

„Încă o momeală, îşi zise el. Trebuie puse obstacole la intrarea unei musculiţe în vestibulul unui păianjen. O musculiţă nu trebuie să se aştepte să găsească deschisă uşa de la intrarea a celui care a asasinat trei oameni.”

Connors dădu ocol casei şi găsi nezăvorâtă o fereastră la bucătărie. Deschise fereastra şi se căţără pe pervaz, unde rămase până când ochii i se obişnuiră cu întunericul din încăpere.

Înăuntru plutea un miros uscat de bucătărie rămasă multă vreme nefolosită. Sub fereastră se afla o

masă. Connors urcă pe ea, apoi îşi scoase pantofii înainte de a-şi pune picioarele pe podea.

Încă mai era posibil să se fi înşelat şi Donald Hayes să-l aştepte în camera luminată.

Din interior ploaia se auzea mult mai puternic decât de afară. Răpăia furioasă pe acoperiş, pe streşinile de lemn şi clocotea zgomotos în jgheaburile de scurgere.

Connors încercă să aprindă un chibrit, dar cutia şi mâinile lui erau ude. Aruncă chibriturile şi scoase revolverul din buzunar. Nu avea importanţă că era ud.

Bucătăria dădea într-o mică sufragerie, iar sufrageria într-un salon.

Raza de lumină galbenă de la lampa din camera de la etaj lumina suficient ca să poată vedea în salon. Mobila era de bun gust. Fotoliile păreau confortabile.

Revistele pe care le zări erau câteva numere îngălbenite din *Billboard, Variety* şi *Field and Stream.* Un urs de pluş tocit– cu siguranţă al Eleanei – se odihnea pe un mic fotoliu roşu alături de o păpuşă.

Connors simţi că i se pune un nod în gât. Céleste lăsase salonul aşa cum se afla în noaptea aceea de acum douăzeci de ani.

Merse până la scară şi trase cu urechea. De la etaj nu venea niciun zgomot; doar răpăitul ploii pe acoperiş.

Încercă prima treaptă. Scara fusese solid construită. Nu scârţâia. Poate că n-ar fi stricat ca dulgherul să fi fost mai puţin priceput.

Urcă treptele rămânând lângă balustradă şi ajunse pe palierul care avea aspectul unui mic vestibul.

Din el se putea intra în două camere. În camera care dădea spre spatele casei se afla un pătuţ şi un fotoliu mic asemănător cu cel din salon.

În cealaltă cameră, lampa stătea pe o masă aflată imediat în spatele uşii. Lângă peretele din faţă se putea vedea un pat de două persoane iar în faţa ferestrei o noptieră, pe care se aflau o scrumieră şi o biblie.

Patul era făcut, dar cuvertura mai purta încă urma

unui corp şi era foarte ruptă în partea care acoperea perna.

Connors examină chiştoacele din scrumieră. Jumătate erau pătate de ruj. Printre perdelele trase ale unui dulap de haine, Connors zări un şir de haine bărbăteşti. Donald Hayes nu avusese timp să-şi facă valizele ca Tamara.

Se aşeză pe pat şi luă Biblia. Cartea era veche şi uzată şi se deschise singură la capitolul IV din Geneză. Versetele opt şi zece purtau urme de degete de parcă ar fi fost deseori subliniate de cititor.

Connors puse revolverul pe pat şi citi aceste versete:

8. Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haide să mergem la câmp”. Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel şi l-a omorât.

9. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?”El a răspuns: „Nu ştiu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

10. Şi Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la mine”.

Connors puse la loc Biblia şi-şi luă revolverul.

Apoi, prea nervos ca să stea nemişcat, se ridică şi începu să exploreze mica încăpere, aruncând din când în când o privire în vestibul ca să se asigure că nimeni nu urca scara.

Descoperi teancul de scrisori în sertarul de jos al toaletei. Plicurile erau legate cu o panglică albastră şi asta îi aminti de copiile de la *Moarte amânată* păstrate de Eleana.

„Să zicem că e o amintire. Le voi lega cu o panglică albastră.”

Connors se aşeză din nou pe pat şi desfăcu panglica.

Prima era o scrisoare pe care Donald Hayes o

scrisese Célestei la puţină vreme după căsătoria lor. Era un scris citeţ şi masculin. Părea acelaşi cu cel al scrisorii pe care John Hayes i-o arătase la bancă.

Connors o puse pe pat şi citi alta. A doua fusese scrisă a doua zi după naşterea Eleanei. Donald Hayes îşi deschidea inima şi îşi exprima speranţele pentru soţia lui şi pentru fata care abia se născuse. Scrisoarea purta, ca şi prima, urma a numeroase lacrimi.

Connors aşează cea de a doua scrisoare peste prima şi vru s-o ia pe următoarea, când i se păru că aude o uşă deschizându-se şi închizându-se. Luă revolverul. Ieşi pe palier şi, cu prudenţă, coborî scara.

I se păru că o undă de aer proaspăt pătrunsese în atmosfera închisă a salonului. Dar uşa de la intrare era tot încuiată. În salon nu era nimeni. Un fior ciudat îi făcu pielea ca de găină. Connors exploră sufrageria şi bucătăria.

Zgomotul pe care i se păruse că-l aude nu fusese decât un renghi jucat de nervii încordaţi la maximum. Gâfâind ca după un efort intens, Connors urcă din nou scara şi se întoarse în dormitor.

Următoarele două scrisori erau lipsite de interes. Nu aveau nicio legătură cu el sau cu ceva cunoscut de el.

A unsprezecea şi penultima scrisoare erau aproape o implorare adresată Célestei, în care Don îi cerea scuze pentru că se înfuriase atât de tare încât s-o lovească şi-o ruga să-l ierte.

Scrisoarea fusese scrisă pe hârtia cu antet a unui hotel din Oklahoma City dar, pentru că plicul nu purta nici timbru, nici ştampila poştei, Connors presupuse că Donald Hayes o strecurase pe sub uşa camerei soţiei sale sau i-o aşezase pe masa de machiaj de la circ. Şi această scrisoare era pătată de lacrimi.

Connors o puse peste teancul de scrisori citite şi o luă pe ultima. Hârtia purta antetul hotelului Biltmore, iar plicul fusese ştampilat la Los Angeles în ziua de 16 februarie. Scrisoarea începea pe un ton vesel:

Scumpa mea,

Afacerea pare ca şi încheiată. Azi am luat masa cu Mac Givney la Hollyood Brown Derby şi mi s-a părut impresionatfoarte favorabil de garanţiile pe care le putem oferi şi...

Scrisoarea continua cu discuţia despre ipoteca avută în vedere şi nivelul dobânzii pe care el şi John ar avea-o de plătit.

Apoi Donald Hayes trecea la generalităţi. Era prima oară când călătorea în California. Fusese frapat de anumite lucruri pe care i le descria în detaliu Célestei. Povestea o vizită la un studio cinematografic, o partidă de pescuit la Catalina, o seară petrecută în cartierul chinezesc şi pe Oliver Street.

Se dusese la Hollywood Bowl. Închiriase o maşină ca să meargă la Thousand Oaks pentru a-şi întâlni vechi colegi în ale meseriei. Această ultimă hoinăreală îi produsese impresia cea mai profundă.

Vorbea cu entuziasm de vilele înşirate pe bulevardul Ventura şi de vedetele de cinema care începeau să cumpere ferme pe lângă Sherman Oaks, Encino şi Tarzana.

Dar flora californiană îi stârnise cel mai mult admiraţia:

Va trebui să vezi şi tu acest ţinut, Céleste. E tot numai munţi şi văi, care acum sunt pline de verdeaţă, căci aici e vară. Am mers mile în şir cu maşina pe lângă trandafiri căţărători cu flori roşii, eucalipţi şi salcâmi înfloriţi. Mai e aici o varietate de maci de un galben auriu, specifică acestei regiuni, dar mi s-a spus că pot să crească oriunde dacă solul şi clima sunt propice. La Thousand Oaks m-am întâlnit cu unul dintre prietenii noştri, Jim Kelly. (Îţi aminteşti de Jim. L-am întâlnit la Muehlebach în Kansas. Lucra cu Ringling Brothers şi

glumea spunându-mi că-i iau pâinea de la gură.) Revenind la ceea ce-ţi spuneam, nevasta lui mi-a dat un pacheţel cu seminţe de mac să le încercăm în grădina noastră. Iar Jim spune că, dacă vor creşte, va încerca să ne trimită un răsad de eucalipt şi de salcâm.

Connors reciti acest paragraf, apoi îşi puse pălăria udă pe cap şi rămase aşa cu scrisoarea în mână. Prin urmare, asta era!

Iar dovada se afla de atâta vreme acolo, sub ochii tuturor oamenilor din Blue Mound. Dar niciunul nu înţelesese!

Afară începuse să plouă şi mai tare.

Connors vru să pună scrisoarea peste celelalte, dar se ridică brusc în picioare.

De data asta nervii nu mai aveau niciun amestec. Zgomotul nu venea de afară, ci din interior. Auzise clar o lovitură înăbuşită, apoi zgomotul unui vas mare făcându-se ţăndări.

Connors băgă scrisoarea în buzunar, luă lampa de pe masă şi se îndreptă spre scară. În lumina galbenă a lămpii, Connors văzu zăcând pe jos bucăţile unui urcior mare pe care-l vedea acolo pentru prima dată.

Cu o mână crispată pe revolver şi ţinând în cealaltă lampa, Connors începu să coboare scara. Un şoc brusc, venind din spate, îi smulse lampa din mână mai înainte de a fi putut să se întoarcă şi capul său fu gata să se spargă din cauza loviturilor violente aplicate cu o ţeavă de plumb de către o mână dementă.

Revolverul îi zbură şi el din mână.

Primul zgomot auzit nu fusese rodul imaginaţiei. Asasinul lui Pablo, Sanchez şi Mac Millan intrase pe uşa din spate. Când îl văzuse coborând prima dată scara, criminalul se ascunsese în spatele unui fotoliu sau poate după perdelele mari din salon. Apoi, profitând de faptul că el scotocea sufrageria şi bucătăria, asasinul urcase să-l aştepte în fosta cameră a Eleanei.

O dâră de flăcări roşii scăpă din lampa răsturnată traversând încăperea şi ajungând până la perdelele salonului.

Orbit de sânge, buimăcit de violenţa şi bruscheţea atacului, Connors se întoarse pe palier într-o tentativă pe jumătate inconştientă de a pune mâna pe agresor. Şi în momentul acela fu invadat de o mare tristeţe.

Până la urmă nu se înşelase.

Donald Hayes era mort de douăzeci de ani, nu mai încăpea nicio îndoială.

Iar dacă cel care mânuia bucata de ţeavă era într-adevăr John Hayes, atunci Connors trebuia să admită că acestuia îi crescuseră brusc sâni de femeie.

Căci asta reţineau degetele amorţite ale lui Connors ca un magnet. Nişte sâni goi şi călduţi, umezi, tari, familiari. Sânii visaţi de orice bărbat.